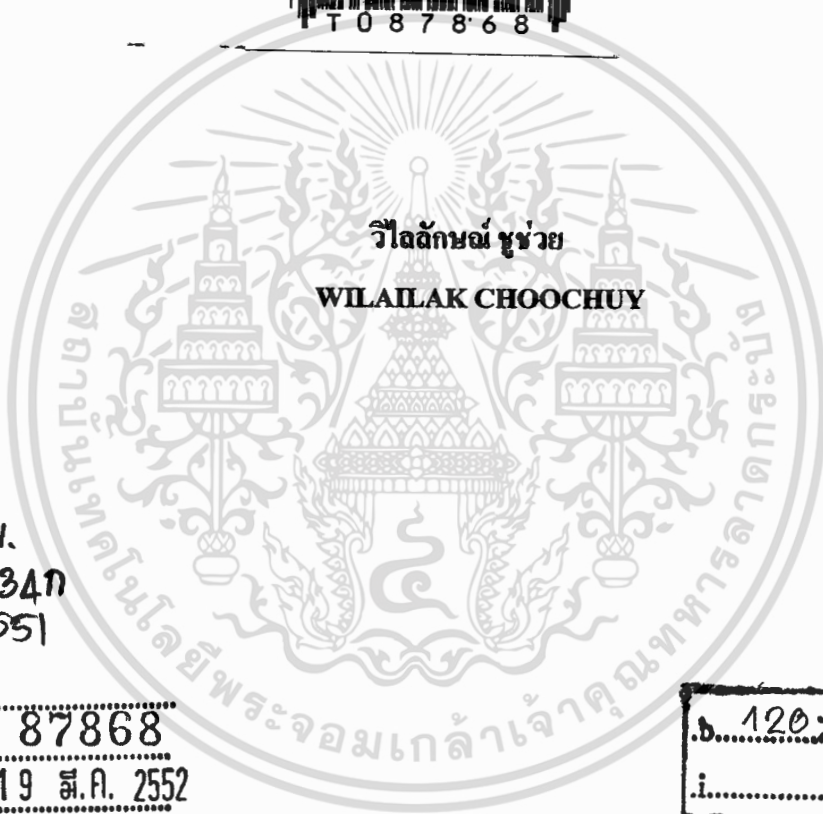
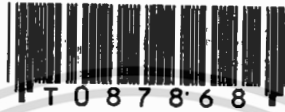

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

STUDY AND DEVELOPMENT OF ART AND CRAFTS PRODUCT: MIX MATERIAL AND CULTURE
LOCAL PHATTALUNG

กพ.
ว 34 ก
2651

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน..... 87868
วัน,เดือน,ปี..... 19 ส.ค. 2552

b. 12071bb4
i.....

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

บัณฑิต

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2551

KMITL-2008-ED-M-222-153

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**STUDY AND DEVELOPMENT OF ART AND CRAFTS PRODUCT: MIX MATERIAL AND
CULTURE LOCAL PHATTALUNG**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENT FOR
THE DEGREE OF MASTER OF SCIENCE IN INDUSTRIAL EDUCATION IN
INDUSTRIAL DESIGN TECHNOLOGY
SCHOOL OF GRADUATE STUDIES
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG**

2008

KMITL-2008-ED-M-222-153

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2008

SCHOOL OF GRADUATE STUDIES

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสาน
วัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

นักศึกษา

นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย

รหัสประจำตัว

49063674

ปริญญา

ครุศาสตรบัณฑิต สาขาการศึกษา

สาขาวิชา

เทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

พ.ศ.

2551

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์อุดมศักดิ์ สาริบุตร

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระพล เทพหัสดิน ณ อยุธยา

บทคัดย่อ

การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง (2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัย คือ ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมในจังหวัดพัทลุง จำนวน 3 คน ผู้จำหน่ายจำนวน 10 คน และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง จำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเพื่อประเมินความพึงพอใจในด้านความต้องการวัสดุที่จะนำมาออกแบบร่วมกัน โดยวิเคราะห์ค่าสถิติด้วยค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย ส่วนด้านประโยชน์ใช้สอยและความสวยงาม วิเคราะห์ค่าสถิติด้วยค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามลำดับ

ผลจากการวิจัยสรุปว่า ทั้งหมดมีความต้องการสอดคล้องกันว่าควรเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องประดับ ประเภทกระเป๋าสตรี ผู้ผลิตและผู้จำหน่ายมีความต้องการรูปแบบผลิตภัณฑ์หัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นที่ทำมาจากกระชูด โดยมีการออกแบบและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ร่วมกับศิลปวัฒนธรรมโนราห์ โดยการผสมผสานระหว่างวัสดุกระชูด 80% และศิลปวัฒนธรรมโนราห์ 20% และทั้งหมดมีความพึงพอใจต่อการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้วจากผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์หัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่น ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

Thesis	Study and Development of Art and Crafts Product : Mix Material and Culture Local Phattalung.
Student	Miss.Wilailak ChooChuy
Student ID.	49063674
Degree	Master of Science in Industrial Education
Program	Industrial Design Technology
Year	2008
Thesis Advisor	Associate Professor Udomsak Saributr
Thesis Co-Advisor	Assistant Professor Dr.Threraphon Thephasadin Na Ayuthya

ABSTRACT

The objectives of this research were to study and development of art and crafts product : Mix material and culture local Phattalung for the sake of 1. Study and development of art and crafts product: Mix material and culture local Phattalung. 2. For study satisfaction of producer, distributor and tourist who has interesting art and crafts product: Mix material and culture local Phattalung.

The sources of thesis are 3 craftsmen local Phattalung, 10 distributor and 100 who has interesting art and crafts product: Mix material and culture local Phattalung. The operation device research was issue questionnaire for assess satisfaction material conduct common design the statistic analyzes in use percentage and mean. Part of functional and attractive the statistic analyzes in use mean and standard deviation.

The result of this thesis can conclude all of requirement into a conversation should be produce the decorate kind of handbag. The produce and distributor needs crafts product from local material that is Krachud has design and development from Manora dance with blend between both materials in ratio Krachud 80% and Manora culture 20% and all of them has satisfaction for development of art and crafts product: Mix material and culture local Phattalung its was suffer design and development from producer, distributor and who has interesting art and crafts product local material the summarize for result in height level.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความช่วยเหลือจาก รองศาสตราจารย์ อุดมศักดิ์ สารินุตร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วีระพล เทพหัสดิน ณ อยุธยา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่กรุณาให้คำแนะนำ และให้ความอนุเคราะห์ในทุกๆ ด้าน ตลอดจนช่วยตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนวิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จได้อย่างสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม อาจารย์พรทิพย์ หุตะสิงห์ อาจารย์เบญจมาภรณ์ สยามกุล ที่ให้ข้อเสนอแนะ ในการประเมินแบบสอบถามเพื่อความสมบูรณ์ ในการทำปริญญาานิพนธ์

ขอขอบพระคุณ อาจารย์โสภา หนูแดง อาจารย์เบญจวรรณ สุขปรีชา และ อาจารย์อัปสร ชาญโอฬาร ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ นางนงนภัส เพชรสุข นางสมใจ ชุมสุวรรณ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ อรรถภา ภาคส์ชัย ผู้เชี่ยวชาญด้านวัสดุ นางนิยม ขาวเผือก นางอำภา แลนด์โคลท์ และนางหนูพิน ทองศรีชุม ผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิต ที่ทำให้วิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ คุณน้ำน้ำอ้อย แก้วกลม และ คุณไอลดา เพ็ชแก้ว ตลอดจนชาวบ้าน ชุมชน ทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ทุกท่าน ร้านจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมใน อุทยานนกน้ำทะเลน้อยและภายในวัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช ตลอดจนผู้ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับงานวิจัยนี้ ทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และทุกคนในครอบครัวที่ ให้ความช่วยเหลือในทุกๆ ด้าน และเป็นแรงผลักดันทำให้วิทยานิพนธ์สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณเพื่อน ๆ พี่ ๆ และบุคคลที่ผู้วิจัยไม่ได้กล่าวไว้ในที่นี้ ซึ่งทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์ใดๆ ที่เป็นผลจากวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอบอบแต่บิดา มารดา คณาจารย์ทุกท่านและบุคคลที่เป็นที่รัก ด้วยความเคารพอย่างสูง

วิไลลักษณ์ ชูช่วย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	II
กิตติกรรมประกาศ.....	III
สารบัญ.....	IV
สารบัญตาราง.....	VII
สารบัญภาพ.....	VIII
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.3 กรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย.....	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
2.1 จังหวัดพัทลุง.....	6
2.2 ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น.....	11
2.2.1 มโนราห์.....	11
2.2.2 หนังตะลุง.....	19
2.3 ผลิภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมเค็มและผลิภัณฑ์ข้างเคียงที่เกี่ยวข้อง.....	21
2.3.1 ความหมายของศิลปหัตถกรรม.....	21
2.3.2 ลักษณะของศิลปหัตถกรรมท้องถิ่น.....	22
2.3.3 ผลิภัณฑ์เค็มและผลิภัณฑ์ข้างเคียงที่เกี่ยวข้อง.....	23
2.4 ทฤษฎีการออกแบบผลิภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม.....	28
2.4.1 การออกแบบและพัฒนาผลิภัณฑ์.....	28
2.4.2 คุณค่าของผลิภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม.....	30
2.5 สถานที่ในการจำหน่ายผลิภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม.....	34
2.5.1 เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย.....	34
2.5.2 วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร.....	37

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	38
2.6.1 การสำรวจข้อมูล รูปแบบผลิตภัณฑ์และพัฒนาคุณภาพของวัสดุ.....	38
2.6.2 การออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์.....	42
บทที่ 3 วิธีการดำเนินงานวิจัย.....	46
3.1 สำรวจและรวบรวมข้อมูล.....	46
3.2 แหล่งที่มาของข้อมูล.....	46
3.3 ประชากรกลุ่มตัวอย่าง.....	47
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	47
3.5 วิธีวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
3.6 การดำเนินการวิจัย.....	51
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
4.1 การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	80
5.1 วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	80
5.2 กรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	80
5.3 ขอบเขตของการวิจัย.....	81
5.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	81
5.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	83
5.6 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	84
5.7 สรุปผลการวิจัย.....	85
5.8 การอภิปรายผลการวิจัย.....	85
5.9 ข้อเสนอแนะ.....	86

บรรณานุกรม.....	87
------------------------	-----------

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก.....	90
ภาคผนวก ก การศึกษาภาคสนามในการทำวิจัย.....	90
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	97
ภาคผนวก ค การเขียนแบบเพื่อการผลิตและการนำเสนอผลิตภัณฑ์.....	122
ภาคผนวก ง หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญ.....	134
ภาคผนวก จ หนังสือรับรองการตีพิมพ์บทความ.....	147
หนังสือรับรองการสอบภาษาอังกฤษ.....	151
ภาคผนวก ฉ มพข.....	153
ประวัติผู้เขียน.....	158

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 แสดงขั้นตอนในการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง.....	53
4.1 แสดงจำนวนและคำร้อยละของข้อมูลความต้องการของผู้ที่มีความสนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง.....	56
4.2 แสดงจำนวนและคำร้อยละของผู้ผลิต ผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงด้านประโยชน์ใช้สอย (โดยการผสมผสานระหว่างจักสานกระจูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์).....	62
4.3 แสดงจำนวนและคำร้อยละของผู้ผลิต ผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงด้านความสวยงาม (การผสมผสานระหว่างจักสานกระจูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์).....	64
4.4 แสดงจำนวนและคำร้อยละของความต้องการรูปแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้วจาก ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย(การผสมผสานระหว่างจักสานกระจูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์)	65
4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความเหมาะสมของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ของผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์หัตถกรรม.....	66
4.6 แสดงจำนวนและคำร้อยละของความต้องการรูปแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้วจาก ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย(การผสมผสานระหว่างจักสานกระจูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์)....	73
4.7 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความเหมาะสมของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ของผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์หัตถกรรม.....	75

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 ตราสัญลักษณ์ประจำจังหวัด.....	7
2.2 พระพุทธรูปโรตันทรายฯ พระคู่บ้านคู่เมืองแห่งแดนทักษิณ.....	8
2.3 ดอกพะยอม.....	8
2.4 ธงประจำจังหวัด.....	8
2.5 แผนที่จังหวัดพัทลุง.....	9
2.6 การเล่นมโนราห์.....	13
2.7 การแต่งกายของมโนราห์.....	14
2.8 เทริด.....	14
2.9 ป่า.....	14
2.10 ปิ้งคอ.....	15
2.11 พานอก.....	15
2.12 ปีกนกแอ่น หรือ ปีกเหม่ง.....	15
2.13 ชับทรง หรือ ทับทรง หรือ ดาบ.....	16
2.14 ปีก.....	16
2.15 หน้าเพลา.....	17
2.16 ผ้าห้อย.....	17
2.17 กำไลคั้นแขนและปลายแขน.....	17
2.18 กำไล.....	18
2.19 เล็บ.....	18
2.20 หน้าพราน.....	18
2.21 หนังสติ๊ก.....	19
2.22 เสื้อกระจุด.....	24
2.23 กระสอบนั่ง.....	24
2.24 ที่ปูโต๊ะ.....	25
2.25 กระเช้าใส่ของ.....	25
2.26 ตะกร้า.....	26
2.27 รองเท้าแตะ.....	26
2.28 กระเป๋าสตรี (แบบถือ).....	26

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
2.29 กระเป๋าสตรี (แบบสะพาย).....	27
2.30 ชุดน้ำชา.....	27
2.31 เจึงเทียน.....	27
2.32 แก้วน้ำ.....	28
2.33 โคมไฟ.....	28
2.34 ซ้อน-ส้อม.....	28
2.35 ป้ายอุทยานนกน้ำทะเลน้อย.....	34
2.36 ทู่งบัวสาย.....	34
2.37 พระตำหนักทะเลน้อย.....	35
2.38 การล่องเรือเลนง.....	36
2.39 บริเวณที่จำหน่ายของที่ระลึก.....	36
2.40 วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร.....	37
4.1 การพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น พัทลุง โดยปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ.....	67
4.2 การพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรม ท้องถิ่นพัทลุง โดยปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ.....	68
4.3 การพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น พัทลุง โดยปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ.....	69
4.4 รูปแบบที่ 1 ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมที่ผสมผสานกระจูดและเครื่องประดับของมโนราห์ เป็น ขั้นตอนก่อนการศึกษาความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและ ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้วจากผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และ นักท่องเที่ยวที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม.....	70
4.5 รูปแบบที่ 2 ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมที่ผสมผสานกระจูดและเครื่องประดับของมโนราห์ เป็นขั้นตอนก่อนการศึกษาความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุ และศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้วจากผู้ผลิต ผู้จำหน่ายและนักท่องเที่ยวที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม.....	71

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
4.6	
รูปแบบที่ 3 ผลิตรายณ์ศิลป์หัตถกรรมที่ผสมผสานกระจุคและเครื่องประดับของมโนราห์ เป็นขั้นตอนก่อนการศึกษาความพึงพอใจต่อผลิตรายณ์ศิลป์หัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและ ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้วจากผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และนักท่องเที่ยงที่สนใจผลิตรายณ์ศิลป์หัตถกรรม.....	72
4.7	
ผลิตรายณ์ศิลป์หัตถกรรมที่ผสมผสานกระจุคและเครื่องประดับของมโนราห์ เป็นการศึกษา ความพึงพอใจต่อผลิตรายณ์ศิลป์หัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้วจากผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และนักท่องเที่ยงที่สนใจผลิตรายณ์ ศิลป์หัตถกรรม.....	74

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัฒนธรรมและศิลปหัตถกรรมมีความเกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิต โดยทางตรงและทางอ้อม ของมนุษย์ชาติเพราะงานด้านศิลปหัตถกรรมเป็นผลพวงจากการประดิษฐ์อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ ที่จำเป็นและใช้สอยในการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์ในสังคม ผู้ประดิษฐ์บางคนมีการจรรโลงความสวยงามและความประณีตเพิ่มขึ้นไปจากประโยชน์ทางด้านใช้สอย เพื่อสะท้อนคุณค่าทางจิตใจ เกิดสุนทรียรส สร้างความสุขและความเบิกบานใจเมื่อได้สัมผัสหรือพบเห็น สำหรับศิลปหัตถกรรมไทยนั้น มีความโดดเด่นหลากหลายและแตกต่างกันไปทั้งในรูปแบบที่พัฒนาขึ้นตามวัฒนธรรมท้องถิ่น วัสดุที่ใช้ ฝีมือ และจินตนาการของช่างผู้ทำหน้าที่ในการผลิต ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่เป็นแหล่งรวมของวัฒนธรรม และมีศิลปหัตถกรรมเป็นเอกลักษณ์ของชาติสืบต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม.2547: 4)

ผลิตภัณฑ์หัตถกรรมเป็นงานฝีมือที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์โดยการนำเอาวัสดุธรรมชาติซึ่งส่วนใหญ่จะมีอยู่ในท้องถิ่นมาประดิษฐ์เป็นสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ งานหัตถกรรมที่ผลิตขึ้นมาในท้องถิ่นส่วนหนึ่งจะมีการสืบทอดต่างๆ กันมาจนเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นนั้นๆ และทำให้กำเนิดศิลปวัฒนธรรมประเพณีที่รุ่งเรืองของชาติไทยในแต่ละยุคสมัยมีวิวัฒนาการตลอดมาโดยลำดับ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดประโยชน์ใช้สอยและสนองความต้องการของผู้บริโภค ผลิตภัณฑ์หัตถกรรมไทยจึงมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ ช่วยสร้างรายได้ให้แก่ครอบครัวราษฎรชนบท และมีส่วนสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทยในแต่ละท้องถิ่น การผลิตงานหัตถกรรมมีหลายลักษณะ เช่น การทำเครื่องจักสาน การแกะสลัก การทอผ้า การทำเครื่องปั้นดินเผา การปั้นรูปและลวดลายประดับ เป็นต้น ในบรรดาหัตถกรรมต่างๆ เหล่านี้ เครื่องจักสานเป็นหัตถกรรมประเภทที่มีการผลิตกันมาช้านาน และเป็นที่ยึดกันอย่างกว้างขวางตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน การผลิตเครื่องจักสานมีการผลิตที่มีความสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ และสภาพทางสังคมวัฒนธรรมในท้องถิ่น ภาคใต้ของประเทศไทยเป็นแหล่งหนึ่งที่มีทรัพยากรธรรมชาติภายในท้องถิ่นซึ่งเอื้อต่อการนำมาผลิตงานหัตถกรรมที่ควบคู่กับวัฒนธรรมอันสวยงามและเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นเป็นของตัวเอง (สำนักงานจังหวัดพัทลุง: 2548)

ดังนั้น โครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (ONE TAMBON ONE PRODUCT : OTOP) ซึ่งเป็นหนึ่งในนโยบายสำคัญเร่งด่วนของรัฐบาล ที่แถลงต่อรัฐสภาไทย มีเป้าหมายมุ่งเน้นให้แต่ละ

เอกสารชุมชนได้นำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการพัฒนาสินค้าโดยภาครัฐพร้อมที่จะเข้าช่วยเหลือในด้าน
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความรู้สมัยใหม่ และการบริหารจัดการ เพื่อเชื่อมโยงสินค้าจากชุมชนสู่ตลาดทั้งในและต่างประเทศ ด้วยระบบร้านค้าเครือข่าย และอินเทอร์เน็ต และเพื่อส่งเสริมสนับสนุนกระบวนการพัฒนาท้องถิ่น สร้างชุมชนที่เข้มแข็งพึ่งตนเองได้ ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการสร้างงาน สร้างรายได้ ด้วยการนำทรัพยากร ภูมิปัญญาในท้องถิ่น มาพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์และบริการที่มีคุณภาพ มีจุดเด่นและมีมูลค่าเพิ่ม เป็นที่ต้องการของตลาดทั้งใน และต่างประเทศ สอดคล้องกับวัฒนธรรม และวิถีชีวิตท้องถิ่น (ชูศักดิ์ เศษเกรียงไกรกุล และนิทัศน์ คณะวรรณ :2545)

จังหวัดพัทลุงมีประวัติความเป็นมาอันยาวนาน ตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์ เป็นจังหวัดที่มีศิลปวัฒนธรรมอันเก่าแก่และสวยงาม คือ มโนราห์ เป็นการแสดงพื้นเมืองของชาวภาคใต้ มีแหล่งกำเนิดที่พัทลุงและได้สืบทอดศิลปวัฒนธรรมมาจนถึงปัจจุบัน (สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม:2549) จึงทำให้พัทลุงมีชื่อเสียงในด้านการแสดงมโนราห์เป็นอย่างมาก รวมถึงศิลปหัตถกรรมที่มีเอกลักษณ์อย่างเด่นชัดหลายอย่าง เนื่องจากลักษณะภูมิประเทศภาคใต้เป็นแหล่งที่มีความอุดมสมบูรณ์ ทำให้ราษฎรมีการสร้างงานศิลปหัตถกรรมขึ้นใช้มาก เนื่องจากชาวบ้านได้ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นในการผลิต มีขั้นตอนและวิธีการผลิตที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น มีการคิดรูปแบบ และการคิดประดิษฐ์ลวดลายที่สวยงามทำให้งานหัตถกรรมเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นที่มีคุณค่ายิ่ง โดยงานหัตถกรรมส่วนใหญ่ จะถูกส่งไปจำหน่ายยังสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในจังหวัดพัทลุง คือ อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จนเกิดการแข่งขันของผลิตภัณฑ์หัตถกรรมประเภทเดียวกันค่อนข้างสูงตามมา (สำนักงานพาณิชย์จังหวัดพัทลุง: 2544)

จากการศึกษาเบื้องต้นผู้วิจัยจึงได้มีแนวความคิดในการผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงร่วมกัน เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคที่ชื่นชอบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่น โดยการขยายตลาดผลผลิตสู่จังหวัดใกล้เคียงซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวและเป็นศูนย์รวมศิลปหัตถกรรมทุกชนิดของภาคใต้ คือ วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช ทั้งนี้เพื่อส่งผลต่อกลุ่มผู้ผลิตในด้านการเพิ่มรายได้ และผู้จำหน่ายมีตัวเลือกสินค้าหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นในการจัดจำหน่ายเพิ่มขึ้น โดยมีรูปแบบของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่าง แต่ยังคงคุณค่าของงานหัตถกรรมอยู่ และหากปัญหานี้ได้รับการแก้ไข ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมของจังหวัดพัทลุง ก็อาจเป็นตัวเลือกให้แก่ผู้บริโภคได้อีกทางหนึ่ง ทั้งหมดนี้ ผู้วิจัยจึงคิดว่าการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมโดยผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง จะทำให้เกิดมูลค่าและความงาม มีผลต่อการส่งเสริมการขาย รวมไปถึงการส่งเสริมและพัฒนาผลิตภัณฑ์ในรูปแบบใหม่ๆขึ้น อันจะนำไปสู่กระบวนการออกแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นได้อย่างเหมาะสม ซึ่งเป็นปัจจัยพื้นฐานของการอนุรักษ์ภูมิปัญญา

ไทยให้ดำรงอยู่ และเกิดคุณค่าในตัวผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม โดยผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพหุลักษณ์ไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพหุลักษณ์

1.2.2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพหุลักษณ์

1.3 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพหุลักษณ์ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

1.3.1 กรอบแนวคิดในการศึกษาความต้องการของผู้ผลิต และผู้จำหน่าย เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพหุลักษณ์ ผู้วิจัยได้ประยุกต์แนวความคิดของ วิบูลย์ ลี้สุวรรณ (2538: 89) ในการศึกษางานหัตถกรรม ได้แก่ การเลือกสรรวัสดุที่นำมาออกแบบร่วมกัน

1.3.2 กรอบแนวคิดในการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพหุลักษณ์ กับวัสดุอื่นที่ได้ศึกษาและเลือกมาแล้ว ผู้วิจัยได้ประยุกต์แนวความคิดของ นิทัศน์ คณะวรรณ (2545: 110) 2 ด้าน คือ

1. คุณค่าทางวัฒนธรรม
2. เอกลักษณ์เฉพาะกลุ่ม

1.3.3 กรอบแนวคิดในการศึกษาความพึงพอใจจาก ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพหุลักษณ์ ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้วนั้น ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้แนวความคิดของ วิบูลย์ ลี้สุวรรณ (2532: 126) 2 ด้าน ได้แก่

1. ด้านประโยชน์ใช้สอย
2. ด้านศิลปะและความสวยงาม

1.4 ขอบเขตของงานวิจัย

1. ตัวแปรต้น

1.1 ความต้องการของผู้ผลิต ผู้จำหน่าย เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสาน วัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

1.2 ความพึงพอใจของผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้ว

2. ตัวแปรตาม

กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

2.1 ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยการสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 3 ท่าน (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพัทลุง: 2548) ได้แก่

2.1.1 กลุ่มแม่บ้านผลิตภัณฑ์กระจูดปลายตรอกร่วมใจ จำนวน 1 ท่าน

2.1.2 กลุ่มจักสานกระจูดมะกอกเหนือ จำนวน 1 ท่าน

2.1.3 ผู้ผลิตชุดมโนราห์ในจังหวัดพัทลุง จำนวน 1 ท่าน

2.2 ผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยการสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 10 ท่าน ได้แก่

2.2.1 อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จำนวน 5 ท่าน

2.2.2 วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 5 ท่าน

2.3 ผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยการสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 100 ท่าน ได้แก่

2.3.1 อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จำนวน 50 ท่าน

2.3.2 วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 50 ท่าน

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

1.5.1 การศึกษาและพัฒนา หมายถึง การแสวงหาความรู้ในเชิงลึกเกี่ยวกับวัสดุที่มีในท้องถิ่น จังหวัดพัทลุง ตลอดจน การเสาะแสวงหาในสิ่งต่างๆ ที่เป็นประโยชน์แก่งานวิจัย เพื่อนำความรู้เหล่านั้นมาเป็นแนวทางในการปรับปรุง แก้ไขรูปแบบของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นในจังหวัดพัทลุง ที่มีอยู่เดิมให้สอดคล้องกับสมัยนิยม ทั้งด้านประโยชน์ใช้สอยและความสวยงาม

1.5.2 ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม หมายถึง ผลิตภัณฑ์ที่สรรค์สร้างด้วยมือ ซึ่งมีความประณีตงดงามตามแบบฉบับของผลงานศิลปหัตถกรรมตามแบบฉบับของจังหวัดพัทลุง ที่มีเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อเสียง ซึ่งเป็นหัตถกรรมที่มีความเก่าแก่อยู่ควบคู่กับชาวพัทลุงมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยบรรพบุรุษได้เพียรสร้างชิ้น เพื่อสนองประโยชน์ ในการดำรงชีวิต ซึ่งสร้างงานหัตถกรรมด้วยฝีมืออันประณีต หรือทำจากเส้นใยธรรมชาติที่มีอยู่ในท้องถิ่น

1.5.3 ผสมผสาน หมายถึง การนำศิลปวัฒนธรรมของจังหวัดพัทลุงมาเป็นส่วนหนึ่งของการออกแบบร่วมกับวัสดุในท้องถิ่น

1.5.4 วัสดุท้องถิ่น หมายถึง วัสดุที่นำมาสร้างงานหัตถกรรมที่มีอยู่ในท้องถิ่นของจังหวัดพัทลุง ได้แก่ กระจูด กะลามะพร้าว ลูกปัดมโนราห์

1.5.5 ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น หมายถึง ตัวหนังตะลุงและวัสดุเครื่องประดับมโนราห์

1.5.6 วัสดุเครื่องประดับมโนราห์ หมายถึง ลูกปัด ด้าย และผ้า

1.5.7 เอกลักษณ์เฉพาะกลุ่ม หมายถึง เอกลักษณ์เด่นของวัสดุและลวดลายที่นำมาออกแบบเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ในจังหวัดพัทลุงเท่านั้น

1.5.8 ความพึงพอใจ หมายถึง ความชื่นชอบที่แสดงออกมาด้วยการคิดเห็นของของผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้ว ในด้านประโยชน์ใช้สอย ความงามและศิลปะ

1.5.9 ผู้ผลิต หมายถึง ผู้ที่มีทักษะความชำนาญ และมีแนวคิดในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง เฉพาะภายในจังหวัดพัทลุงเท่านั้น

1.5.10 ผู้จำหน่าย หมายถึง ร้านค้าที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ทั้งในจังหวัดพัทลุงและนครศรีธรรมราช

1.5.11 ผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ หมายถึง นักท่องเที่ยวและผู้ที่มีความสนใจต่อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ทั้งในจังหวัดพัทลุงและนครศรีธรรมราช

1.5.12 อุทยานนกน้ำทะเลน้อย หมายถึง สถานที่ท่องเที่ยวและเป็นแหล่งจำหน่ายสินค้าผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยู้งักของจังหวัดพัทลุง

1.5.13 วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร หมายถึง เป็นศูนย์รวมผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมและของฝากมากมายหลายชนิดของภาคใต้ ตั้งอยู่ริมถนนราชดำเนิน ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวความคิดทฤษฎี ในภาคเอกสารตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบผลิตภัณฑ์ โดยการจำแนกข้อมูลและนำมาสังเคราะห์ เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์และเป็นที่ยอมรับของผู้บริโภคมากที่สุด โดยได้ทำการศึกษาและพัฒนาซึ่งประกอบด้วยข้อมูลเบื้องต้นดังต่อไปนี้

2.1 จังหวัดพัทลุง

2.2 ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น

2.3 ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมเดิมและผลิตภัณฑ์ข้างเคียงที่เกี่ยวข้อง

2.4 ทฤษฎีการออกแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม

2.5 สถานที่ในการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 จังหวัดพัทลุง

2.1.1 ประวัติความเป็นมาของจังหวัดพัทลุง

จังหวัดพัทลุง มีประวัติความเป็นมาที่ยาวนาน ตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์ ดังปรากฏหลักฐานจากการค้นพบขวานหินขัดในท้องที่ทั่วไปหลายอำเภอ ในสมัยศรีวิชัย (พุทธศตวรรษที่ 13-14) บริเวณเมืองพัทลุงเป็นแหล่งชุมชนที่ได้รับวัฒนธรรมอินเดีย ในด้านพุทธศาสนาเถรวาทมีหลักฐานค้นพบ เช่น พระพิมพ์ดินดิบจำนวนมาก เป็นรูปพระโพธิสัตว์รูปเทวดา โดยค้นพบบริเวณถ้ำคูหาสวรรค์และถ้ำเขาอกทะลุ ต่อมาในพุทธศตวรรษที่ 19 เมืองพัทลุงได้ตั้งขึ้นอย่างมั่นคง ภายใต้การปกครองของกรุงศรีอยุธยาเป็นเมืองชั้นตรี ซึ่งนับว่าเป็นหัวเมืองหนึ่งของพระราชอาณาจักรทางใต้ ในสมัยนั้น เมืองพัทลุงมักประสบปัญหาการโจมตีจากกลุ่มโจรสลัดมาเลย์อยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มโจรสลัดอาแจฮารูและขุยกคตะ ได้โจมตีเผาทำลายสร้างความเสียหายแก่เมืองพัทลุงถึงสองครั้ง ปัญหาดังกล่าวนี้เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้มีการย้ายสถานที่ตั้งเมืองอยู่เสมอและก็เป็นมูลเหตุที่ทำให้ชาวเมืองพัทลุงเป็นนักต่อสู้ที่เข้มแข็ง

ในสมัยธนบุรีและรัตนโกสินทร์ ได้มีการย้ายสถานที่ตั้งเมืองอีกหลายครั้ง และได้ยกขึ้นเป็นเมืองชั้นโท ในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ชาวพัทลุงยังมีบทบาทสำคัญในการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของประเทศชาติ ในหัวเมืองภาคใต้ เพราะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปรากฏอยู่เสมอว่า ทางเมืองหลวงได้มีคำสั่งให้เกณฑ์ชาวพัทลุง พร้อมด้วยเสบียงอาหารไปทำสงครามปราบปรามกบฏในหัวเมืองมลายู เช่น กบฏไทรบุรี พ.ศ.2373 และ พ.ศ.2381 ซึ่งบทบาทดังกล่าวนี้สะท้อนให้เห็นความสำคัญของเมืองพัทลุงทางด้านการเมือง การปกครองและแหล่งอยู่อาศัยผู้นำในอดีตเป็นอย่างดี

ครั้งรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ปฏิรูปการปกครองเป็นแบบมณฑลเทศาภิบาลใน พ.ศ.2437 และได้ประกาศจัดตั้งมณฑลนครศรีธรรมราชขึ้น เมื่อ พ.ศ.2439 ประกอบด้วยเมืองต่างๆ คือ นครศรีธรรมราช พัทลุง สงขลา และหัวเมืองทั้ง 7 ที่เป็นเมืองปัตตานีเดิม สำหรับเมืองพัทลุงแบ่งการปกครองออกเป็น 3 อำเภอ คือ อำเภอกลางเมือง อำเภออุคร อำเภอทักษิณ ขณะนั้นตัวเมืองตั้งอยู่ที่ตำบลลำปำ จนกระทั่ง พ.ศ.2467 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวโปรดเกล้าฯ ให้ย้ายเมืองพัทลุงมาอยู่ที่บ้านวังเนียง ตำบลคูหาสวรรค์ ในปัจจุบันเพื่อจะได้อยู่ใกล้เส้นทางรถไฟสะดวกในการติดต่อกับเมืองต่างๆ จากอดีตถึงปัจจุบัน (สำนักงานจังหวัดพัทลุง:2548)

2.1.2 ชื่อเมืองพัทลุง

ในสมัยก่อนชื่อเมืองพัทลุง จากหลักฐานพบว่าบนเหรียญอะปะพัทลุง พ.ศ.2426 เขียนว่าพัททะลุง และ พัดะลุง ในเอกสารของไทยใช้ต่างกันมากมาย ได้แก่ พัดะลุง พัดทลุง พัทลุง พัดลุง พัทลุง ในเอกสารเบอรินี่ของอังกฤษสมัยรัชกาลที่ 3 เขียนว่า Boudelun และ Merdelong ของนายลามาร์ วิศวกรชาวฝรั่งเศส สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เขียนว่า Bourdelun ความหมายของชื่อเมือง หมายถึง เมืองช้างหรือเมืองเกี้ยวเมืองด้วยช้าง ซึ่งตรงกับชื่อเท็จจริงหลายประการ คำว่า "พัค-ท-พัท" ยังไม่อาจทราบได้ว่าคำเดิมเขียนอย่างไร คำไหน ทราบเพียงว่าเป็นคำขึ้นต้น ส่วนคำพื้นเมืองที่เรียกว่า "ตะลุง" แปลว่าเสาถ้ำมช้าง หรือไม้หลักผูกช้าง

2.1.3 เอกลักษณะและสัญลักษณ์เมืองพัทลุง

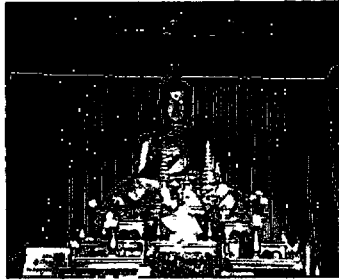

ภาพที่ 2.1 ตราสัญลักษณ์ประจำจังหวัด

ที่มา : www.phattalung.com

จังหวัดพัทลุง ได้ย้ายที่ตั้งเมืองมาแล้ว 12 ครั้ง ครั้งสุดท้ายในปี พุทธศักราช 2467 ย้ายจากตำบลลำปำ มาอยู่ที่ตำบลคูหาสวรรค์ ใกล้กับภูเขอกทูลูซึ่งสูงเด่น อยู่บนที่ราบ มองเห็นจากที่เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไกลได้ทุกทิศ บนยอดเขา มีเจดีย์เก้าสร้างเอาไว้องค์หนึ่ง ซึ่งในปัจจุบันนี้ยังเหลือแต่ฐาน ตั้งแต่นั้น ชาวพทลุงก็ไม่ต้องระแหร่ร้อนอีกต่อไป ชาวเมืองจึงถือเอาภูเขาอกทะลุเป็นสัญลักษณ์ และหลักเมืองของจังหวัด

ภาพที่ 2.2 พระพุทธรูปโรคนันตรายฯ พระคู่บ้านคู่เมืองแห่งแดนทักษิณ

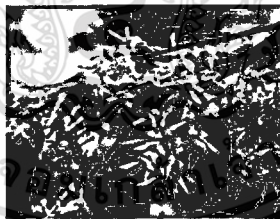
ที่มา : www.phattalung.com

พระสี่มุมเมืองหรือเรียกชื่อเต็มๆว่า "พระพุทธรูปโรคนันตรายชัยวัฒน์จตุรทิศ" เป็นพระพุทธรูปประจำภาคใต้ และพระคู่บ้านคู่เมืองของพทลุง ประดิษฐานอยู่ภายในศาลาจัตุรมุขหล่อด้วยสำริด ปางสมาธิ ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ภูมิพลอดุลยเดช โปรดเกล้าฯ พระราชทานไว้ที่จังหวัดพทลุง เมื่อ พ.ศ.2511 ตั้งอยู่ระหว่างศาลากลางกับศาลจังหวัดพทลุง

2.1.4 คำขวัญประจำจังหวัด

"เมืองหนังโนรา อู่นาข้าว พราวน้ำตก แหล่งนกน้ำ ทะเลสาบงาม เขาอกทะลุ น้ำพุร้อน"

2.1.5 ดอกไม้ประจำจังหวัด

ภาพที่ 2.3 ดอกพะยอม

ที่มา : www.phattalung.com

2.1.6 ธงประจำจังหวัด

ภาพที่ 2.4 ธงประจำจังหวัด

ที่มา : www.phattalung.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์การใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.7 สภาพทางภูมิศาสตร์

จังหวัดพัทลุง ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของภาคใต้ของประเทศไทย ห่างจากกรุงเทพมหานครตามเส้นทางสายเอเชีย (ทางหลวงหมายเลข 41) เป็นระยะทางประมาณ 858 กิโลเมตร และ ตามเส้นทางรถไฟระยะทาง ประมาณ 846 กิโลเมตร ความยาวของจังหวัดจากทิศเหนือไปทิศใต้ประมาณ 78 กิโลเมตร และ ความกว้างจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก ระยะทางประมาณ 53 กิโลเมตร มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 3,424,473 ตารางกิโลเมตร หรือ 2,140,296 ไร่ (พื้นดิน 1,919,446 ไร่ พื้นน้ำ 220,850 ไร่) มีอาณาเขตดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับอำเภอชะอวด จังหวัดนครศรีธรรมราช และ อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา

ทิศใต้ ติดต่อกับอำเภอควนเนียง อำเภอรัตภูมิ จังหวัดสงขลา และ อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล

ทิศตะวันออก ติดต่อกับทะเลสาบสงขลา ซึ่งเป็นน่านน้ำติดต่อกับอำเภอระโนด อำเภอกระเสสตินธุ์ อำเภอสติงพระและอำเภอ สิงหนคร จังหวัดสงขลา

ทิศตะวันตก ติดต่อกับเทือกเขาบรรทัด ซึ่งเป็นแนวติดต่อกับอำเภอห้วยยอด อำเภอเมือง อำเภอนาโยง อำเภอย่านตาขาว และ อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง

ภาพที่ 2.5 แผนที่จังหวัดพัทลุง

ที่มา : www.phattalung.com

2.1.8 ลักษณะภูมิประเทศ

สภาพพื้นที่มีลักษณะเป็นภูเขาและที่ราบสูง ทางด้านตะวันตกอันประกอบด้วย เทือกเขาบรรทัด มีระดับสูงจากน้ำทะเลปานกลาง ประมาณ 50 – 1000 เมตร ส่วนใหญ่เป็นป่าไม้ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เช่น สวนยางพารา สวนไม้ผลและไม้ยืนต้น ถัดลงมาทางด้านตะวันออกเป็นที่ราบสลับที่ดอน มีความสูงจากระดับน้ำทะเล ปานกลางเฉลี่ย 0 – 15 เมตร บริเวณนี้ส่วนใหญ่ปลูกข้าว ยางพารา มะพร้าว พืชไร่ ชนิดต่าง ๆ

2.1.9 ลักษณะภูมิอากาศ

สภาพภูมิอากาศของจังหวัดพัทลุงมี 2 ฤดูกาล คือ ฤดูร้อนและฤดูฝน ปริมาณน้ำฝน เฉลี่ย ปี 2549 2005.80 มม./ปี จำนวนวันฝนตกเฉลี่ย 154 วันต่อปี อุณหภูมิสูงสุดเฉลี่ย 29.3 องศาเซลเซียส ในเดือนเมษายน อุณหภูมิต่ำสุดเฉลี่ย 26.7 องศาเซลเซียส ในเดือนธันวาคม อุณหภูมิเฉลี่ย ตลอดปี 28.14 องศาเซลเซียส

2.1.10 เขตการปกครอง

จังหวัดพัทลุง แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 10 อำเภอ 1 กิ่งอำเภอ รวม 65 ตำบล 650 หมู่บ้าน 1 เทศบาลเมือง 8 เทศบาลตำบล 64 องค์การบริหารส่วนตำบล และ 1 องค์การบริหารส่วนจังหวัด

1. อำเภอเมือง
2. อำเภอป่าพะยอม
3. อำเภอควนขนุน
4. อำเภอกงหรา
5. อำเภอป่าบอน
6. อำเภอปากพะยูน
7. อำเภอศรีบรรพต
8. อำเภอตะโหมด
9. อำเภอเขาชัยสน
10. อำเภอบางแก้ว
11. กิ่งอำเภอศรีนครินทร์

2.1.11 การปกครอง

จังหวัดพัทลุง มีรูปแบบการปกครองและการบริหารราชการแผ่นดิน 3 รูปแบบ คือ

1. การบริหารราชการส่วนกลาง ประกอบด้วย ส่วนราชการสังกัดส่วนกลาง ซึ่งมาตั้งหน่วยงานในพื้นที่จังหวัดพัทลุง จำนวน 77 ส่วนราชการ

2. ราชการบริหารส่วนภูมิภาค จัดรูปแบบการปกครองและการบริหารราชการ ออกเป็น 2 ระดับคือ

-ระดับจังหวัด ประกอบด้วยส่วนราชการประจำจังหวัด จำนวน 27 ส่วนราชการ

-ระดับอำเภอ ประกอบด้วย 10 อำเภอ 1 กิ่งอำเภอ

3. การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย 1 องค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 เทศบาล 8 เทศบาลตำบล และ 64 องค์การบริหารส่วนตำบล

2.1.12 ประชากร

จังหวัดพัทลุงมีประชากร ณ สิ้นเดือน ธันวาคม 2548 มีประชากรทั้งสิ้น 511,332 คน เป็นชาย 250,770 คน และหญิง 260,562 คน ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองพัทลุง 67,447 คน อำเภอเมืองพัทลุง เป็นอำเภอที่มีประชากรมากที่สุด คือจำนวน 119,760 คน รองลงมา ได้แก่ อำเภอกวนขนุน จำนวน 82,258 คน

2.1.13 การคมนาคม

1. ทางรถยนต์ มีถนนตัดผ่านเกือบกึ่งกลางจากตัวจังหวัด จากทิศเหนือสู่ทิศใต้ คือ ทางหลวงหมายเลข 41 คือถนนเพชรเกษม มีรถยนต์โดยสารประจำทางสามารถติดต่อได้ทั่วถึงกันทุกอำเภอ/กิ่งอำเภอและเส้นทางของส่วนราชการอื่นๆ
2. ทางรถไฟ มีเส้นทางรถไฟสายได้ผ่านจังหวัดพัทลุง ตั้งแต่เขตอำเภอกวนขนุน เมืองพัทลุง เขาชัยสน บางแก้ว ป่าบอน และปากพะยูน ระยะทางประมาณ 78 กิโลเมตร
3. ทางน้ำ พื้นที่ของจังหวัดพัทลุงติดต่อกับทะเลสาบสงขลา การคมนาคมที่สำคัญ คือ การเดินทางระหว่างจังหวัดพัทลุงกับจังหวัดสงขลา มีท่าเทียบเรือโดยสาร จำนวน 3 ท่า คือ ท่าเทียบเรือลำปำท่าเทียบเรือทะเลน้อยและท่าเทียบเรือปากพะยูน
4. ทางอากาศ จังหวัดพัทลุง ไม่มีสนามบินพาณิชย์ การเดินทางทางอากาศจะใช้สนามบินพาณิชย์จังหวัดตรัง (ระยะทาง 62 กิโลเมตร) สนามบินพาณิชย์หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา (ระยะทาง 109 กิโลเมตร) และสนามบินพาณิชย์นครศรีธรรมราช (ระยะทางประมาณ 120 กิโลเมตร)

2.2 ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นจังหวัดพัทลุง

2.2.1 มโนราห์ การเล่นมโนราห์ มโนราห์ หรือมโนราห์ เป็นการแสดงพื้นเมืองของชาวภาคใต้ มีแหล่งกำเนิดที่พัทลุง โดยมีประวัติจากคำบอกเล่าของนายสายซึ่งได้รับการถ่ายทอดมาจาก อาจารย์เจิม ผู้สอนรำมโนราห์ว่า กาลครั้งนั้น ยังมีพระยาเมืองพัทลุง กับพระมเหสี ได้ครองคู่กันมาหลายปี แต่ก็หาได้มีบุตร ไร้สืบสกุลสักคน ทั้งพระสามี และมเหสี ได้ตกลงกันจตุรบุปเทียน บนบานศาลกล่าว แค้นเทวดา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ขอให้ช่วยประทานบุตรให้สักคน จะเป็นหญิงก็ได้ ชายก็ได้ ไร้เป็นทายาทสืบสกุลต่อไป อยู่มาวันหนึ่งพระมเหสี บอกพระสามีว่ากำลังทรงมีพระครรภ์ พระสามีได้ฟัง ก็ดีพระทัยมาก ต่อมาเมื่อครบกำหนดประสูติกาลได้ประสูติพระธิดา จึงได้ตั้งชื่อว่า ศรีมาลา เจริญวัยมาได้ประมาณ 5 - 6 เดือน ก็เริ่มรำ ทำมือพลิกไปพลิกมา นางสนมที่เลี้ยง ก็เลยร้องเพลง หน่อย ๆ ๆ จนเคยชิน ตั้งแต่เล็กจนโตรำมาตลอด ถ้าหากวันใดไม่ได้รำ ขำวน้ำจะไม่ยอมเสวย ส่วนพระบิดาก็ร้อนใจ และละอายต่อไพร่ฟ้า ประชาชน ที่พระธิดาโตแล้วยังรำอยู่เช่นนั้น ไม่รู้จะทำอย่างไร ส่วนประชาชนก็พากันคิดจินนิทาไม่ขาดหู เลยตัดสินใจ ให้ทหารนำไปลอยแพในทะเล แม่ศรีมาลาต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส จนสลบนอนแน่นิ่งอยู่บน

นำไปลอยแพในทะเล แม่ศรีมาลาต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส จนสลบนอนแน่นิ่งอยู่บน
 แพนนั้น แผลถูกคลื่นลมพัดพาไปตามกระแสน้ำตามขดกรรม จนกระทั่งไปติดอยู่กับโขดหิน ใกล้
 กับเกาะสีชัง พ่อขุนศรีทรา ซึ่งต้องคดีการเมืองถูกนำไปกักไว้บนเกาะสีชัง พร้อมพวกพระยาต่างๆ
 ที่ต้องคดีเดียวกัน ถูกนำมากรังรวมกัน เป็นนักโทษการเมือง บนเกาะแห่งนี้ ในวันนั้น พ่อขุน
 ศรีทรา ได้ลงไปตักน้ำ เพื่อจะชำระร่างกาย บังเอิญมองไปในทะเล ได้เห็นแพลำหนึ่งลอยมาติดอยู่
 ที่โขดหินใกล้เกาะ และมีคนๆ หนึ่งนอนอยู่บนแพ พอจะแลเห็นได้ถนัด ตนเองจะลงไปช่วยก็
 ไม่ได้เพราะน้ำบริเวณนั้นลึกมาก จึงไปบอกกับพระยาโถม่น้ำ ซึ่งเป็นผู้มิวิชาอาคม เดินบนน้ำได้
 ให้ไปช่วย พระยาโถม่น้ำรับปากแล้ว ได้ลงมาดู เห็นเป็นดังที่ขุนศรีทราพูดจริง จึงตัดสินใจเดินไป
 บนน้ำ ลากแพเข้าหาฝั่งได้ แต่จะทำอย่างไร ผู้หญิงที่นอนอยู่ในแพยังสลบไสลไม่ได้สติ จึงได้เรียก
 บรรดาพวกพระยาทั้งหมด ให้มาดูเผื่อจะมีผู้ใดมีปัญญาช่วยเหลือได้ขณะนั้น พระยาลุยไฟซึ่งร่วม
 อยู่ในกลุ่มนั้นด้วย คิดว่าผู้หญิงคนนี้ คงไม่เป็นอะไรมาก คงเนื่องจากความหนาวเย็นนั่นเอง ที่ทำ
 ให้เธอไม่ได้สติ เมื่อคิดได้ดังนั้นจึงสั่งให้พวกพระยาทั้งหลาย ช่วยกันหาไม้พินมาก่อไฟสักกอง
 ใหญ่ แล้วพระยาลุยไฟก็อุ้มเอาร่างผู้หญิงคนนั้น เดินเข้าไฟในกองไฟ ความหนาวที่เกาะกุมนางอยู่
 เมื่อถูกความร้อนจากกองไฟ ก็เริ่มผ่อนคลายและรู้สึกตัวในเวลาต่อมา เมื่อเห็นว่าเธอปลอดภัยแล้ว
 จึงนำนางขึ้นไปยังที่พัก และให้ข้าวปลาอาหารแก่นาง จนมีเรี่ยวแรงปกติขึ้น เมื่อมีเรี่ยวแรงดีแล้ว
 แม่ศรีมาลาก็เริ่มรำลึก ทำให้พวกพระยาทั้งหลายพากันแปลกใจ พากันถามไถ่ไต่เรียง แม่ศรีมาลา
 จึงเล่าความเป็นมาทั้งหมดให้พวกพระยาฟัง พวกพระยาทั้งหมดต่างก็คิดกันว่า จะทำอย่างไรต่อไป
 ดี พระยาคนหนึ่ง จึงเสนอให้พ่อขุนศรีทรา นำแม่ศรีมาลาไปเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม ส่วนเรื่องการ
 ราชราชของเธอ จะมอบให้พระยาเทพสิงหกร ไปประชุมพระยาให้ช่วยกันจัดการ ในเครื่องดนตรี และ
 พระยาเทพสิงหกร เป็นหัวหน้าคณะ เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามที่ตกลงกันแล้ว ก็ยังมี
 เหลืออีกอย่าง คือชื่อคณะ ให้ทุกคนช่วยกันคิดว่าจะตั้งชื่อคณะว่าอย่างไร แม่ศรีมาลาได้ยินดังนั้น
 จึงคิดขึ้นมาได้ว่า ตอนที่ลอยอยู่ในทะเล เธอได้ระลึกถึงชาติก่อนๆ ได้ จึงบอกพระยาทั้งหลายว่า
 ชื่อคณะสมควรจะใช้ชื่อว่า "คณะมโนราห์" เพราะเมื่อชาติก่อน หนูเคยเกิดเป็นมนุษย์ครั้งหนึ่ง หนู
 ชื่อ มโนราห์ ทุกคนพูดว่า จำชาติเกิดปางก่อนได้ด้วยหรือ แม่ศรีมาลาตอบว่า จำได้ทุกชาติ หนู
 เกิดมาทั้งหมด 12 ชาติ รวมทั้งชาติปัจจุบันด้วย เหล่าพระยาจึงว่า ถ้าอย่างนั้นหนูช่วยเล่าเรื่องราว
 แต่ละชาติให้เราฟังเถิด แม่ศรีมาลารับคำ แล้วก็เริ่มเล่าเรื่องแต่ละชาติปางก่อนให้ฟัง ชาติเกิด
 ทั้ง 12 ชาติมีดังนี้

ชาติที่ 1 เกิดเป็นผู้หญิง ชื่อ มโนราห์

ชาติที่ 2 เกิดเป็นผู้หญิง ชื่อ เมรี

ชาติที่ 3 เกิดเป็นผู้หญิง ชื่อ ทิพย์เกสร

ชาติที่ 4 เกิดเป็นผู้หญิง ชื่อ อัมพันธุ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้拿去ใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชาติที่ 6 เกิดเป็นผู้ชาย ชื่อ จันทรโครพ

ชาติที่ 7 เกิดเป็นผู้หญิง ชื่อ โมรา

ชาติที่ 8 เกิดเป็นผู้หญิง ชื่อ เกตุบุปผา

ชาติที่ 9 เกิดเป็นผู้ชาย ชื่อ สังข์ศิลป์ชัย

ชาติที่ 10 เกิดเป็นผู้หญิง ชื่อ ยอพระกลั่น

ชาติที่ 11 เกิดเป็นผู้ชาย ชื่อ ไกรทอง

ชาติที่ 12 เกิดเป็นผู้หญิง ชื่อ ศรีมาลา

ฉะนั้น การตั้งชื่อคณะ ขอดังชื่อตามชื่อชาติที่หนึ่ง เพราะเป็นนักเพื่อนรำ หนูเป็นพวกกนิรี ครึ่งมนุษย์ครึ่งสัตว์ จึงขอตตั้งชื่อคณะว่า "มโนราห์" พวกพระยาได้ฟังดังนั้น จึงตอบตกลง จึงได้ชื่อว่า มโนราห์ มาจนทุกวันนี้ (เจิม เศรษฐ์ณรงค์: 2542)

การแสดงใช้ตัวแสดงเพียง 3 ตัว คือ ตัวพระ ตัวนาง และตัวตลก มโนราห์เป็น ศิลปะการแสดงที่สำคัญที่สุดของภาคใต้ ซึ่งจะมีลีลาการแสดงและท่วงท่ารำที่อ่อนช้อยมาก โดย ผู้แสดงนุ่งส้นเปลว นุ่งผ้าจีบหยักรั้ง ศีรษะสวมเทริด มีเครื่องประดับต่างๆ และมีผ้าธรรมดา 2 ผืน ห้อยไว้สำหรับรำทำปีกนก สวมถุงเท้าสีขาวแต่เดิมไม่สวมเสื่อ

ภาพที่ 2.6 การเล่นมโนราห์

ที่มา: ถ่ายภาพเมื่อ 29 ธันวาคม 2550

ภาพที่2.7 การแต่งกายของมโนราห์

ที่มา: www.phattalung.com

เครื่องประดับของการแสดงมโนราห์

1. เทริด เป็นเครื่องประดับศีรษะของตัวนายโรงหรือโนราใหญ่หรือตัวยืนเครื่อง (โบราณไม่นิยมให้นางรำใช้) ทำเป็นรูปมงกุฎอย่างเดีย มีกรอบหน้า มีด้ายมงคลประกอบ

ภาพที่2.8 เทริด

ที่มา: www.phattalung.com

2. เครื่องรูปปิด เครื่องรูปปิดจะร้อยด้วยลูกปิดสีเป็นลายมีดอกดวง ใช้สำหรับสวมลำตัว ท่อนบนแทนเสื้อ ประกอบด้วยชั้นสำคัญ ๕ ชั้น คือ
 บ่า สำหรับสวมทับบนบ่าชาย-ขวา รวม ๒ ชั้น

ภาพที่2.9 บ่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปักคอ สำหรับสวมห้อยคอหน้า-หลังคล้ายกรองคอหน้า-หลัง รวม ๒ ชิ้น

ภาพที่ 2.10 ปักคอ

ที่มา: www.phattalung.com

พานอก ร้อยลูกปัดเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ใช้พันรอบตัวตรงระดับอก บางถิ่นเรียกว่า"พานโครง"บางถิ่นเรียกว่า"รอบอก"

ภาพที่ 2.11 พานอก

ที่มา: www.phattalung.com

เครื่องลูกปัดดังกล่าวนี้ใช้เหมือนกันทั้งตัวยืนเครื่องและตัวนาง(รำ) แต่มีช่วงหนึ่งที่คณะชาตรีในมณฑลนครศรีธรรมราชใช้อินทรธนู ชับทรวง (ทับทรวง) ปีกหนึ่ง แทนเครื่องลูกปัดสำหรับตัวยืนเครื่อง

3. ปีกนกแอ่น หรือ ปีกหนึ่ง มักทำด้วยแผ่นเงินเป็นรูปคล้ายขนนางแอ่นกำลังกางปีก ใช้สำหรับโนราใหญ่หรือตัวยืนเครื่อง สวมติดกับสังวาลอยู่ที่ระดับเหนือสะเอวด้านซ้ายและขวาคล้ายตาบทิศของละคร

ภาพที่ 2.12 ปีกนกแอ่น หรือ ปีกหนึ่ง

ที่มา: www.phattalung.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. ซับทรวง หรือ ทับทรวง หรือ ตาบ สำหรับสวมห้อยไว้ตรงทรวงอก นิยมทำด้วยแผ่นเงินเป็นรูปคล้ายขนมเปียกปูนสลักเป็นลวดลาย และอาจฝังเพชรพลอยเป็นดอกดวงหรืออาจร้อยด้วยลูกปัด นิยมใช้เฉพาะตัวโนราใหญ่หรือตัวยืนเครื่อง ตัวนางไม่ใช้ซับทรวง

ภาพที่ 2.13 ซับทรวง หรือ ทับทรวง หรือ ตาบ

ที่มา: www.phattalung.com

5. ปีก หรือที่ชาวบ้านเรียกว่า หาง หรือ หางหงส์ นิยมทำด้วยเขาควายหรือโลหะเป็นรูปคล้ายปีกนก ๑ คู่ ซ้าย-ขวาประกบกัน ปลายปีกเชิดงอนขึ้นและผูกรวมกันไว้มีพู่ทำด้วยด้ายสีติดไว้เหนือปลายปีก ใช้ลูกปัดร้อยห้อยเป็นดอกดวงรายตลอดทั้งข้างซ้ายและขวาให้ดูคล้ายขนของนก ใช้สำหรับสวมคาดทับผ้าถุงตรงระดับสะเอว ปล่อยปลายปีกยื่นไปด้านหลังคล้ายหางกิ้งกือ

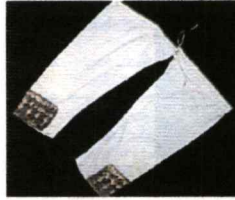

ภาพที่ 2.14 ปีก

ที่มา: www.phattalung.com

6. ผ้าถุง เป็นผ้ายาวสี่เหลี่ยมผืนผ้า นุ่งทับชายแล้วรั้งไปเหน็บไว้ข้างหลัง ปล่อยปลายชายให้ห้อยลงเช่นเดียวกับหางกระเบน เรียกปลายชายที่พับแล้วห้อยลงนี้ว่า "หางหงส์"(แต่ชาวบ้านส่วนมากเรียกว่า หางหงส์) การนุ่งผ้าของโนราจะรั้งสูงและรัดรูปแน่นกว่านุ่งโจมกระเบน

7. หน้าเพลา เหน็บเพลา หน้าเพลาก็ว่าคือ สนับเพลาสำหรับสวมแล้วนุ่งผ้าทับ ปลายขาใช้ลูกปัดร้อยทับหรือร้อยทาบ ทำเป็นลวดลายดอกดวง เช่น ลายกรวยเชิง รักร้อย

ภาพที่ 2.15 หน้าเพล

ที่มา: www.phattalung.com

8. ผ้าห้อย ผ้าสีต่างๆ ที่คาดห้อยคล้ายชายแครงแต่อาจมีมากกว่า โดยปกติจะใช้ผ้าที่โปร่ง ผ้าบางสีสด แต่ละผืนจะเหน็บห้อยลงทั้งด้านซ้ายและด้านขวาของหน้าผ้า

ภาพที่ 2.16 ผ้าห้อย

ที่มา: www.phattalung.com

9. หน้าผ้า ลักษณะเดียวกับชายไหว ถ้าเป็นของโนราใหญ่หรือนายโรงมักทำด้วยผ้าแล้วร้อยลูกบิดทาบเป็นลวดลาย ที่ทำเป็นผ้า ๓ แถบคล้ายชายไหวล้อมด้วยชายแครงก็มี ถ้าเป็นของนางรำอาจใช้ผ้าพื้นสีต่างๆสำหรับคาดห้อยเช่นเดียวกับชายไหว

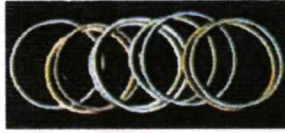
10. กำไลต้นแขนและปลายแขน กำไลสวมต้นแขน เพื่อขบรัดกล้ามเนื้อให้ดูทะมัดทะแมง และเพิ่มให้สง่างามยิ่งขึ้น

ภาพที่ 2.17 กำไลต้นแขนและปลายแขน

ที่มา: www.phattalung.com

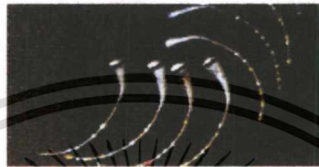
11. กำไล กำไลของโนรามักทำด้วยทองเหลือง ทำเป็นวงแหวน ใช้สวมมือและเท้าข้างละหลายๆ วง เช่น แขนแต่ละข้างอาจสวม ๕-๑๐ วงซ้อนกัน เพื่อเวลาปรับเปลี่ยนท่าจะได้มีเสียงดังเป็นจังหวะเร้าใจยิ่งขึ้น

ภาพที่ 2.18 กำไล

ที่มา: www.phattalung.com

12. เล็บ เป็นเครื่องสวมนิ้วมือให้โค้งงามคล้ายเล็บกินนร กินรี ทำด้วยทองเหลืองหรือเงิน อาจต่อปลายด้วยหางที่มีลูกปัดร้อยสอดสีไว้พองาม นิยมสวมมือละ ๔ นิ้ว (ยกเว้นหัวแม่มือ)

ภาพที่ 2.19 เล็บ

ที่มา: www.phattalung.com

เครื่องแต่งกายโบราณตามรายการที่ (๑) ถึง (๑๒) รวมเรียกว่า "เครื่องใหญ่" เป็นเครื่องแต่งกายของตัวยืนเครื่องหรือโนราใหญ่ ส่วนเครื่องแต่งกายของตัวนางหรือนางรำเรียกว่า "เครื่องนาง" จะตัดเครื่องแต่งกายออก ๔ อย่าง คือเทริด (ใช้ผ้าแถบสีสดหรือผ้าเช็ดหน้าคาดแทน) กำไลต้นแขนขยับทรงและปีกนกแอ่น (ปัจจุบันนางรำทุกคนนิยมสวมเทริดด้วย)

13. หน้าพราน เป็นหน้ากากสำหรับตัว "พราน" ซึ่งเป็นตัวตลก ใช้ไม้แกะเป็นรูปใบหน้า ไม่มีส่วนที่เป็นคาง ทำจมูกยื่นยาว ปลายจมูกงุ้มเล็กน้อย เจาะรูตรงส่วนที่เป็นคางให้ผู้สวมมองเห็นได้ถนัด ทาสีแดงทั้งหมด เว้นแต่ส่วนที่เป็นฟันทำด้วยโลหะสีขาว หรือทาสีขาว หรืออาจใช้ขี้เถ้า (มีเฉพาะฟันบน) ส่วนบนต่อจากหน้าผากใช้ขนเป็ดหรือขนสัตว์ติดทาบไว้ต่างผมหงอก

ภาพที่ 2.20 หน้าพราน

ที่มา: www.phattalung.com

14. หน้าทาสี เป็นหน้ากากของตัวตลกหญิง ทำเป็นหน้าผู้หญิง มักทาสีขาวหรือสีเนื้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.2 หนังตะลุง

เป็นการแสดงพื้นบ้านที่นิยมทางภาคใต้ หนังตะลุงจะทำจากหนังวัวดิบตากแห้งเป็นแผ่นแข็ง ตัดเป็นตัวละครต่างๆ สลักลวดลายสวยงาม โดยมากมักจะทาสีดำทั้งตัว ตัวหนังจะมีไม้ไผ่ผ่าเพื่อหนีบทหนัง เรียกว่าไม้ค้ำ ปากและมือจะขยับได้ตามลีลาของบทบรรยาย มีคนเชิดซึ่งเป็นคนพากษ์ และวงดนตรีรวมแล้วจำนวนไม่เกิน 8 คน ประกอบด้วยเครื่องดนตรีปี่ กลอง โพน ฆ้อง เป็นการเล่าเรื่องราวที่ผู้ร่ายเป็นนิยาย ดำเนินเรื่องด้วยบทร้อยกรองที่ขับร้องเป็นสำเนียงท้องถิ่น หรือที่เรียกกันว่าการ "ว่าบท" มีบทสนทนาแทรกเป็นระยะ และใช้การแสดงเงาบนจอผ้าเป็นสิ่งที่ดึงดูดสายตาของผู้ชม ซึ่งการว่าบท การสนทนา และการแสดงเงา นี้ นายหนังตะลุงเป็นคนแสดงเองทั้งหมด

ภาพที่ 2.21 หนังตะลุง

ที่มา: www.phattalung.com

หนังตะลุงเป็นมหรสพที่นิยมแพร่หลายอย่างยิ่งมาเป็นเวลานาน โดยเฉพาะในยุคสมัยก่อนที่จะมีไฟฟ้าใช้กันทั่วถึงทุกหมู่บ้านอย่างในปัจจุบัน หนังตะลุงแสดงได้ทั้งในงานบุญและงานศพ ดังนั้นงานวัด งานศพ หรืองานเฉลิมฉลองที่สำคัญจึงมักมีหนังตะลุงมาแสดงให้ชมด้วยเสมอ แต่เมื่อเวลาผ่านไป หนังตะลุงกลับกลายเป็นความบันเทิงที่ต้องจัดหาในราคาที่ "แพงและยุ่งยากกว่า" เมื่อเทียบกับภาพยนตร์ เพราะการจ้างหนังตะลุงมาแสดง เจ้าภาพต้องจัดทำโรงหนังเตรียมไว้ให้ และเพราะหนังตะลุงต้องใช้แรงงานคน (และฝีมือ) มากกว่าการฉายภาพยนตร์ ค่าจ้างต่อคืนจึงแพงกว่า ยุคที่การฉายภาพยนตร์เฟื่องฟู หนังตะลุง และการแสดงท้องถิ่นอื่นๆ เช่น มโนราห์ ร้องเง็ง ฯลฯ ก็ซบเซาลง ยิ่งเมื่อเข้าสู่ยุคที่ทุกบ้านมีโทรทัศน์ ละครโทรทัศน์จึงเป็นความบันเทิงราคาถูกลงและสะดวกสบาย ที่มาแย่งความสนใจไปจากศิลปะพื้นบ้านเสียเกือบหมด (อุระคินทร์ วิริยะบูรณะ และคณะ:2537)

นักวิชาการหลายท่านเชื่อว่า มหรสพการแสดงเงาจำพวกหนังตะลุงนี้ เป็นวัฒนธรรมเก่าแก่ของมนุษยชาติ เคยปรากฏแพร่หลายมาทั้งในแถบประเทศยุโรป และเอเชีย โดยอ้างว่ามีหลักฐานปรากฏอยู่ว่า เมื่อครั้งพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราชมีชัยชนะเหนืออียิปต์ ได้จัดให้มีการแสดงหนัง(หรือการละเล่นที่คล้ายกัน)เพื่อเฉลิมฉลองชัยชนะและประกาศเกียรติคุณของพระองค์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และเชื่อว่า มหรสพการแสดงเงานี้มีแพร่หลายในประเทศอียิปต์มาแต่ก่อนพุทธกาล ในประเทศอินเดีย พวกพราหมณ์แสดงหนังที่เรียกกันว่า ฉายานาฏกะ เรื่องมหากาพย์รามายณะ เพื่อบูชาเทพเจ้าและสฤติวีรบุรุษ ส่วนในประเทศจีน มีการแสดงหนังสฤติคุณธรรมความดีของสมณเอกแห่งจักรพรรดิยวนต์ (พ.ศ. 411 - 495) เมื่อพระนางวายชนม์

ในสมัยต่อมา การแสดงหนังได้แพร่หลายเข้าสู่ในเอเชียอาคเนย์ เขมร พม่า ชาว มาเลเซีย และประเทศไทย คาดกันว่า หนังใหญ่คงเกิดขึ้นก่อนหนังตะลุง และประเทศแถบนี้คงจะได้แบบมาจากอินเดีย เพราะยังมีอิทธิพลของพราหมณ์หลงเหลืออยู่มาก เรายังเคารพนับถือฤๅษี พระอิศวร พระนารายณ์ และพระพรหม ยิ่งเรื่องรามเกียรติ์ ยิ่งถือว่าเป็นเรื่องขลังและศักดิ์สิทธิ์ หนังใหญ่จึงแสดงเฉพาะเรื่องรามเกียรติ์ เริ่มแรกคงไม่มีจอ คนเชิดหนังใหญ่จึงแสดงท่าทางประกอบกรเซิดไปด้วย เชื่อกันว่าหนังใหญ่มียุคก่อนสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เพราะมีหลักฐานอ้างอิงว่า มีนักปราชญ์ผู้หนึ่งเป็นชาวเวียงสระ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นผู้เชี่ยวชาญทางโหราศาสตร์และทางกวี สมเด็จพระเจ้าปราสาททองทรงเรียกตัวเข้ากรุงศรีอยุธยา ต่อมาได้เป็นพระอาจารย์ของสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ได้รับการแต่งตั้งเป็นพระมหาราชครูหรือพระโหราธิบดี และมีรับสั่งให้พระมหาราชครูฟื้นฟูการเล่นหนัง(หนังใหญ่) อันเป็นของเก่าแก่ขึ้นใหม่ ดังปรากฏในสมุทโฆษกคำฉันท์ว่า หนังใหญ่ แต่เดิมเรียกว่า "หนัง" นิยมเล่นกันแพร่หลายในแถบภาคกลาง ส่วนหนังตะลุงแต่เดิมคนในท้องถิ่นภาคใต้ก็เรียกสั้นๆว่า "หนัง" เช่นกัน ดังคำกล่าวที่ได้ยินกันบ่อยว่า "ไปแลหนังโนรา" จึงสันนิษฐานว่า คำว่า "หนังตะลุง" คงจะเริ่มใช้เมื่อมีการนำหนังจากภาคใต้ไปแสดงให้เป็นที่รู้จักในภาคกลาง จึงได้เกิดคำ "หนังตะลุง" และ "หนังใหญ่" ขึ้นมาเพื่อไม่ให้ซ้ำซ้อนกัน หนังจากภาคใต้เข้าไปเล่นในกรุงเทพฯ ครั้งแรกสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยพระยาพัทลุง (เผือก) นำไปเล่นที่แถวนางเลิ้ง หนังที่เข้าไปครั้งนั้นเป็นนายหนังจากจังหวัดพัทลุง คนกรุงเทพฯจึงเรียก "หนังพัทลุง" ต่อมาเสียงเพี้ยนเป็น "หนังตะลุง" เชื่อกันว่าหนังตะลุง เลียนแบบมาจากหนังใหญ่ โดยย่อรูปหนังให้เล็กลง ในยุคแรกๆคงแสดงเรื่องรามเกียรติ์เหมือนกัน แต่เปลี่ยนบทพากย์มาเป็นภาษาท้องถิ่น เปลี่ยนเครื่องดนตรีจาก พิณพาทย์ ตะโพน มาเป็น ทับ กลอง ฉิ่ง โหม่ง ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่มีอยู่เดิมในภาคใต้ หลักฐานที่บอกว่าหนังตะลุงคงเลียนแบบมาจากหนังใหญ่ คือ แม้หนังตะลุงจะไม่ได้ใช้ พิณพาทย์ ตะโพน แต่ในโองการรำขมนต์พระอิศวร(บทบูชาพระอิศวร)ก็ยังมีอยู่

ต่อมา หนังภาคใต้หรือหนังตะลุง รับอิทธิพลของหนังชาวเข้ามาผสมผสาน จึงทำให้เกิดวิวัฒนาการใน "รูปหนัง" ขึ้นมา รูปหนังใหญ่จะเป็นแผ่นเดือวกันทั้งตัว เคลื่อนไหวอวัยวะไม่ได้ แต่รูปหนังชาวเคลื่อนไหวมือและปากได้ ส่วนใหญ่รูปหนังจะเคลื่อนไหวมือได้เพียงข้างเดียว ยกเว้นรูปภาค หรือตัวตลก และรูปนางบางตัว ที่สามารถขยับมือได้ทั้งสองข้าง รูปหนังชาวมีใบหน้าที่ผิดไปจากคนจริง และหนังตะลุงก็รับแนวคิดนี้มาปรับใช้กับรูปตัวตลก เช่น แกะรูปหนู

นุ้ยให้หน้าคล้ายวัว เท่งหน้าคล้ายนกกระฮัง เป็นต้น หนังตะลุงเกิดขึ้นเมื่อใดนั้น ยังไม่มีหลักฐาน

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ยีนยันแน่นซ์ด นักวิชาการสันนิษฐานว่าคงเป็นช่วงต้นกรุงรัตน โกสินทร์ เพราะกลอนหนังสือคุณนิยมนั้น แต่งเป็นกลอนแปด ซึ่งในสมัยอยุธยาตอนปลายไม่ได้เป็นที่นิยมแพร่หลาย ยิ่งในภาคใต้ วรรณกรรมพื้นบ้านรุ่นเก่าแก่ล้วนแต่งเป็นกาพย์ทั้งสิ้น กลอนแปดเพิ่งมาเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางก็เมื่อหลังสุนทรภู่แต่งเรื่องพระอภัยมณีออกเผยแพร่อีกแล้วนั่นเอง หนังสือคุณนิยมนั้นในภาคใต้ครั้งแรกที่จังหวัดใด ก็ยังไม่พบหลักฐานยืนยันแน่ชัด (อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ อาจารย์พ่วง บุษรารัตน์ :2541)

ปัจจุบัน โครงการศิลปปิ่นแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้ส่งเสริมให้มีการอนุรักษ์และสืบทอดศิลปปะการแสดงหนังสือคุณนิยมนั้นให้แก่ชนรุ่นหลัง เพื่อรักษามรดกทางวัฒนธรรมอันทรงคุณค่านี้ให้คงอยู่สืบไป

2.3 ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมเดิมและผลิตภัณฑ์ข้างเคียงที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 ความหมายของศิลปหัตถกรรม

ศิลปหัตถกรรม หมายถึง ผลงานอันเกิดจากการกระทำด้วยฝีมือมนุษย์ โดยนำวัตถุดิบที่มีอยู่ตามธรรมชาติมาประดิษฐ์เป็นเครื่องมือเครื่องใช้เพื่อประโยชน์ใช้สอยในชีวิตประจำวัน งานหัตถกรรมจะมีการพัฒนารูปแบบไปตามการพัฒนาฝีมือของช่าง ที่สั่งสมประสบการณ์ และสืบทอดความรู้ ความชำนาญ จากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง ซึ่งต้องใช้ระยะเวลาและทักษะ ส่งผลให้งานหัตถกรรมมีความงามและมีคุณค่าทางศิลปะ งานหัตถกรรมจึงกลายเป็นงานศิลปหัตถกรรม ซึ่งมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันจนไม่อาจแยกออกจากกันได้ศิลปหัตถกรรม มีความสัมพันธ์ (วิบูลย์ ลี้สุวรรณ: 2537)

ศิลปหัตถกรรม หมายถึง งานช่างหรืองานฝีมือของชาวบ้าน ที่ประดิษฐ์เป็นเครื่องใช้ไม้สอยภายในบ้าน ใช้เป็นสิ่งของสนองความเชื่อถือทางด้านประเพณี ศาสนา เช่น เป็นเครื่องบูชา ใช้เพื่อความสวยงามสนองความสุขทางจิตใจและเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ

ศิลปหัตถกรรม (Art and Crafts) หมายถึง เครื่องมือเครื่องใช้ที่สร้างขึ้นด้วยมือเป็นหลัก เช่น การปั้น การแกะสลัก การจักสาน ซึ่งเกิดจากฝีมือช่างเพียงคนเดียวหรือมากกว่าหนึ่งคน

ศิลปหัตถกรรม หมายถึง เป็นเครื่องมือที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นเพื่อประโยชน์ใช้สอยในชีวิตประจำวัน เช่น การหล่อโลหะ เครื่องปั้นดินเผา การทอผ้า เครื่องจักสาน

ศิลปหัตถกรรม หมายถึง ผลงานที่ผลิตด้วยเครื่องมือหรือเครื่องทุ่นแรง ผลิตภัณฑ์นั้นนำไปใช้ประโยชน์ทางด้านศาสนา วัฒนธรรม และของใช้ต่างๆ ไปในชีวิตประจำวัน มีลักษณะเรียบง่าย และมักนิยมใช้กันเฉพาะในท้องถิ่น งานศิลปหัตถกรรมท้องถิ่นเกิดขึ้นเพราะมูลเหตุสำคัญ 3 ประการ (วินัย วิริยะปานนท์:2527) คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ความจำเป็นในชีวิต โดยธรรมชาติมนุษย์จะพยายามคิดค้นหาวิธีอำนวยความสะดวกให้กับตนเองเช่น

ทำนา: ไร่, ไม้ขอลาย (คันฉาบ), กะพ้อม

ดักจับสัตว์น้ำ: ไซ, คู่ม, ข้อง, อีจู้

เครื่องใช้ในครัวเรือน: กระบุง, กระจาด, คู่มน้ำ, หม้อ

2. สถาปณมิติศาสตร์ ท้องถิ่นเป็นตัวกำหนดให้มีงานศิลปหัตถกรรมของแต่ละท้องถิ่น ซึ่งมีความแตกต่างกันในแต่ละพื้นที่ บ้านเรือนริมคลอง

3. กิจกรรมทางศาสนา เป็นสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ ศิลปหัตถกรรมส่วนใหญ่จึงผลิตขึ้นเอง ใช้ในกิจกรรมทางศาสนา การทำตุ๊ก หรือธง เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา

ศิลปะท้องถิ่น กลุ่มชนใดคนหนึ่ง ที่มีเอกลักษณ์หรือลักษณะร่วมกันอย่างใดอย่างหนึ่ง อาจจะเป็นลักษณะของการเลี้ยงชีพที่คล้ายคลึงกัน พูดภาษาเดียวกัน นับถือศาสนาเดียวกัน มีขนบประเพณีเดียวกัน พยายามฝึกฝนและผลิตงานนั้นสืบต่อมาหลายชั่วอายุ มีรูปแบบที่ต่างๆ มีความงามเกิดจากวิศุกรรมชาติ เกิดจากการฝึกฝนและการทำซ้ำๆ กันมากกว่าความพยายามที่จะให้เป็นศิลปะ มีความเป็นธรรมชาติ มากกว่าความสละสลวยเพื่อความ เป็น ศิลปะเพื่อศิลปะ แสดงลักษณะพิเศษเฉพาะถิ่นหรือเอกลักษณ์ของถิ่นกำเนิด และจะต้องปราศจากอิทธิพลอุตสาหกรรม คือทำขึ้นด้วยมือเท่านั้น (วิมลพรรณ ปีตรวิรัชชัย:2519)

2.3.2 ลักษณะของศิลปหัตถกรรมท้องถิ่น ดังนี้

1. เป็นตัวของตัวเอง
2. มุ่งผลิตเพื่อใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
3. เน้นประโยชน์ใช้สอยมากกว่าความสวยงาม
4. รูปแบบผลิตภัณฑ์เป็นแบบง่าย
5. ลักษณะผลิตภัณฑ์ของแต่ละท้องถิ่นจะแตกต่างกัน
6. ผลิตภัณฑ์ทำด้วยมือเป็นส่วนใหญ่

หัตถกรรมท้องถิ่นทำขึ้นเพื่อประโยชน์ใช้สอยเป็นสำคัญ ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านจะมีความงามร่วมอยู่ด้วย อาจเป็นในด้านรูปทรง ลวดลาย สี สัน ความละเอียด ประณีตของวิศุการทำ ดังนั้น หัตถกรรมพื้นบ้านบางอย่างจึงจัดเป็นงานศิลปะซึ่งเรียกว่า ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้าน ได้มีผู้ให้ข้อสังเกตไว้ว่า ถ้าวัตถุนั้น ผู้สร้างให้ความสำคัญด้านความงามมากกว่า ประโยชน์ใช้สอยก็ถือว่าวัตถุนั้นเป็นศิลปหัตถกรรมแต่ถ้าวัตถุนั้นมีประโยชน์ใช้สอยมากกว่าก็ถือว่าเป็นงานหัตถกรรม

หัตถกรรมที่ผลิตโดยชาวบ้านหรือช่างพื้นบ้านในท้องถิ่นชนบท ที่มีรูปลักษณะเอกลักษณ์ เป็นไปตามถิ่นกำหนดของแต่ละท้องถิ่นนั้น โดยยึดหลักในการใช้วัสดุในท้องถิ่นของตนเองเป็นส่วนใหญ่ งานหัตถกรรมพื้นบ้านแบ่งออกได้เป็น 16 ประเภท ได้แก่ ผ้าและผลิตภัณฑ์จากผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัตถกรรมที่ผลิตโดยชาวบ้านหรือช่างพื้นบ้านในท้องถิ่นชนบท ที่มีรูปลักษณะเอกลักษณ์ เป็นไปตามถิ่นกำหนดของแต่ละท้องถิ่นนั้น โดยยึดหลักในการใช้วัสดุในท้องถิ่นของตนเองเป็น ส่วนใหญ่ งานหัตถกรรมพื้นบ้านแบ่งออกได้เป็น 16 ประเภท ได้แก่ ผ้าและผลิตภัณฑ์จากผ้า ผลิตภัณฑ์จักสานไม้ไผ่และหวาย ผลิตภัณฑ์เครื่องรัก ผลิตภัณฑ์เส้นใยพืช ผลิตภัณฑ์ เครื่องปั้นดินเผา เครื่องโลหะ เครื่องไม้ เครื่องหนัง อัญมณีและเครื่องประดับ ผลิตภัณฑ์กระดาษ ดอกไม้ประดิษฐ์ ผลิตภัณฑ์กะลามะพร้าว ผลิตภัณฑ์เปลือกหอย ผลิตภัณฑ์เขาสัตว์ ผลิตภัณฑ์จาก กระดุกสัตว์ ผลิตภัณฑ์หิน ซึ่งผลิตภัณฑ์เหล่านี้มีการผลิตจำหน่ายอยู่ทุกภาคของประเทศ ตาม ความเหมาะสมทั้งทางด้านภูมิศาสตร์ วัฒนธรรมท้องถิ่นและแหล่งวัตถุดิบ เช่น ภาคเหนือนิยม ผลิตผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย ผลิตภัณฑ์ไม้ กระดาษสา เครื่องปั้นดินเผา เครื่องเงิน เครื่องเงิน ฯลฯ ภาคใต้ นิยมผลิตภัณฑ์เส้นใยพืช ผลิตภัณฑ์จากเปลือกหอย ผลิตภัณฑ์เครื่องถม ผลิตภัณฑ์หนังตะลุง ผลิตภัณฑ์ไม้ยางพารา ฯลฯ ภาคกลางนิยมผลิต ผลิตภัณฑ์จักสานไม้ไผ่ – หวาย เครื่องปั้นดินเผา ดอกไม้ประดิษฐ์ อัญมณีและเครื่องประดับ ฯลฯ งานศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านเป็นงานที่ผู้ผลิตส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิง ใช้เครื่องมือ เครื่องทุนแรงในการผลิตแบบง่ายๆ และใช้วัตถุดิบที่สามารถหาได้ ในแหล่งผลิตหรือในท้องถิ่นเป็นหลัก โดยทักษะในการผลิตนั้น เป็นความรู้ความสามารถที่ได้รับ การถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษ หรือ ได้รับการอบรมแนะนำจากหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องที่ให้การ ส่งเสริม มีการผลิตในหลายลักษณะตั้งแต่ผลิตคนเดียวแบบอิสระที่ผลิตและจำหน่ายเอง รับจ้าง ผลิตให้กับนายทุนหรือคนกลาง และผลิตในลักษณะของการรวมกลุ่มแบบธุรกิจชุมชนที่ได้รับการ ช่วยเหลือส่งเสริมจากหน่วยงานภาครัฐและองค์กรพัฒนาชุมชน ซึ่งการผลิตในลักษณะอิสระจะไม่มีระบบการบริหารจัดการจัดการเหมือนกับการผลิตในลักษณะกลุ่ม (สถาบันศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยบูรพา:2546)

2.3.3 ผลิตภัณฑ์เค็มและผลิตภัณฑ์ข้างเคียงที่เกี่ยวข้อง

ผลิตภัณฑ์หัตถกรรมท้องถิ่นทำขึ้นเพื่อประโยชน์ใช้สอยเป็นสำคัญ ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านจะมีความงามร่วมอยู่ด้วย อาจเป็นในด้านรูปทรง ลวดลาย สี สัน ความละเอียด ประณีตของ วัสดุการทำ ดังนั้น หัตถกรรมพื้นบ้านบางอย่างจึงจัดเป็นงานศิลปะซึ่งเรียกว่า ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้าน ผู้สร้างให้ความสำคัญด้านความงามมากกว่า ประโยชน์ใช้สอยก็ถือว่า วัตถุนั้นเป็นศิลป-หัตถกรรมแต่ถ้าวัตถุนั้นมีประโยชน์ใช้สอยมากกว่าก็ถือว่าเป็นงานหัตถกรรมหัตถกรรมที่ผลิตโดย ชาวบ้านหรือช่างพื้นบ้านในท้องถิ่นชนบท ที่มีรูปลักษณะเอกลักษณ์เป็น ไปตามถิ่นกำหนดของแต่ละท้องถิ่นนั้น โดยยึดหลักในการใช้วัสดุในท้องถิ่นของตนเองเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งงานหัตถกรรมพื้นบ้านของจังหวัดพัทลุง (กรมพัฒนาชุมชน: 2536) สามารถแบ่งได้ดังนี้

1. ผลิตภัณฑ์จักสานกระจูด

จากการศึกษาผลิตภัณฑ์กระจูด ผู้วิจัยสามารถเก็บรวบรวมข้อมูลจากการลงภาคสนามและการสัมภาษณ์ ทำให้ทราบว่าผลิตภัณฑ์กระจูดมีหลากหลายรูปแบบ จากการสืบทอดและพัฒนาจากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง โดยแยกตามประเภทของกระบวนการสร้างสรรค์ได้ดังนี้

1. ประเภทดั้งเดิม
2. ประเภทพัฒนาส่งเสริม

1. ประเภทดั้งเดิม ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ที่นิยมทำกันมาเป็นเวลาช้านาน จนไม่อาจสืบสาวได้ว่าเริ่มต้นเมื่อไหร่ แยกได้ 2 ชนิดคือ เสื่อและกระสอบ

1.1 เสื่อกระจูด หรือที่ชาวใต้เรียกว่า สาดจูด ผลจากการสำรวจตลาดของเสื่อพบว่าส่วนใหญ่นิยมสานลายมาตรฐาน คือลายสอง เพราะใช้เวลาสานไม่นาน และเป็นที่นิยมของกลุ่มลูกค้าเป็นอย่างมากในการประดับตกแต่งบ้าน

ภาพที่ 2.22 เสื่อกระจูด

ที่มา: ถ่ายภาพเมื่อ 29 ธันวาคม 2549

1.2 กระสอบ ผลิตภัณฑ์ประเภทนี้มีทั้งกระสอบนั่ง กระสอบหมาก และสมุก ไร่ ไส้ของสารพัดประโยชน์ ซึ่งเป็นภูมิปัญญาที่สร้างสรรค์ขึ้นมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ

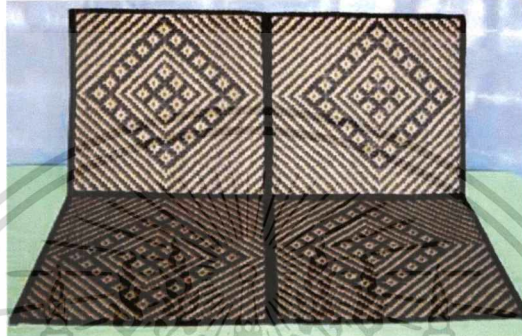
ภาพที่ 2.23 กระสอบนั่ง

ที่มา: ถ่ายภาพเมื่อ 29 ธันวาคม 2549

2. ประเภทพัฒนาส่งเสริม หลังจากที่มีหน่วยงานในการส่งเสริมอุตสาหกรรมและพัฒนาอาชีพของประชากรขึ้นแล้ว เจ้าหน้าที่ของรัฐได้เข้าไปให้คำแนะนำกรรมวิธีในการผลิต ช่วยเสริมแนวคิดเรื่องรูปแบบให้สอดคล้องกับความต้องการของคนรุ่นใหม่ สามารถขยายตลาดให้กว้างขึ้นกว่าเดิม เช่นทำเป็นเสื้อสำหรับเดินทางท่องเที่ยว กระเป๋าถือแบบต่างๆ เป็นต้น

รูปแบบของผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาการ 3 ประเภท

2.1 นำสื่อกระจุกมาตัดเย็บเป็นผลิตภัณฑ์ เสริมด้วยการค้าแข็ง เข้าขอบและขึ้นรูปด้วยการถักนิตด้วยผ้าถักธรรมดา หรือวัสดุอย่างอื่น เช่น หนัง พลาสติกสังเคราะห์ เป็นต้น

ภาพที่ 2.24 ที่ปูโต๊ะ

ที่มา: ถ่ายภาพเมื่อ 29 ธันวาคม 2549

2.2 ขึ้นรูปด้วยการสานที่ใช้โคลงสร้างด้วยตัวเอง ยึดเกาะกันด้วยแรงขัดจะทรงตัวได้ดี เฉพาะทรงกระบอก และส่วนก้นมักจะนึ่งมีมุมคล้ายกรวยเป็นมุมสำหรับรับน้ำหนัก

ภาพที่ 2.25 กระเช้าใส่ของ

ที่มา: www.kajood.com.

ภาพที่ 2.26 ตะกร้า

ที่มา: ถ่ายภาพเมื่อ 29 ธันวาคม 2549

2.3 ผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการออกแบบและประยุกต์ เป็นผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากการปรับปรุงรูปแบบตามความคิดสร้างสรรค์ของชุมชนเอง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมพัฒนารูปแบบ เพื่อให้สอดคล้องและความต้องการของผู้บริโภคในปัจจุบัน

ภาพที่ 2.27 รองเท้าแตะ

ที่มา: www.kajood.com.

ภาพที่ 2.28 กระเป๋าสตรี (แบบถือ)

ที่มา: ถ่ายภาพเมื่อ 29 ธันวาคม 2549

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.29 กระเป๋าสตรี (แบบสะพาย)

ที่มา: ถ่ายภาพเมื่อ 29 ธันวาคม 2549

2. ผลิตภัณฑ์กะลามะพร้าว

กะลามะพร้าว คือ ส่วนแข็งที่หุ้มห่อเนื้อมะพร้าวที่มนุษย์ใช้บริโภคสดหรือนำไปประกอบอาหารหวานในชีวิตประจำวันก็คือ อาหารเลี้ยงตัวอ่อนกะลานั้นได้ว่าเป็นไม้มะพร้าวเนื้อแข็งบาง และเปาะง่ายชนิดหนึ่งที่มนุษย์นำเอามาประดิษฐ์ของเครื่องใช้ต่างๆ เพื่อช่วยให้เกิดความสะดวกสบายในชีวิตประจำวันมาตั้งแต่ยุคค้าบรรพบุรุษ (กะลามะพร้าวสร้างอาชีพ: 2544) ซึ่งผลิตภัณฑ์กะลามะพร้าวของจังหวัดพัทลุงได้แก่

ภาพที่ 2.30 ชุดน้ำชา

ที่มา: www.phatlung.com

ภาพที่ 2.31 เจิงเทียน

ที่มา: www.phatlung.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

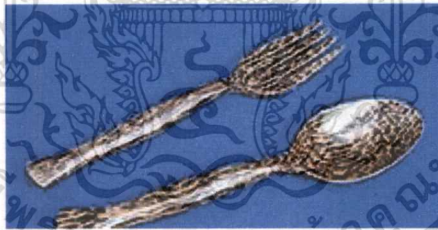
ภาพที่ 2.32 แก้วน้ำ

ที่มา: นิตยสารเส้นทางเศรษฐกิจ ฉบับที่ 81 หน้า 36 - 38.

ภาพที่ 2.33 โคมไฟ

ที่มา: www.phatlung.com

ภาพที่ 2.34 ช้อน-ส้อม

ที่มา: www.phatlung.com

2.4 ทฤษฎีการออกแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม

2.4.1 การออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์

ในการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพหูลง โดยประยุกต์แนวความคิดของ นิทัศน์ คณะวรรณ (2545: 110) โดยนำหลักการมาใช้ในงานวิจัย 2 ด้าน เพื่อสร้างความแตกต่างของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. คุณค่าทางวัฒนธรรม

2. เอกลักษณะเฉพาะถิ่น

1. คุณค่าทางวัฒนธรรม ที่เกิดจากประเพณีและวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์และลักษณะเฉพาะถิ่น การสร้างผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมในท้องถิ่นต่างๆ ย่อมมีวิธีการและการเลือกใช้วัสดุให้เหมาะสมกับการใช้สอยและคตินิยมของท้องถิ่น ซึ่งต้องใช้เวลาสะสมประสบการณ์เพื่อพัฒนาให้เกิดความสมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะทำได้ อาจจะเป็นเวลาหลายชั่วชีวิตคนจากบรรพบุรุษสืบต่อมาจนถึงคนในยุคปัจจุบันจนเป็นที่ยอมรับและเป็นที่พอใจในกลุ่มชนหรือชุมชนในท้องถิ่นนั้นๆ จนเกิดเป็นคตินิยมเป็นแบบแผนสืบต่อมา คตินิยมและแบบแผนพื้นบ้านที่ยึดถือกัน ในแต่ละท้องถิ่นนั้น เป็นแบบแผนที่เป็นไปอย่างเรียบง่ายตามลักษณะการดำเนินชีวิตของแต่ละถิ่น ซึ่งเป็นเสมือนเป่าหล่อหลอมให้ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมมีเอกลักษณ์ของแต่ละถิ่นที่แตกต่างกันไป เช่น ความแตกต่างของก่องข้าวภาคเหนือและกระดืบข้าวและก่องข้าวภาคอีสาน ซึ่งมีหน้าที่ใช้สอยเหมือนกันแต่มีลักษณะเฉพาะคนที่แตกต่างกัน หมวก กอบภาคต่างๆ มีเอกลักษณ์และลักษณะเฉพาะคนที่แตกต่างกันแม้จะมีหน้าที่ใช้สอยเหมือนกันก็ตาม เป็นต้น

วัฒนธรรมเฉพาะถิ่นของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมในท้องถิ่นต่างๆ เป็นสิ่งที่มีคุณค่าอย่างยิ่งเพราะสะท้อนให้เห็นประวัติศาสตร์ความเป็นมาของชุมชนสะท้อนให้เห็นลักษณะวัฒนธรรมการประกอบอาชีพ การดำรงชีวิต ตลอดจนสะท้อนให้เห็นลักษณะทางภูมิศาสตร์ของแต่ละถิ่นและเป็นสิ่งที่มีคุณค่าที่สำคัญยิ่งของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม สิ่งหนึ่งที่น่ายกย่องกว่าเพื่อใช้เป็นพื้นฐานการพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม เพราะการพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมอย่างไม่ถูกวิธีได้ทำลายคุณค่าทางเอกลักษณ์และลักษณะเฉพาะของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมไปอย่างมาก อันเป็นแนวทางที่อาจทำให้คุณค่าของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมตกต่ำ สูญเสียวัฒนธรรมเฉพาะถิ่นและลักษณะเฉพาะถิ่นไปในที่สุด

2. เอกลักษณะเฉพาะถิ่น คุณค่าที่เกิดจากเอกลักษณ์และลักษณะเฉพาะถิ่น การสร้างผลิตภัณฑ์จักสานในท้องถิ่นต่างๆ ย่อมมีวิธีการและการเลือกใช้วัสดุให้เหมาะสมกับการใช้สอยและคตินิยมของท้องถิ่น ซึ่งต้องใช้เวลาสะสมประสบการณ์เพื่อพัฒนาให้เกิดความสมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะทำได้ อาจจะเป็นเวลาหลายชั่วชีวิตคนจากบรรพบุรุษสืบต่อมาจนถึงคนในยุคปัจจุบันจนเป็นที่ยอมรับและเป็นที่พอใจในกลุ่มชนหรือชุมชนในท้องถิ่นนั้นๆ จนเกิดเป็นคตินิยมเป็นแบบแผนสืบต่อมา คตินิยมและแบบแผนพื้นบ้านที่ยึดถือกัน ในแต่ละท้องถิ่นนั้นเป็นแบบแผนที่เป็นไปอย่างเรียบง่ายตามลักษณะการดำเนินชีวิตของแต่ละถิ่น ซึ่งเป็นเสมือนเป่าหล่อหลอมให้ผลิตภัณฑ์จักสานมีเอกลักษณ์ของแต่ละถิ่นที่แตกต่างกันไป เช่น ความแตกต่างของก่องข้าวภาคเหนือและกระดืบข้าวและก่องข้าวภาคอีสาน ซึ่งมีหน้าที่ใช้สอยเหมือนกันแต่มีลักษณะเฉพาะคนที่แตกต่างกัน หมวก กอบภาคต่างๆ มีเอกลักษณ์และลักษณะเฉพาะคนที่แตกต่างกันแม้จะมีหน้าที่ใช้สอยเหมือนกันก็ตาม เป็นต้น

เอกลักษณ์และลักษณะเฉพาะถิ่นของผลิตภัณฑ์จักสานในท้องถิ่นต่างๆ เป็นสิ่งที่มีคุณค่าอย่างยิ่งเพราะสะท้อนให้เห็นประวัติศาสตร์ความเป็นมาของชุมชนสะท้อนให้เห็นลักษณะวัฒนธรรม การประกอบอาชีพ การดำรงชีวิต ตลอดจนสะท้อนให้เห็นลักษณะทางภูมิศาสตร์ของแต่ละถิ่นและเป็นสิ่งที่มีคุณค่าที่สำคัญยิ่งของผลิตภัณฑ์จักสาน สิ่งหนึ่งที่นำศึกษาค้นคว้าเพื่อใช้เป็นพื้นฐานการพัฒนาผลิตภัณฑ์จักสาน เพราะการพัฒนาผลิตภัณฑ์จักสานอย่างไม่ถูกวิธีได้ทำลายคุณค่าทางเอกลักษณ์และลักษณะเฉพาะของผลิตภัณฑ์จักสานไปอย่างมาก อันเป็นแนวทางที่อาจทำให้คุณค่าของผลิตภัณฑ์จักสานตกต่ำ สูญเสียเอกลักษณ์และลักษณะเฉพาะถิ่นไปในที่สุด

หลักในการออกแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพหุคูณ เพื่อนำไปใช้สอบถามความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมที่ได้รับการออกแบบและพัฒนา โดยคำนึงถึงคุณค่าของผลิตภัณฑ์หัตถกรรม มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.4.2 คุณค่าของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม

ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพหุคูณ เป็นงานศิลปะที่มีคุณค่าต่อชีวิตมนุษย์ไม่น้อยอย่างหนึ่งตลอดเวลาที่ผ่านมานับพัน ๆ ปีนั้น จุดประสงค์หลักของการสร้างผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมขึ้นมาก็เพื่อใช้สอยเป็นหลักสำคัญ จะเป็นการใช้สอยในการอุปโภคบริโภค หรือใช้สอยในพิธีกรรมทางศาสนาและความเชื่อถือตามขนบประเพณีก็ตาม นอกเหนือจากการสร้างผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมขึ้นมาเพื่อใช้สอยโดยตรงแล้ว เวลาว่างและความสมบูรณ์สุขสบายได้ทำให้มนุษย์มีเวลาที่จะสร้างสรรค์เครื่องมือ เครื่องใช้ได้อย่างพิถีพิถันประณีตงดงามยิ่งขึ้น จนทำให้เครื่องมือเครื่องใช้บางส่วนเป็นงานศิลปหัตถกรรมที่มีค่าด้วย จากวัตถุประสงค์ของการสร้างผลิตภัณฑ์หัตถกรรมโดยนัยนี้ทำให้สามารถประเมินคุณค่าของผลิตภัณฑ์หัตถกรรมได้ 2 ลักษณะ (วิบูลย์ ธีสุวรรณ :2532) 2 ด้าน ได้แก่

1. คุณค่าที่เกิดจากประโยชน์ใช้สอย (Functional value)
2. คุณค่าทางความงามและศิลปะ (Aesthetic value & Artistic value)

1. คุณค่าของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมที่ได้จากประโยชน์ใช้สอย แบ่งอย่างกว้างๆ ได้เป็นคุณค่าที่ได้รับจากประโยชน์ใช้สอยทางกาย ได้แก่ การสร้างงานศิลปหัตถกรรมเพื่อเอื้ออำนวยความสะดวกสบายในการดำรงชีวิต เช่น เพื่อใช้ในการอุปโภคบริโภค และการประกอบอาชีพ เป็นต้น ส่วนคุณค่าของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมอีกประการหนึ่ง คือ คุณค่าทางใจ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมที่สร้างขึ้นใช้ในพิธีกรรมทางศาสนา ความเชื่อและขนบประเพณี เช่น การสานตุ้มในภาคเหนือและภาคอีสาน กว๋นน้อย กว๋นหลวง ที่สานด้วยไม้ไผ่ใช้ใส่สิ่งของในเทศกาลและพิธีทางพุทธศาสนาของภาคเหนือ เป็นต้น

คุณค่าของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมด้านประโยชน์ใช้สอยนี้ เกี่ยวเนื่องและเป็นตัวกำหนดการสร้าง รูปทรง โครงสร้าง ลวดลาย และการเลือกใช้วัสดุ โดยเฉพาะผลิตภัณฑ์เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านภาคต่างๆ ทั่วไปได้แสดงถึงความชาญฉลาดของช่างฝีมือพื้นบ้านได้เป็นอย่างดีว่ามีความเข้าใจในหลักของความงามอย่างพื้น ๆ ง่าย ๆ แต่ก็มีเอกลักษณ์เด่นเฉพาะคนมีคุณค่าในการใช้สอยอย่างสอดคล้องกับสภาพการดำรงชีวิตในทุก ๆ ด้านของผู้คนแต่ละท้องถิ่น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นคุณค่าของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมในการใช้สอยที่สามารถแบ่งตามลักษณะหน้าที่ใช้สอยออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้อย่างกว้างๆ คือ ใช้ในการอุปโภคและบริโภค ใช้ในอาชีพการงาน ใช้ในพิธีการตามความเชื่อขนบประเพณี และศาสนา และจากผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมที่แบ่งประเภทตามลักษณะการใช้สอยนี้แล้วยังแยกออกไปตามลักษณะของการใช้ให้ละเอียดลงไปอีก เช่น ใช้เครื่องจับคักสัตว์ ใช้เป็นภาชนะ ใช้เป็นเครื่องประกอบอาคารบ้านเรือน ใช้เป็นเครื่องปลูก และเป็นเครื่องนุ่งห่ม ฯลฯ

อย่างไรก็ตาม คุณค่าและคุณประโยชน์ของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมที่มนุษย์ได้รับจากการใช้สอยเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวชนบทที่อยู่ห่างไกลความสะดวกสบายที่ได้รับจากเทคโนโลยีสมัยใหม่ด้วยแล้ว เครื่องใช้ไม้สอยที่เป็นผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมที่ผลิตได้ในท้องถิ่นของตนนั้นเป็นสิ่งมีค่าอย่างยิ่งที่ช่วยเอื้ออำนวยให้การดำรงชีวิตดำเนินไปด้วยดี ตามควรแก่สภาพสังคมของท้องถิ่น นอกเหนือจากคุณค่าในการใช้สอยแล้ว ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจำนวนมากยังมีคุณค่าทางด้านความงามและมีคุณค่าทางด้านศิลปะจนถือว่าเป็นงานศิลปหัตถกรรมก็มีมากมาย

2. คุณค่าด้านความงามและศิลปะ ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมในภาคต่างๆ ของไทย โดยเฉพาะผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้าน ที่ยังไม่ได้รับการพัฒนาส่งเสริมจำนวนไม่น้อย เป็นผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมที่มีคุณค่าทางด้านความงามและศิลปะที่มีคุณลักษณะพิเศษแตกต่างไปจากงานศิลปหัตถกรรมและงานหัตถกรรมอื่นๆ อย่างสนใจ คุณค่าทางด้านความงามและศิลปะของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมนั้น เกิดจากองค์ประกอบต่างๆ ที่อาจวิเคราะห์ได้ดังนี้

1) คุณค่าทางความงามและศิลปะที่เกิดจากรูปทรง โครงสร้าง และลวดลาย

จากการวิเคราะห์ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมในเชิงศิลปะ ที่ได้กล่าวไว้แล้วจะเห็นถึงความสามารถ และลักษณะเด่นในการเลือกรูปทรง โครงสร้าง และลวดลายในการทำผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมของภาคต่างๆ ว่ามีความชาญฉลาดและรอบคอบเป็นอย่างยิ่ง และผลจากความสามารถนั้นทำให้ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมมีความงามที่เกิดจากความประสานสัมพันธ์และความกลมกลืนกันของรูปทรง โครงสร้าง ลวดลาย เป็นอย่างดี ลักษณะของการสร้างสรรค์งานหัตถกรรมที่มีคุณค่าทางความงามและศิลปะ มิได้จำกัดเฉพาะความประณีตละเอียดเท่านั้น หากแต่รวมถึงผลิตภัณฑ์หัตถกรรมบางชนิดที่ไม่ละเอียดประณีต แต่มีการแสดงออกทางอารมณ์และศิลปะประกอบเป็นรูปทรง โครงสร้างและลวดลายที่เหมาะสมลงตัวและมีความงามที่เรียบง่าย

1.1 รูปทรงของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมที่มีความงามนั้นเกิดจากองค์ประกอบต่อไปนี้คือ ความงามของรูปทรงที่เกิดจากเส้นรอบนอก (Outline) สัดส่วนและขนาด (Proportion&Size)

เส้นรอบนอก เป็นสิ่งกำหนดรูปทรงของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม โดยทั่วไปแล้วจะมีลักษณะของความสมดุลในลักษณะSymetry มากกว่า Asymetry ทำให้ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมมีความกลมกลืนกันดูสบายตาและลงตัวอย่างสมบูรณ์ในตัวเอง ลักษณะเช่นนี้เกิดจากตัวกำหนดทางด้านความต้องการประโยชน์และคุณสมบัติของวัสดุที่บังคับให้ต้องสร้างเส้นรอบนอกให้เป็นไปตามหน้าที่ใช้สอย และโครงสร้างตามคุณสมบัติของวัสดุ เช่น โดยทั่วไปวัสดุในการทำผลิตภัณฑ์หัตถกรรมจักสานในท้องถิ่น ประเภทไม้ไผ่ จะมีคุณสมบัติที่จะทำเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ ได้ดีในลักษณะของรูปทรงที่มีเส้นรอบนอกที่เป็นเส้นโค้งมากกว่าการหักมุมเป็นเส้นตัดกัน ซึ่งคุณสมบัตินี้เป็นสิ่งช่วยกำหนดให้เส้นรอบนอกของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจักสานไม้ไผ่มีลักษณะเป็นเส้นโค้งที่อ่อนช้อยมากกว่าเส้นที่ตัดกันในลักษณะมุมฉาก การเลื้อนไหลของเส้นจะจบสมบูรณ์ลงในตัวเอง ซึ่งเกี่ยวเนื่องไปถึงการกำหนดสัดส่วนและขนาดของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจักสานด้วย ดังจะเห็นได้จากผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจักสานแต่ละชนิดที่จะต้องมีเส้นรอบนอกของรูปทรงที่ประสานกลมกลืนกับสัดส่วนและขนาดด้วย เช่น เส้นรอบนอกของตุ้มหรืออู่สำหรับดักปลา จะมีก้นเป็นรูปสี่เหลี่ยม เพื่อให้ตั้งได้ค้ำมั่นคง และจากส่วนก้นจะขยายออกเป็นทรงกระบอกแล้วค่อยๆ คอคดเล็กลงในส่วนคอและปาก จะเห็นว่าเส้นรอบนอกมีลักษณะโค้งอ่อนช้อย ส่วนความโค้งของเส้นรอบนอกจะมากน้อยอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับหน้าที่ใช้สอยว่าจะใช้สำหรับดักปลาชนิดไหน ในน้ำลึกพื้นเพียงใด ลักษณะของเส้นรอบนอกนี้จะถูกกำหนดโดยหน้าที่ใช้สอยและคุณสมบัติของวัสดุ อันส่งผลถึงการสร้างสัดส่วนด้วยว่าจะให้มีความกว้างของฐานปากคอ เล็กใหญ่เท่าใด และรวมถึงขนาดทั้งหมดด้วย

อาจสรุปได้ว่า รูปทรงของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมที่มีความงามนั้นจะต้องประกอบด้วยเส้นรอบนอกที่กลมกลืนกับสัดส่วนและขนาด โดยมีหน้าที่ในการใช้สอยของงานหัตถกรรมนั้นๆ เป็นตัวกำหนดที่สำคัญและมีตัวกำหนดอื่นเป็นตัวประกอบ เช่น สภาพของการใช้สอยตามสิ่งแวดล้อม คตินิยมของท้องถิ่น โดยทั่วไปแล้วในงานหัตถกรรมจักสานทุกภาคของประเทศจะมีรูปทรงที่งดงามอันเกิดจากความประสานกลมกลืนกันของเส้นรอบนอก สัดส่วนและขนาดเป็นส่วนมาก และสิ่งที่เกิดขึ้นนี้เป็นกฎเกณฑ์ทางธรรมชาติอย่างหนึ่งที่ผลักดันให้ช่างหัตถกรรมสร้างผลงานขึ้นมาตามหลักเกณฑ์นั้นอย่างเรียบง่ายตามสภาพความเป็นอยู่ของแต่ละท้องถิ่น

1.2 โครงสร้างของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมเป็นองค์ประกอบสำคัญอีกสิ่งหนึ่งที่ช่วยเสริมสร้างให้เกิดความงามและคุณค่าทางศิลปะ ดังได้กล่าวแล้วในการวิเคราะห์ผลิตภัณฑ์หัตถกรรมจะเห็นว่าการใช้โครงสร้างของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านแต่ละชนิด ผู้ทำ

ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจะมีความสามารถอย่างยิ่งในการพิจารณาว่าจะใช้โครงสร้างชนิดใดกับผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมประเภทใดจึงทำให้ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจำนวนมากเท่าที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันมีคุณค่าทั้งทางความงามและคุณค่าในการใช้สอยที่ดี ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมได้รับการพัฒนาปรับปรุงข้อบกพร่องต่างๆ ให้มีความสมบูรณ์มาเป็นเวลานานนั่นเอง

1.3 ลวดลายเป็นองค์ประกอบสำคัญอีกสิ่งหนึ่งซึ่งช่วยเสริมให้ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมมีรูปทรงที่มีความงามและมีคุณค่าทางศิลปะ ลวดลายของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมแต่ละชนิดจะมีความกลมกลืนกับประโยชน์ใช้สอย รูปทรง และโครงสร้างเป็นอย่างดี โดยช่างฝีมือจะเป็นผู้เลือกสรรลวดลายลักษณะต่างๆ ได้อย่างสอดคล้องกับองค์ประกอบอื่นๆ ได้สมบูรณ์ที่สุด ซึ่งทำให้ลวดลายของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมเป็นอีกสิ่งหนึ่ง ที่ช่วยให้ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมมีความงามที่มีลักษณะเฉพาะเด่นชัดต่างไปจากงานศิลปหัตถกรรมและงานหัตถกรรมอื่นๆ

2) คุณค่าทางความงามและศิลปะที่เกิดจากการเลือกใช้วัสดุ

2.1 การเลือกใช้วัสดุที่สอดคล้องกับหน้าที่ใช้สอย รูปทรงของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมแต่ละประเภท เป็นอีกสิ่งหนึ่งซึ่งช่วยเสริมสร้างให้เกิดความงามและควมมีคุณค่าทางศิลปะ ซึ่งจะพบจากผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมทั่วไป เช่น ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมบางชนิดสามารถใช้วัสดุได้หลายชนิด แต่เพื่อประโยชน์ใช้สอยที่สมบูรณ์ และความสะดวกสบายด้านต่างๆ ช่างฝีมือจึงเลือกใช้วัสดุให้เหมาะสมที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งมักเป็นวัสดุพื้นบ้านเท่าที่จะทำได้ในท้องถิ่นนั้นๆ

2.2 ความงามที่เกิดจากผิว และสีผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม โดยทั่วไปนั้นความงามของผิวเป็นสิ่งหนึ่งซึ่งช่วยให้เกิดความงามและคุณค่าทางศิลปะ ได้อีกลักษณะหนึ่ง ผิวของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมนี้หมายถึงผิวของวัสดุธรรมชาติโดยตรง เช่น ผิวของไม้ไผ่ หวาย กระจูด แห้ง ซึ่งมีลักษณะเฉพาะตนที่แตกต่างกันไป เป็นลักษณะเฉพาะของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม ต่างไปจากงานศิลปหัตถกรรมอื่นๆ และนอกจากนี้ผิว ของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมที่เกิดจากลวดลายการสานก็มีความสำคัญเช่นกัน เพราะลักษณะของลวดลายที่ทำให้เกิดผิวนอกในลักษณะต่างๆ กันนี้ จะต้องกลมกลืนกับผิวของวัสดุตลอดจนรูปทรง โครงสร้างของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจักสานด้วย จึงจะทำให้ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมนั้นๆ มีความงามที่มีคุณค่าที่สมบูรณ์

2.5 สถานที่ในการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม

2.5.1 เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย

เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย ได้รับการประกาศเป็นเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย เมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2518 แต่ประชาชนมักเรียกกันว่า “อุทยานนกน้ำทะเลน้อย” ซึ่งนับเป็นเขตห้ามล่าสัตว์ป่าแห่งแรกของประเทศไทย สังกัดกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพรรณพืช กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รอบๆทะเลน้อย บริเวณพรุควนจี่เสียน เป็นแรมซาร์ไซต์แห่งแรกของประเทศไทย เขตห้ามล่าสัตว์ป่านี้มีเนื้อที่ประมาณ 285,625 ไร่ ได้รับการคัดเลือกให้เป็นพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญของประเทศ ครอบคลุมพื้นที่ 3 จังหวัดคือ พัทลุง สงขลา และ นครศรีธรรมราช ส่วนที่เป็นพื้นน้ำ (ทะเลน้อย) ประมาณ 17,500 ไร่ พื้นที่ส่วนใหญ่ของทะเลน้อย เป็นพื้นที่ราบริมทะเลสาบ ประกอบด้วย นาข้าว ป่าพรุ ทุ่งหญ้า ตัวทะเลน้อยกว้างประมาณ 5 กิโลเมตร ยาวประมาณ 6 กิโลเมตร มีพืชน้ำปกคลุม เช่น ผักตบชวา กก กระจูดหนุ บัวต่างๆ และ พืชลอยน้ำ ความลึกเฉลี่ย 1.25 เมตร สัตว์ป่าที่อาศัยอยู่แบ่งออกเป็น นกน้ำ 287 ชนิด สัตว์เลื้อยคลาน 26 ชนิด สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม 6 ชนิด นกน้ำมีทั้งนกที่ประจำถิ่นและนกอพยพ เช่น นกกานิ้ว นกกลา นกกระสานวล นกกระสาแดง นกแขวก เป็นต้น (สำนักงาน ททท.ภาคใต้ เขต 2:2548)

ภาพที่ 2.35 ป่าอุทยานนกน้ำทะเลน้อย

ที่มา: ถ่ายเมื่อ 26 มิถุนายน 50

ภาพที่ 2.36 ทุ่งบัวสาย

ที่มา: www.phattalung.com

ภาพที่ 2.37 พระตำหนักทะเลน้อย

ที่มา: ถ่ายเมื่อ 26 มิถุนายน 50

สิ่งที่น่าสนใจในการเที่ยวชมอุทยานนกน้ำทะเลน้อยคือ พระตำหนักทะเลน้อย ทะเลบัว ยามเช้า ผูกนกน้ำนานาชนิด แหล่งทำรังวางไข่ของนกน้ำบริเวณอ่าวหม้อ หน่วยพิทักษ์ป่าควนจีเสียน แหล่งทำรังวางไข่ของนกน้ำบริเวณควนทะเลมอง และจุดชมธรรมชาติบริเวณศาลานางเรียม

ในช่วงจัดงานเทศกาลจะเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดสำหรับการท่องเที่ยวทะเลน้อย เพราะเป็นช่วงที่พืชพันธุ์ต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “บัวสาย” และ “บัวหลวง” ชูช่อเบ่งบานเต็มพื้นที่ สมกับที่ได้รับการขนานนามว่า “ทะเลล้นบัว” อีกทั้งยังเป็นช่วงที่มีนกน้ำ ทั้งที่เป็นนกประจำถิ่นและนกที่อพยพหนีอากาศหนาวย้ายถิ่นเข้ามาเกือบ 200 ชนิด ทั้งนี้ เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อยจะเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสพื้นที่ชุ่มน้ำโลก “พรุควนจีเสียน” และแหล่งนกน้ำทำรังวางไข่อย่างใกล้ชิดเฉพาะช่วงเทศกาลนี้เท่านั้น แต่นักท่องเที่ยวจะต้องปฏิบัติตามคำแนะนำอย่างเคร่งครัดเพื่อมิให้รบกวนฝูงนก สำหรับกิจกรรมที่น่าสนใจในช่วงเทศกาล ประกอบด้วย 14 กุมภาพันธ์ วันแห่งความรัก เวลา 07.00 น. มีพิธีจุดเทียนสมรสกลางดงบัวแดง, 09.00 น. แข่งเรือยาวประเพณี สืบทอดวิถีคนลุ่มน้ำ, 11.30 น. เปิดกิจกรรม “ควนขนุนถนนอาหาร” ริมถนนเอเชีย, 16.00 น. พิธีเปิดเทศกาลท่องเที่ยวจังหวัดพัทลุง ถ่ายทอดสดทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 11 และเวลา 19.00 น. งานกะลาตินเนอร์ “ทะเลบัวเบ่งบานคือรักจีพยานแห่งความรัก” ณ ศาลากลางน้ำหน้าพระตำหนักทะเลน้อยและในช่วงเดือน 15 มีนาคม - 14 เมษายน ของทุกปี เป็นเวลาที่เหมาะสมกับการท่องเที่ยวที่สำคัญที่สุดของพัทลุง โดยมีกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นระยะเวลา 1 เดือนเป็นช่วงเวลาที่มินิกและธรรมชาติสวยงามที่สุด จัดบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย แต่每天有กิจกรรมให้นักท่องเที่ยวนั่งเรือหางยาว เที่ยวชมนก และพรรณไม้ น้ำ การแสดงพื้นบ้าน การจำหน่ายสินค้าเกษตร และวิถีชีวิตของชุมชน ตลอดจนเลือกซื้อผลิตภัณฑ์พื้นบ้านนานาชนิด โดยเรียกงานนี้ว่า เทศกาลล่องเรือ-แลนกทะเลน้อย (สำนักงาน ททท.ภาคใต้ เขต 2:2548)

ภาพที่ 2.38 การล่องเรือเล่นก

ที่มา: www.muanglung.com

การเดินทาง จากตัวเมืองพัทลุงใช้เส้นทางหลวงหมายเลข 4048 (พัทลุง-ควนขนุน) ประมาณ 32 กิโลเมตร ทางลาดยางตลอดสายมีป้ายบอกตลอดทาง หรือทางรถไฟ ลงที่สถานีปากคลอง จากนั้นต่อรถโดยสาร ไปทะเลน้อย ประมาณ 8 กิโลเมตร นอกจากนี้ เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อยมีศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ร้านค้าสวัสดิการ บ้านพักรับรอง 5 หลัง และเรื่อนำเที่ยว 60 ลำ

ของฝากจากทะเลน้อย คงหนีไม่พ้นผลิตภัณฑ์จากต้นกระจูดที่เกิดจากฝีมือและความวิริยะอุตสาหะของแม่บ้านชาวทะเลน้อย ไม่ว่าจะเป็น เสื้อ หมวก แผ่นรองจาน แผ่นรองแก้ว กระจ่าเป่า ฯลฯ และ ของฝากที่ขึ้นชื่ออีกอย่างหนึ่งของทะเลน้อยก็คือปลาตุ๊กร้าที่อร่อยแบบสุดจะบรรยาย ต้นตำรับของปลาตุ๊กร้าของแท้ต้องที่ทะเลน้อยเท่านั้น (สำนักงานจังหวัดพัทลุง: 2548)

ภาพที่ 2.39 บริเวณที่จำหน่ายของที่ระลึก

ที่มา: ถ่ายเมื่อ 26 มิถุนายน 50

2.5.2 วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร

ภาพที่ 2.40 วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร

ที่มา: www.seekuang.com

พระบรมธาตุเจดีย์เมืองนครศรีธรรมราชฯ ถือเป็นหัวใจของเมือง เป็นหลักเมืองที่ พระราชาและประชาชนรวมใจสร้างและค้ำจุนให้พระพุทธศาสนาประดิษฐานในเมืองแห่งนี้ อย่างถาวรเป็นศูนย์กลางแห่งความเจริญมานานนับพันปีเป็นขวัญเมืองร้อยดวงใจของสาธุชนชาวพุทธทั้งหลายให้เป็นหนึ่งเดียวอย่างแท้จริง

สถานที่ตั้ง

วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหารเป็นพระอารามหลวงชั้นเอกชนิดวรมหาวิหาร ตั้งอยู่ที่ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ความสำคัญต่อชุมชน

วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหารมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักดีทั้งในเมืองนครศรีธรรมราช และ ทั่วทุกภูมิภาคของประเทศไทย เพราะมีความสำคัญดังนี้

1. เป็นที่ตั้งขององค์พระบรมธาตุเจดีย์อันเป็นที่เคารพสักการะของพุทธศาสนิกชน ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ พุทธศาสนิกชนทั้งใกล้และไกลจะหลั่งไหลมานับสัการพระ บรมธาตุเจดีย์อยู่เสมอมิได้ขาดสาย

2. มีโบราณสถานโบราณวัตถุเป็นจำนวนมาก อยู่ภายในวัดพระมหาธาตุวรมหาวิหารซึ่งล้วนแล้วแต่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ ศิลปะและวัฒนธรรมทั้งสิ้น เช่น พระวิหารหลวง วิหารพระม้า วิหารเขียน วิหารโพธิ์ลังกา วิหารสามจอม วิหารพระแอด วิหารทับเกษตร วิหารคดหรือพระระเบียง วิหารธรรมศาลา วิหารโพธิ์พระเคิม เจดีย์ร้อยองค์พระบรมธาตุเจดีย์ พระพุทธบาทจำลอง พระศรีมหาโพธิ์ พระพวย พระบรมราชา พระบุญมาก พระพุทธรูปปาง ประทานอภัย พระเจ้าศรีธรรมมาโสกราช โดยเฉพาะพระวิหารหลวงนั้นเป็นอาคารที่มีความใหญ่ โตและงดงามมากนับเป็นพระอุโบสถที่กว้างใหญ่ที่สุดในภาคใต้

3. เป็นแหล่งเริ่มต้นของพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ จังหวัดนครศรีธรรมราช เนื่อง ด้วยองค์พระบรมธาตุเจดีย์เป็นที่รวมแห่งความเลื่อมใสศรัทธาของพุทธศาสนิกชน จึงได้มีการนำ ทรัพย์สิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เงินทองมาถวายเป็นพุทธบูชา ซึ่งทางวัดพระมหาธาตุวรมหาวิหารก็ได้ใช้วิหารเขียน เป็นที่เก็บรักษาสิ่งของขนาดเล็กที่ทำด้วยทอง เงิน นาก สำริด เช่น พระพุทธรูป ต้นไม้เงิน ต้น ไม้ทอง ถ้วยชาม และใช้วิหารโพธิ์ลังกาเก็บ โบราณวัตถุ เช่นศิลาจารึก เครื่องปั้นดินเผา พระพุทธรูป หีบศพ เจ้าพระยานคร พระพุทธรูปปางมารวิชัย เป็นต้น จึงได้กลายเป็นพิพิธภัณฑ์ ของวัดไป เมื่อ พ.ศ. 2480 กรมศิลปากรได้ประกาศรับพิพิธภัณฑ์สถานของวัดพระมหาธาตุวรมหาวิหารเป็นสาขาพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติประจำจังหวัดนครศรีธรรมราช ชื่อว่า “ศรีธรรมราช พิพิธภัณฑ์สถาน” ซึ่งต่อมามีกรมศิลปากรก็ได้จัดสร้างพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ จังหวัด นครศรีธรรมราชขึ้นใหม่ที่หน้าวัดสวนหลวง ตำบลศาลามีชัย อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช

4. เป็นแหล่งเริ่มต้นของหอสมุดแห่งชาติสาขาจังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อวันที่ 15 ตุลาคม พ.ศ. 2480 กรมศิลปากรได้มาตั้งหอสมุดแห่งชาติสาขาจังหวัดนครศรีธรรมราชในวัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร โดยใช้สถานที่ที่วิหารสามจอม เมื่อมีหนังสือเพิ่มจึงได้ย้ายไปที่วิหารธรรมศาลา วิหารทับเกษตรและวิหารคด ตามลำดับ ต่อมากรมศิลปากรได้ไปจัดสร้างหอสมุดแห่งชาติสาขาจังหวัดนครศรีธรรมราช ขึ้นที่หน้าวัดสวนหลวง ตำบลศาลามีชัย อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช เป็นแหล่งกำเนิดประเพณีสำคัญ ๆ ของจังหวัดนครศรีธรรมราช ได้แก่ ประเพณีแห่ผ้าขึ้นธาตุ ประเพณีตักบาตรรูปเทียน ส่วนประเพณีสวดค้ำนในปัจจุบันได้สูญหายไป ในวันสำคัญทางพุทธศาสนาจะมีพุทธศาสนิกชนพร้อมใจกันมาทำบุญในวัดพระมหาธาตุเป็นจำนวนมาก ใช้เป็นสถานที่ประกอบราชพิธีและพิธีที่สำคัญในอดีต เช่น การแต่งตั้งเจ้าเมือง การถือน้ำพิพัฒน์สัตยา พิธีแรกนาขวัญ พิธีโล้ชิงช้า

5. เป็นแหล่งจำหน่ายผลิตภัณฑ์ OTOP และของฝากที่ใหญ่ที่สุดในภาคใต้ตอนล่าง โดยเฉพาะเครื่องเงิน เครื่องถม งานหัตถกรรมต่างๆอีกมากมาย เนื่องจากเป็นสถานที่ท่องเที่ยวและเป็นศูนย์รวมจิตใจของทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติที่มาท่องเที่ยวอย่างไม่ขาดสาย จึงทำให้วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหารเป็นแหล่งจำหน่ายของฝากที่ขึ้นชื่ออีกที่หนึ่ง (ไทยทัวร์ อินโฟ: 2550)

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาและพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพอสรุปได้ว่าเริ่มตั้งแต่ขั้นตอนแรกการสำรวจข้อมูล รูปแบบผลิตภัณฑ์และพัฒนาคุณภาพของวัสดุ ขั้นตอนที่สองคือ การออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ ดังรายละเอียดที่จะกล่าวถึงดังต่อไปนี้

2.6.1 การสำรวจข้อมูล รูปแบบผลิตภัณฑ์และพัฒนาคุณภาพของวัสดุ

การแสดงถึงเอกลักษณ์เฉพาะตัวทั้งในเรื่องของรูปแบบและวัสดุ เป็นสิ่งที่ต้องทำการศึกษานำมาพัฒนาเป็นอย่างยิ่ง เพราะจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นอีกชั้นหนึ่ง วัสดุจึงเป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นถึงการรู้จักสร้างสรรค์งานหัตถกรรมให้สอดคล้องกับผลิตภัณฑ์ และการ

ใช้งาน ความสวยงาม ทุกอย่างล้วนมีเหตุมีผลต่อกัน โดยเฉพาะจากวัสดุธรรมชาติ เป็นภูมิปัญญาที่สืบสานในการออกแบบที่มีมาช้านาน ความหลากหลายของทรัพยากรในแต่ละภูมิภาคของประเทศไทย การใช้อย่างเหมาะสม จากงานวิจัยของอภิสิทธิ์ ไส้ศัตรู โกล และคณะ (2546:บทคัดย่อ) เป็นการศึกษางานออกแบบเพื่อการอนุรักษ์ ภูมิที่บ่งชี้จากวัสดุธรรมชาติ เพื่อศึกษาพัฒนาการของการออกแบบหีบห่อในภาคใต้ โดยมีประเด็นสำคัญในการศึกษาวัสดุจากธรรมชาติในการทำหีบห่อ ภายใต้บริบททางสังคมและวัฒนธรรมทางท้องถิ่น ที่มีผลต่อแนวคิดรูปแบบของหีบห่อวัสดุธรรมชาติในสังคมไทย ผลจากการวิจัยพบว่า การใช้วัสดุธรรมชาติในการทำหีบห่ออาหารของคนในภาคใต้มีมานาน และได้สืบทอดไปยังรุ่นลูกหลาน โดยมีการเลือกสรรชนิดวัสดุที่หลากหลาย ส่วนใหญ่เริ่มจากวัสดุที่มีอยู่ตามธรรมชาติ บริเวณที่ใกล้เคียงที่พักอาศัยเป็นหลัก และสามารถเลือกใช้ส่วนต่างๆของพืชที่มาทำหีบห่อตามความเหมาะสมของประเภทอาหารได้อย่างลงตัว วัสดุธรรมชาติดังกล่าวประกอบด้วยใบและกาบกล้วย ใบกะพ้อ ใบไผ่ ใบจาก ใบคลุ้ม ใบลาน ใบชิง ใบทัง ใบยางพารา กาบหมาก กระจูด หม้อข้าวหม้อแกงลิง เป็นต้น จากข้อมูลพื้นฐานความหลากหลายของวัสดุธรรมชาตินำมาใช้ในการหีบห่อดังกล่าว

เอกชาติ จันอุไรรัตน์ และคณะ (2546:บทคัดย่อ) ได้นำเอาใบลานมาออกแบบและพัฒนาเป็นบรรจุภัณฑ์ โดยมีการศึกษาและรวบรวมข้อมูลของผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์จักสานจากใบลานที่มีอยู่ในภาคเอกสาร แหล่งผลิต และแหล่งจำหน่าย ที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนา โดยนำมาวิเคราะห์หาแนวทางในการออกแบบบรรจุภัณฑ์ในรูปแบบใหม่ที่มีประโยชน์ใช้สอยสอดคล้องกับสินค้าแต่ละชนิด ผลการวิจัยสรุปเป็นแนวทางสำคัญๆได้ว่า ใบลานเป็นวัสดุธรรมชาติที่มีคุณสมบัติแตกต่างจากวัสดุประเภทอื่นๆ คือมีเส้นใยที่เหนียวแน่นทนทานเหมาะสำหรับการพัฒนาเป็นบรรจุภัณฑ์ได้หลายประเภท อาทิ อาหาร ของใช้ ของชำร่วย และเครื่องใช้ประเภทสมุนไพร เป็นต้น ใบมีสีเหลืองอ่อนที่สวยงามตามธรรมชาติ และสามารถย้อมสีได้หลากหลาย สอดคล้องกับความต้องการของตลาด ขนาดของใบมีความยาวและยืดหยุ่นอ่อนตัวสามารถสร้างรูปทรงได้หลายลักษณะ ส่วนด้านลวดลายสามารถนำมาจักและสานด้วยลายที่ละเอียด ประณีต ด้วยฝีมือและภูมิปัญญาชาวบ้านที่มีความชำนาญเฉพาะตามแบบอย่างของแต่ละท้องถิ่น นอกเหนือจากการนำมาสานด้วยวิธีแบบดั้งเดิมแล้ว พบว่าใบลานสามารถนำมา ม้วน ผูก พับ ห่อ และนำมาต่อเป็นแผ่นได้ และเศษวัสดุที่เหลือจากขั้นตอนของการจักใบลาน เช่น ก้านลาน และขอบใบลาน สามารถนำมาพัฒนาเป็นบรรจุภัณฑ์และผลิตภัณฑ์อื่นๆ ได้อีกหลายประเภททั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์สูงสุดของการใช้วัสดุดิบเพื่อเป็นการส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Design) และที่สำคัญใบลานเป็นวัสดุธรรมชาติที่สามารถปลูกทดแทนได้เหมือนกับกระจูด จึงไม่เป็นการทำลายสภาพแวดล้อมอันอุดมสมบูรณ์ให้หมดไป

โครงการพัฒนาศักยภาพด้านศิลปะและการออกแบบในการผลิตงานหัตถกรรมท้องถิ่น (ม.ป.ป.:4-7) ดำเนินการ โดยคณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เป็นการพัฒนาผลิตภัณฑ์เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัตถกรรมในจังหวัดเพชรบุรี ก็เป็นการแสดงเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นที่ค่อนข้างชัดเจนเพราะจังหวัดเพชรบุรีเป็นแหล่งอารยธรรมงดงามหลากหลายรูปแบบ มีภูมิประเทศที่สมบูรณ์ และลักษณะเด่นอีกอย่างของชาวเพชรบุรี คือ รักศิลปะ รู้คุณค่าความงาม จะเห็นได้จากความงามของงานหัตถกรรมที่สร้างสรรค์มาในอดีต งานหัตถกรรมเป็นหลักฐานสำคัญที่จะบอกถึงความเป็นมา และมีลักษณะที่พิเศษของการดำเนินชีวิตในเมืองเพชรบุรี เพื่อให้การพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์เข้ากับยุคสมัย และสอดคล้องกับวิถีการดำเนินชีวิตในสังคมปัจจุบัน ได้ดี แนวทางการพัฒนาจึงมีประเด็นหลักประยุกต์แนวทางการสร้างสรรค์จากภูมิปัญญาดั้งเดิมของผลิตภัณฑ์หัตถกรรมท้องถิ่น ให้เกิดแนวทางการใช้งานที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตในปัจจุบัน โดยการใช่วัสดุท้องถิ่นของตนเองหรือใกล้เคียง เพื่อให้เกิดการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจในท้องถิ่น การทดลองใช้วัสดุทางอุตสาหกรรมผสมผสาน และยังคงรักษารูปแบบเอกลักษณ์ของท้องถิ่น และมีความหลากหลายของสินค้าลักษณะของการดำเนินโครงการ ได้ประมวลข้อมูลจากการสำรวจผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่เดิมในท้องถิ่น โดยจัดขึ้นใน 8 อำเภอของจังหวัดเพชรบุรี แล้วกำหนดแนวทางการออกแบบให้นักออกแบบเป็นผู้ออกแบบชิ้นงาน เพื่อใช้เป็นตัวอย่างผลิตภัณฑ์ในการฝึกอบรม และการออกแบบทดลองทำผลิตภัณฑ์เองของชาวบ้าน โดยการอาศัยความชอบส่วนตัวและให้เกิดความแตกต่างจากที่เคยทำมาจึงทำให้เกิดการค้นคว้า ทดลอง แก้ปัญหาเฉพาะหน้าในการสร้างสรรค์ผลงาน และผลสำเร็จของต้นแบบก็เป็นที่พอใจของทุกฝ่ายเพราะมีความหลากหลายทั้งแนวคิดและรูปแบบ ถ้าได้พัฒนาอย่างจริงจังในด้านคุณภาพก็จะเป็นสินค้าที่มีลักษณะเด่นของจังหวัดเพชรบุรีต่อไป

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าถ้าหากมีการศึกษาความหลากหลายของวัสดุธรรมชาติเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐาน ข้อดีข้อเสีย การเปรียบเทียบระหว่างวัสดุ ก็จะทำให้การออกแบบและพัฒนารูปแบบเกิดความเหมาะสมและสอดคล้องกับลักษณะและคุณสมบัติของวัสดุนั้นๆ เหมือนกับที่ธีรนิยา กิตติสิทธโร (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาหัตถกรรมจักสานเคยป่าหน่นในจังหวัดกระบี่และจังหวัดตรัง พบว่าหัตถกรรมจักสานเคยป่าหน่นใช้อุปกรณ์น้อยชิ้น การทำต้องอาศัยทักษะความชำนาญ และมีมือช่างจักสาน กระบวนการถ่ายทอดภูมิปัญญาของทั้งสองจังหวัดเหมือนกัน รูปแบบผลิตภัณฑ์และลวดลายพัฒนาไปตามความต้องการของตลาด ความสัมพันธ์ระหว่างหัตถกรรมจักสานกับวิถีชีวิตของชาวไทยมุสลิมพบว่า จากอดีตผลิตใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นอาชีพเสริม แต่ปัจจุบันภาครัฐสนับสนุนทำให้เข้าสู่โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เพิ่มรายได้และกลายเป็นอาชีพหลัก ในอนาคตมีแนวโน้มของตลาดที่กว้างมากขึ้น แต่เมื่อเข้าสู่ระบบของอุตสาหกรรมส่งผลให้การถ่ายทอดรูปแบบและเอกลักษณ์ดั้งเดิมที่สืบทอดจากคนรุ่นเก่าสู่คนรุ่นใหม่เลือนหายไป และควรสร้างหลักสูตรหัตถกรรมจักสานเคยป่าหน่นให้เป็นหลักสูตรท้องถิ่น เพื่อการอนุรักษ์ สืบสานภูมิปัญญาให้คงอยู่

เรวัตติ สุขสิกาอุยณ์ (2549: บทคัดย่อ) การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์จักสานกระจูดในจังหวัดนครศรีธรรมราช มีแนวความคิดในการนำเอาวัสดุที่ต่างชนิดกับกระจูดมาออกแบบพัฒนาเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตเห็นไปเผยแพร่ขึ้นด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ร่วมกัน เพื่อตอบสนองของการแก้ไขปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้น และตรงกับความต้องการของผู้บริโภค ที่มีรสนิยมชอบผลิตภัณฑ์หัตถกรรมจักสาน อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อกลุ่มผู้ผลิตในด้านการเพิ่มรายได้ ผู้จำหน่ายมีตัวเลือกสินค้าหัตถกรรมท้องถิ่นในการจัดจำหน่ายเพิ่มขึ้นขยายผลสู่วงกว้างระดับชุมชน ท้องถิ่น และจังหวัด มีรูปแบบของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่าง แต่ยังคงคุณค่าเอกลักษณ์ของงาน หัตถกรรมจักสานกระจุยอยู่ โคนมีการศึกษาและรวบรวมข้อมูลของผู้ผลิต ผู้จำหน่ายและผู้ ที่สนใจผลิตภัณฑ์กระจุย จากภาคเอกสาร แหล่งผลิต และการสัมภาษณ์ โดยนำมาวิเคราะห์หา แนวทางในการพัฒนาผลิตภัณฑ์จักสานกระจุยในจังหวัดนครศรีธรรมราช ในรูปแบบใหม่ที่มี ความสวยงาม ผลจากการวิจัยสรุปคือ สิ่งที่ผู้บริโภคให้ความสนใจมากที่สุด คือ ผลิตภัณฑ์ตกแต่ง บ้าน ประเภทโคมไฟ

เพราะฉะนั้นการศึกษาและมีการเปรียบเทียบรูปแบบเครื่องจักสานระหว่างชุมชนก็มีส่วน สำคัญในการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ต่อไปในอนาคต ได้รู้ถึงข้อดีข้อเสียของแต่ละชุมชน เพื่อ ส่งเสริมและพัฒนาให้ตรงจุด ดังการศึกษาหัตถกรรมกระจุยในจังหวัดนราธิวาส พัทลุง และ สุราษฎร์ธานี ของ แก้วทอง สอนสังข์ (2546:บทคัดย่อ) โดยที่ไม่ทำการศึกษาในจังหวัด นครศรีธรรมราช ด้วยเป็นเพราะลักษณะของผลิตภัณฑ์ใกล้เคียงกัน แต่เป็นแหล่งซื้อขายของ วัตถุดิบของชุมชนใกล้เคียงเสียมากกว่า วัตถุประสงค์เพื่อศึกษางานศิลปหัตถกรรมกระจุยใน จังหวัดนราธิวาส พัทลุง และสุราษฎร์ธานี มีขั้นตอนการผลิต ลวดลาย และรูปแบบผลิตภัณฑ์ความ เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของท้องถิ่น มีความเหมือนและความแตกต่างกันอย่างไร ผลที่ได้จาก การศึกษาในครั้งนี้ พอจะสรุปได้ว่า ขั้นตอนกรรมวิธีการผลิตหัตถกรรมกระจุยทั้งสามแหล่ง มี ลักษณะที่เหมือนกันเป็นส่วนมาก จะแตกต่างกันบ้างตรงที่การใช้วัสดุประกอบเป็นผลิตภัณฑ์ การใช้สารเคลือบผิว และลวดลายของการสาน ส่วนรูปแบบของผลิตภัณฑ์นั้นขึ้นอยู่กับความต้องการ ของตลาด การสืบทอดภูมิปัญญาของทั้งสามแหล่งเหมือนกันคือ สืบทอดจากบรรพบุรุษที่ผลิตเพื่อ ใช้ในชีวิตประจำวันและมีการพัฒนาปรับเปลี่ยนมาจนถึงปัจจุบัน โดยความคิดสร้างสรรค์ของ ชาวบ้านเองและความช่วยเหลือจากการฝึกให้จากหน่วยงานของรัฐ จากอดีตจนถึงปัจจุบันได้ กลายเป็นอาชีพหนึ่งที่ตั้งสร้างรายได้ให้กับชุมชน จึงควรอนุรักษ์ส่งเสริม สืบสาน และพัฒนาต่อไป

ภูมิปัญญาท้องถิ่น คติความเชื่อ ยังคงกล่าวถึงในทุกภูมิภาคของการสร้างสรรค์งาน หัตถกรรม ความเชื่อ ประเพณี ทุกอย่างที่กำลังมาล้นนำไปสู่การสร้างสรรค์รูปแบบของ ผลิตภัณฑ์ดังที่ ชูชาติ งานดี และ อนุมาน สมบูรณ์ศิลป์ (2547: บทคัดย่อ) ทำการศึกษาเกี่ยวกับองค์ ความรู้ในการสร้างสรรค์หัตถกรรมท้องถิ่น ประเภทโคม และ ตุ้ง ในจังหวัดเชียงใหม่และเชียงราย โดยกำหนดประเด็นเกี่ยวกับองค์ความรู้ในการสร้างสรรค์ ภูมิปัญญา รูปแบบลวดลายที่ใช้ใน หลักฐานที่เป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้า อนุรักษ์และสืบสานต่อของรุ่นลูกหลาน ผู้วิจัยเห็นว่า หน่วยงานราชการที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรที่จะมีส่วนร่วม ในการประสานงานอนุรักษ์ศิลปะพื้นบ้าน ภูมิปัญญา ประชาสัมพันธ์เผยแพร่ศิลปะสาขานี้ เพราะยังไม่เป็นที่รู้จักของคนส่วนใหญ่ในประเทศ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับศิลปหัตถกรรมพื้นบ้าน โดยอาศัยองค์ความรู้ที่ได้จากภูมิ คติความ เชื้อ ประเพณีกระบวนการสร้างสรรค์ ผลจากการวิจัยสรุปได้ว่า สร้างเอกลักษณ์เฉพาะตัวเป็นการ แสดงให้เห็นถึงความรุ่งเรืองทางศิลปวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดมาเป็นเวลานาน เชื่อมโยงกับบริบทของ ความเชื่อตามจารีตประเพณี กระบวนการสร้างสรรค์ ช่วยให้สามารถบันทึกข้อมูลที่เป็นปัญหา ท้องถิ่น ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว มีกระบวนการถ่ายทอดภูมิปัญญาจากรุ่นหนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่ง แต่ ปัญหาส่วนมากเกิดจากศิลปหัตถกรรมนั้นๆเริ่มสูญหาย หดความสำคัญ เนื่องมาจากส่วนมากต้อง ใช้ทักษะความชำนาญ ความประณีต ความอดทน ชาวผู้สืบทอด จึงทำให้ต้องศึกษาค้นคว้าและวิจัย เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์ ที่จะทำให้ได้เห็นถึงอดีตที่ชัดเจนยิ่งขึ้นเป็นพื้นฐานในการ วิเคราะห์ปัจจุบันและเป็นแนวทางในการกำหนดอนาคตของศิลปหัตถกรรมนั้นๆตลอดจนการ เผยแพร่ อนุรักษ์ สืบสาน ภูมิปัญญาให้คงอยู่ต่อไป

2.6.2 การออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์

ในด้านการออกแบบและพัฒนาารูปแบบผลิตภัณฑ์หัตถกรรมจักสานเพื่อการส่งออก โดยเฉพาะจากเส้นใยพืช ปรีชา ปั่นกล้า (2547) กล่าวว่าจำเป็นต้องระมัดระวังและคำนึงถึงปัจจัย ต่างๆเช่นคุณสมบัติของเส้นใย อายุการใช้งาน การเลือกใช้เทคนิคในการจักสานที่เหมาะสม การ เลือกใช้วัสดุอย่างคุ้มค่า ไม่ฟุ่มเฟือย เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาขาดแคลนวัสดุ การใช้ทรัพยากรอย่าง ยั่งยืน (Sustainable) ต้องมีคุณค่าต่อความรู้สึทางจิตใจในด้านความงาม (Aesthetic) ฝีมือ รูปแบบ ตลอดจนประโยชน์ใช้สอย (Function) ให้ตรงกับความต้องการของผู้บริโภค ก่อให้เกิด ผลิตภัณฑ์ที่มีเอกลักษณ์ (Uniqueness) และที่สำคัญต้องเป็นที่ยอมรับในต่างประเทศ และได้จัดทำ โครงการวิจัยการออกแบบผลิตภัณฑ์ตามแนวโน้มความนิยมของตลาดต่างประเทศโดยมี จุดประสงค์เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็ง และสร้างเอกลักษณ์ผลิตภัณฑ์ของชุมชนสนองนโยบาย ของรัฐบาลในการพัฒนาเศรษฐกิจรากหญ้า และเพื่อยกระดับสินค้า OTOP ของไทยให้สามารถขีด หน้าชูตาได้ในตลาดสากล ผลงานโครงการวิจัยนี้นำเสนอยุทธศาสตร์ในการแข่งขันสินค้า OTOP หลายแนวทางทั้งเรื่องคุณภาพสินค้าที่เชื่อมโยงถึงวัสดุอุปกรณ์ การผลิต การออกแบบที่สอดคล้อง กับความต้องการของตลาด การเลือกใช้วัสดุอย่างคุ้มค่าศิลปะความงามที่ก่อให้เกิดคุณค่าทาง ความรู้สึและจิตใจของผู้บริโภค โดยมีหลักสำคัญประกอบด้วย ดังนี้ 1) ต่อยอดทาง ศิลปวัฒนธรรมการออกแบบควรศึกษาถึงความเป็นมาความสำคัญของเนื้อหาที่ติดมากับชิ้นงาน ที่ ได้เลือกมาประยุกต์เพื่อนำมาผนวกกับแนวคิดใหม่ให้สอดคล้องโดยไม่เสียคุณค่าของเดิม ทั้งนี้การต่อยอดการเพิ่มมูลค่าและแสดงคุณค่าความงามนั้นจะออกมาในรูปแบบการใช้ประโยชน์ 2) ชูชีวิตใหม่ให้เทคนิคและวัสดุเดิมนำมาสร้างสรรค์ในอีกลักษณะที่สามารถใช้ประโยชน์ใช้สอย แต่ยังคงลักษณะเดิมของรูปทรง เทคนิค และวัสดุ จะทำให้เกิดรูปลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ที่มีเรื่องราว เนื้อหาในตัวเอง 3) เปลี่ยนความคุ้นเคยให้แตกต่างออกไปการใช้งานหรือการรู้จักใช้สิ่งของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บางอย่างที่เคยชิน อาจทำให้เกิดความเบื่อหน่ายซ้ำซาก การสร้างประสบการณ์ใหม่ให้กับสิ่งจำเจ ให้ได้ผลงานที่สร้างสรรค์น่าสนใจต่างออกไป 4) สืบสานภูมิปัญญา ความรู้เชิงช่างหัตถกรรมจาก อดีตที่มีคุณค่ามานุษยวิทยาและน่าสนใจ เพราะองค์ความรู้ภูมิวิเคราะหฺ์และผ่านการแก้ปัญหา มาจนเกิดการชำนาญเฉพาะทาง เมื่อนำความรู้นั้นก็กลับมาใช้อีกครั้ง ต้องมีการออกแบบใหม่ โดยอาศัยแนวคิดเทคนิควิธีการเป็นฐานข้อมูล เพื่อให้เหมาะสมกับการใช้งานจริงในปัจจุบัน 5) ใช้แรงบันดาลใจและอิทธิพลเป็นต้นแบบสิ่งทีประคิษฐ์จากศิลปกรรมงานสร้างสรรค์ต่างๆ สามารถเป็นงานต้นแบบในการสร้างสรรค์ต่อยอดให้แตกแขนงทางความคิดและรูปแบบได้เป็น อย่างดี 6) บูรณาการความคิดและรูปแบบ เป็นการรวบรวมความคิดและรูปแบบที่มีความแตกต่าง กัน อาจทำให้เกิดแนวทางการสร้างสรรค์ที่มีความน่าสนใจ และเกิดเป็นวิธีการที่ให้ประสบการณ์ และอารมณ์ที่น่าสนใจกว่าที่คาดคิด 7) กำหนดรูปแบบผลงานจากรูปแบบการใช้งานจริง รูปแบบ การใช้งานเป็นปัจจัยสำคัญเสมอสำหรับการออกแบบผลิตภัณฑ์ในชีวิตประจำวัน ลักษณะการใ้ งานจะเป็นจุดเริ่มต้นของความคิดในการออกแบบได้เป็นอย่างดี

การเพิ่มมูลค่าและแสดงคุณค่าความงามนั้นจะแสดงออกมาในรูปแบบการใช้ประโยชน์ ความงาม ความแตกต่างจากที่มีอยู่ การประยุกต์เพื่อนำมาผนวกกับแนวคิดใหม่ให้สอดคล้อง โดย ไม่เสียคุณค่าของเดิม บูรณาการความคิดและรูปแบบกลายเป็นการพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ลงตัว ดังเช่น งานวิจัยของ สุรเชษฐ์ ไชยอุปละ (2546:บทคัดย่อ) ในการศึกษาและพัฒนาารูปแบบผลิตภัณฑ์ เครื่องจักสานผักตบชวาสำหรับศูนย์ศิลปาชีพอ่างไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการของ ช่างผู้ผลิต ผู้จำหน่ายและผู้ทีสนใจผลิตภัณฑ์ในการประยุกต์เส้นผักตบชวากับวัสดุอื่นที่มีอยู่ใน แผนกหัตถกรรม ศูนย์ศิลปาชีพอ่างไทย พบว่า วัสดุที่เป็นที่ต้องการนำมาประยุกต์ร่วม คือ หน้ ใน สักส่วนของกรอบผสมผสาน ผักตบชวา ร้อยละ 55 : หน้ ร้อยละ 45 นำไปสู่ความลงตัวของ การออกแบบผลิตภัณฑ์กระเป่าสตรี และจากงานวิจัยของ กษม อมันตกุล (2546:บทคัดย่อ) ก็เป็น การศึกษาเกี่ยวกับวัสดุที่นำมาออกแบบและพัฒนาาร่วมกันกับผลิตภัณฑ์หัตถกรรมสินค้าของที่ ระลึกทองเหลืองสาน สรุปว่า ไม้ไผ่เป็นวัสดุที่เป็นที่ต้องการของผู้ผลิตมากที่สุด ร้อยละ 70 และ ความเป็นไปได้ในการนำวัสดุไม้ไผ่มาออกแบบและพัฒนาาร่วมกับทองเหลืองสาน ควรจะเป็น ผลิตภัณฑ์ตกแต่งภายใน ประเภทโคมไฟ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการพัฒนารูปแบบ โดยวิธีการประยุกต์ สามารถทดลองผสมผสานระหว่างวัสดุธรรมชาติและวัสดุต่างชนิดกันในส่วนที่ เหมาะสมโดย คำนึงถึงความงามและสอดคล้องกับประโยชน์เพื่อทำให้ผลิตภัณฑ์น่าสนใจมากยิ่งขึ้น

ในการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์จักสานกระจุควรคำนึงถึงความสอดคล้องของวัสดุ ความงามเมื่อนำวัสดุจักสานจากธรรมชาติมาพัฒนารูปแบบจะต้องดำรงลักษณะของ ศิลปะหัตถกรรมของผลิตภัณฑ์จักสานกระจุไว้ได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวิวัฒน์ชัย บุญย ภัคดี (2532: 129) ซึ่งกล่าวว่าความแปลกของผลิตภัณฑ์ ต้องยังคงรักษาเค้าโครงของ ศิลปะหัตถกรรมท้องถิ่นหรือสอดแทรกอยู่บ้าง โดยอาจประคิษฐ์รูปแบบ ขนาด หรือวัสดุให้

เอกสารนี้เป็นเอกสารทสงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ขออนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลากหลายออกไปเพื่อต้อนรับสำหรับนักท่องเที่ยวที่มาเยือนซ้ำๆ แต่ทั้งนี้จำเป็นต้องอาศัย การศึกษาความนิยมหรือความต้องการของตลาดหรือนักท่องเที่ยวเป็นเครื่องช่วยในการคิด ประดิษฐ์ออกแบบ พร้อมทั้งอาศัยศิลปะพื้นถิ่นเป็นพื้นฐานไว้ด้วยเสมอ

โครงการวิจัยถ่ายทอดความรู้ด้านการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์หัตถกรรมท้องถิ่น มีลักษณะวิธีการที่ใกล้เคียงกันในเรื่องของกระบวนการ คือ เริ่มตั้งแต่ขั้นตอนแรกการสำรวจข้อมูล รูปแบบผลิตภัณฑ์และพัฒนาคุณภาพของวัสดุ การออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ เป็นการ ประมวลผล เผยแพร่และถ่ายทอดองค์ความรู้แก่สาธารณชน หน่วยงาน หรือผู้ที่สนใจ เพื่อการสืบ สานในอนาคต ดังเช่น โครงการถ่ายทอดความรู้ด้านศิลปกรรมในงานหัตถกรรมท้องถิ่นดำเนินการ โดยคณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร (2543-2544) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและพัฒนา ผลิตภัณฑ์จากกระดาษสา วัสดุ กระบวนการพัฒนากระดาษสาให้สอดคล้องกับผลิตภัณฑ์ที่มีการ ผลิตจำหน่ายในประเทศและต่างประเทศ ให้เข้าใจถึงปัญหาการพัฒนาแบบสินค้า เพื่อใช้องค์ ความรู้ด้านศิลปกรรมและการออกแบบผสมผสานกับภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่การออกแบบพัฒนาและ สร้างสรรค์งานผลิตภัณฑ์ให้ตรงกับความต้องการของผู้บริโภค เช่นเดียวกับ โครงการการพัฒนา งานศิลปหัตถกรรมเพื่อสร้างงานแก่คนในท้องถิ่น กรณีการพัฒนาและเผยแพร่ผลิตภัณฑ์จาก ใบตาล ของจังหวัดเพชรบุรี ของ เกลียวพันธ์ ขจรผดุงกิตติ และคณะ (2546:90-96) มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาสร้างสรรค์ เผยแพร่ อนุรักษ์ และสืบสานงานหัตถกรรมจากใบตาล ให้เป็นผลิตภัณฑ์ สัญลักษณ์จังหวัดเพชรบุรี และเป็นอาชีพเสริมแก่คนในท้องถิ่น โดยดำเนินกิจกรรมเป็นลำดับ ขั้นตอนต่างๆ ดังนี้ 1) การพัฒนาสร้างสรรค์งานหัตถกรรมจากใบตาล ลักษณะรูปแบบต่างๆ 6กลุ่ม คือ พัดใบตาล ดอกไม้ใบตาล บรรจุภัณฑ์ใบตาล เครื่องตาลหอม ชุดเครื่องแขวนใบตาล และ พวงมาลัยใบตาล 2) จัดเผยแพร่ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาขึ้น ควบคู่กับการศึกษาตอบรับทางการตลาด เป็นเบื้องต้น ในระยะเวลาหนึ่ง 3) จัดอบรมถ่ายทอดการทำผลิตภัณฑ์แก่กลุ่มเยาวชน กลุ่มสตรี ผู้นำท้องถิ่นและครู ตลอดจนการจัดและดำเนินการเพื่อสืบสานอย่างต่อเนื่องโดยจัดเป็นโครงการ ในลักษณะเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ให้นักเรียนจัดเผยแพร่ สาธิต และจำหน่ายผลิตภัณฑ์ใน โอกาสและสถานที่ต่างๆ รวมทั้งการจัดการถ่ายทอดการทำผลิตภัณฑ์แก่นักเรียนรุ่นน้อง นอกจากนี้ก็จัดดำเนินการสืบสานโดยเป็นกิจกรรมที่ผนวกรวมอยู่ใน โครงการวิจัยเกี่ยวกับท้องถิ่น ต่างๆบางโครงการด้วย

โครงการวิจัยที่เกี่ยวข้องในด้านการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์หัตถกรรมท้องถิ่น กระบวนการที่ใกล้เคียงกันคือ ปัญหาของการตากเส้นกระดาษก่อนที่จะสาน และขั้นตอนของการชุบกวาด เพื่อขึ้นรูปเป็นผลิตภัณฑ์ ใช้เวลาค่อนข้างนานและซับซ้อน ถ้าเป็นช่วงฤดูฝนก็ไม่สามารถทำการ ผลิตได้ ทั้งนี้เพราะต้องตากเส้นใยกระดาษแห้ง โดยใช้แสงแดดจัดๆและใช้ระยะเวลาแต่ละช่วง ประมาณ 2-3 วัน และกระบวนการไล่ความชื้นจะใช้เวลาประมาณ 5-7 วัน โครงการพัฒนาและ สร้างเครื่องอบแห้งกระดาษ ของ ปิยเสน ชูเสน (2548:บทคัดย่อ) จึงเกิดขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้เฉพาะในหอสมุดแห่งชาติเท่านั้น เมื่อผู้ใช้เห็นประโยชน์สมควรจะขอคืน

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พัฒนาและสร้างเครื่องอบแห้งผลิตภัณฑ์กระจุ และหาประสิทธิภาพในการใช้งานของเครื่องอบแห้งผลิตภัณฑ์กระจุ ด้านหน้าที่ใช้สอย ด้านความสะดวกในการใช้งาน ด้านความปลอดภัย และการบำรุงรักษา และเพื่อประเมินคุณภาพของผลิตภัณฑ์กระจุที่ผ่านการอบไล่ความชื้นจากเครื่องอบแห้ง โดยใช้กลุ่มจักสานผลิตภัณฑ์กระจุ บ้านในควน อ.ชะอวด จ.นครศรีธรรมราช เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งเป็น 1) ลำต้นกระจุที่ผ่านการคลุกน้ำดินโคลนแล้ว ยาว 60 เซนติเมตร จำนวน 60 ชิ้น 2) เส้นใยกระจุหลังกระบวนการข้อมสี 60 ชิ้น และกระเป๋ากว้างที่ผ่านการชุบขาวแล้ว อีก 60 ชิ้น ผลการวิจัยพบว่า การประเมินหาประสิทธิภาพของเครื่องอบแห้งผลิตภัณฑ์กระจุ ด้านหน้าที่ใช้สอย ด้านความสะดวกสบายในการใช้งาน ด้านความปลอดภัยและบำรุงรักษา อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด และผลการประเมินคุณภาพผลิตภัณฑ์กระจุมี 2 ส่วน คือ 1) เครื่องอบแห้งผลิตภัณฑ์กระจุใช้เวลาในการอบไล่ความชื้นน้อยกว่าการไล่ความชื้นแบบเดิม 2) ผลการเปรียบเทียบความชื้นของผลิตภัณฑ์กระจุที่ทำการทดลอง ที่ผ่านการอบไล่ความชื้นด้วยเครื่องอบแห้งแล้วมีความชื้นไม่แตกต่างกับเกณฑ์มาตรฐานของความชื้นผลิตภัณฑ์กระจุ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้กล่าวมาแล้วนั้นเห็นได้ว่า การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์จักสานกระจุในอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง เพื่อให้ได้รูปแบบของผลิตภัณฑ์ที่ตรงกับความต้องการของผู้เชี่ยวชาญด้านจักสานผลิตภัณฑ์กระจุ ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์หัตถกรรม ในจังหวัดนครศรีธรรมราชนั้น จะต้องศึกษาถึงคุณสมบัติ คุณลักษณะ กระบวนการผลิตของวัสดุกระจุ ผลิตภัณฑ์จักสานกระจุและวัสดุอื่นๆที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีอยู่เดิม การศึกษาวัสดุชนิดอื่นที่จะนำมาประยุกต์และออกแบบพัฒนาร่วมกับกระจุ เพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ใหม่ที่สอดคล้องกับความพึงพอใจของผู้เชี่ยวชาญด้านจักสานผลิตภัณฑ์กระจุ ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์หัตถกรรม ดังวัตถุประสงค์ที่วางไว้เพื่อเป็นต้นแบบในการผลิตของชุมชนต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนและมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ตำรวจและรวบรวมข้อมูล

3.2 แหล่งที่มาของข้อมูล

3.3 ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

3.4 วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

3.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.6 การดำเนินการวิจัย

3.1. ตำรวจและรวบรวมข้อมูล

3.1.1 ศึกษาข้อมูลปฐมภูมิ จากหนังสือ เอกสาร ตำรา และอินเทอร์เน็ต เกี่ยวกับหลักการออกแบบ

3.1.2 ศึกษาข้อมูลทุติยภูมิ ด้วยวิธีการถ่ายภาพและการสอบถาม ดังนี้

1. การถ่ายภาพ ผู้วิจัยได้ทำการถ่ายภาพกรรมวิธีในการผลิต พร้อมบรรยากาศในการซื้อขาย เพื่อนำมาเป็นแนวความคิดในการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

2. การสอบถาม ผู้วิจัยได้ทำแบบสอบถามระดับความคิดเห็นและความพึงพอใจจากกลุ่มตัวอย่างที่มีความสนใจต่อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

3.2. แหล่งที่มาของข้อมูล

3.2.1 ข้อมูลบุคคล ได้แก่ ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

3.2.2 ข้อมูลอ้างอิง

- สำนักงานจังหวัดพัทลุง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพัทลุง
- ตำราและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม
- ภาพถ่ายจากสถานที่ผลิตและสถานที่จำหน่าย
- วิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการออกแบบผลิตภัณฑ์
- อินเทอร์เน็ต

3.3 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

3.3.1 ประชากร ได้แก่ ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

3.3.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่

1. ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยการสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 3 ท่าน (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพัทลุง: 2548) ได้แก่

1. กลุ่มแม่บ้านผลิตภัณฑ์กระจุกปลายตรอกร่วมใจ	จำนวน 1 ท่าน
2. กลุ่มจักสานกระจุกมะกอกเหนือ	จำนวน 1 ท่าน
3. ผู้ผลิตชุดมโนราห์ในจังหวัดพัทลุง	จำนวน 1 ท่าน

2. ผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยการสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 10 ท่าน ได้แก่

1. อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง	จำนวน 5 ท่าน
2. วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช	จำนวน 5 ท่าน

3. ผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยการสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 100 ท่าน ได้แก่

1. อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง	จำนวน 50 ท่าน
2. วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช	จำนวน 50 ท่าน

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มุ่งเพื่อประเมินระดับความพึงพอใจของผู้ผลิต ผู้จำหน่ายและผู้สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยแบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

3.4.1 ศึกษาจากสถานที่จริงโดยการถ่ายภาพและการสัมภาษณ์

การศึกษาจากสถานที่จริงนั้น ได้ทำการศึกษาและถ่ายภาพวิถีชีวิตตลอดจนกรรมวิธีในการผลิตผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง และ มีการสัมภาษณ์ กลุ่มผู้ผลิตและผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม โดยจะนำข้อมูลทั้งหมดมาทำการแบ่งข้อมูลออกเป็นหมวดหมู่และเลือกใช้เฉพาะที่จำเป็นต่อการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงเท่านั้น

3.4.2 แบบสอบถาม

แบบสอบถามได้มีการแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ชุดด้วยกัน คือ

1. แบบสอบถามผู้ผลิต จำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย
 - 1.1 กลุ่มแม่บ้านผลิตภัณฑ์กระจูดปลายตรอกกร่วม จำนวน 1 ท่าน
 - 1.2 กลุ่มจักสานกระจูดมะกอกเหนือ จำนวน 1 ท่าน
 - 1.3 ผู้ผลิตชุดมโนราห์ในจังหวัดพัทลุง จำนวน 1 ท่าน

เพื่อประเมินระดับความพึงพอใจและความเป็นไปได้ในการผลิตหรือไม่อย่างไร

2. แบบสอบถามผู้จำหน่าย จำนวน 10 ท่าน ประกอบด้วย
 - 2.1 อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จำนวน 5 ท่าน
 - 2.2 วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 5 ท่าน

เพื่อประเมินระดับความพึงพอใจต่อการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

3. แบบสอบถามผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่น จำนวน 100 ท่าน ประกอบด้วย

- 3.1 อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จำนวน 50 ท่าน
- 3.2 วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 50 ท่าน

เพื่อประเมินระดับความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมาย

4. แบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 9 ท่าน ซึ่งประกอบด้วย

- 4.1 ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ จำนวน 3 ท่าน

4.1.1 อาจารย์อัปสร ชาญไธพาร อาจารย์ประจำวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช

4.1.2 อาจารย์เบญจวรรณ สุขปรีชา อาจารย์ประจำวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ วิทยาลัยอาชีวศึกษารณบุรี

4.1.3 อาจารย์โสภา หนูแดง อาจารย์ประจำวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านวัสดุ จำนวน 3 ท่าน

4.2.1 นางนงนภัส เพชรสุข เจ้าหน้าที่ส่งเสริมอุตสาหกรรม 7 สำนักพัฒนาอุตสาหกรรม
ในครัวเรือนและหัตถกรรม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

4.2.2 นางสมใจ ชุมสุวรรณ ปฏิบัติราชการแทนผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรม
ภาคที่ 11 กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

4.2.3 ผศ. อรรถภา ภาคส์อุไซ อาจารย์ประจำวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

4.3 ผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิต จำนวน 3 ท่าน

4.3.1 นางนิยม ขาวเผือก กลุ่มแม่บ้านผลิตภัณฑ์กระจุกปลายตรอกร่วมใจ ตำบลทะเล
น้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง

4.3.2 นางอำภา แลนด์โคลท์ กลุ่มจักสานกระจุกมะกอกเหนือ ตำบลมะกอกเหนือ
อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง

4.3.3 นางหนูพิน ทองศรีชุม ผู้ผลิตชุมชนโนราห์ ตำบลควนขนุน อำเภอควนขนุน จังหวัด
พัทลุง

ซึ่งทั้ง 4 นี้เป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน เพื่อขอคำแนะนำในการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์
ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

โดยทั้ง 4 แบบสอบถาม แยกแบบสอบถามออกเป็นการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ของมูลทั่วไป โดยมีเกณฑ์ให้คำตอบเป็นการเช็คตามข้อที่กำหนดไว้

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ของมูลคิดเห็นและความพึงพอใจต่อการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์
ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยมีเกณฑ์การกำหนดน้ำหนัก
(Rating Scale) แบบประเมินค่า 5 ระดับ ข้อคำถามเชิงบวก มีดังนี้

5	หมายถึง ความพึงพอใจมากที่สุด
4	หมายถึง ความพึงพอใจมาก
3	หมายถึง ความพึงพอใจปานกลาง
2	หมายถึง ความพึงพอใจน้อย
1	หมายถึง ความพึงพอใจน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ของมูลแสดงความคิดเห็นแบบปลายเปิด เป็นคำถามปลายเปิด
เพื่อให้ผู้ตอบสามารถแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

3.5 วิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรม
ท้องถิ่นพัทลุง

ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาจากแบบสอบถาม คือ

1. แบบสอบถามผู้ผลิต	จำนวน 3 ท่าน
2. แบบสอบถามผู้จำหน่าย	จำนวน 10 ท่าน
3. แบบสอบถามผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรม	

ท้องถิ่นพัทลุง จำนวน 100 ท่าน

โดยทั้ง 3 แบบสอบถาม แยกแบบสอบถามออกเป็นการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
แบ่งเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเป็นส่วนที่วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปและข้อมูลทางด้าน
สถานที่ โดยการหาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยวิเคราะห์ ข้อมูลในรูปแบบตารางพร้อมคำบรรยาย
ประกอบ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลคิดเห็นและความพึงพอใจต่อการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์
ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ซึ่งเป็นส่วนที่วิเคราะห์ความ
คิดเห็นและความพึงพอใจที่มีต่อการเลือกวัสดุในท้องถิ่นเพื่อนำมาออกแบบร่วมกัน โดยการหาค่า
ร้อยละและค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ (อ้างในนิรัช สุกสังข์ : 2548)

โดยมีเกณฑ์การวิเคราะห์พิจารณาประเมินจากช่วงค่าเฉลี่ยเลขคณิต ดังนี้

4.50–5.00	หมายถึง ผลการประเมินความพึงพอใจมากที่สุด
3.50–4.49	หมายถึง ผลการประเมินความพึงพอใจมาก
2.50–3.49	หมายถึง ผลการประเมินความพึงพอใจปานกลาง
1.50–2.49	หมายถึง ผลการประเมินความพึงพอใจน้อย
1.00–1.49	หมายถึง ผลการประเมินความพึงพอใจน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แสดงความคิดเห็นแบบปลายเปิด การวิเคราะห์ข้อมูลแสดงความคิดเห็นแบบ
ปลายเปิด เป็นคำถามปลายเปิดเพื่อให้ผู้ตอบสามารถแสดงความคิดเห็นและ ข้อเสนอแนะ
เพิ่มเติม

ซึ่งใช้สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้วิเคราะห์คุณลักษณะทั่วไปของประชากร
2. ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) ซึ่งใช้ในการวิเคราะห์และอธิบายเกี่ยวกับความ
พึงพอใจในส่วนประกอบต่างๆ ของการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสาน

วัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพหุคูณที่ได้ทำขึ้นมาใหม่ โดยการนำวัสดุในท้องถิ่นต่างชนิดมา ออกแบบร่วมกัน

3.6 การดำเนินการวิจัย

1. การนำเสนอโครงการ เป็นจุดเริ่มต้นในการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพหุคูณ ซึ่งถือว่าการสร้างรายได้ให้แก่ชาวบ้าน อีกทั้งยังเป็นตัวอย่าง ซึ่งจะเป็นลักษณะการศึกษาเพื่อเกิดองค์ความรู้ การกำหนดแนวทางในการพัฒนาต่อไป

2. การศึกษาข้อมูลและสรุปข้อมูล วิธีการที่จะได้ข้อมูลมา จะต้องอาศัยปัจจัยหลายประการในการดำเนินงานด้านเอกสารและการศึกษาข้อมูล โดยการเรียบเรียงเอกสารที่สำคัญ ด้านข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ หรือไปสัมผัสกับสถานที่จริง โดยอาศัยการบันทึกที่ถูกต้องอาศัย เครื่องมือและวิธีการต่างๆ อาทิ การถ่ายเอกสาร การบันทึกภาพด้วยกล้อง การจดบันทึก วิธีการเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งซึ่งแสดงความคิดเห็น สนับสนุนการพัฒนาการออกแบบ

3. ดำเนินการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพหุคูณ โดยศึกษาจากข้อมูลที่ค้นคว้าแบ่งเป็น

4. สร้างเครื่องมือในการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพหุคูณ

โดยทำเป็นแบบสอบถาม 3 ตอนดังนี้

1. จังหวัดพหุคูณ
2. ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น
3. ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมเดิมและผลิตภัณฑ์ข้างเคียงที่เกี่ยวข้อง
4. ทฤษฎีการออกแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม
5. สถานที่ในการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของประชากร

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นและความพึงพอใจต่อการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพหุคูณ

ตอนที่ 3 แสดงความคิดเห็นแบบปลายเปิด

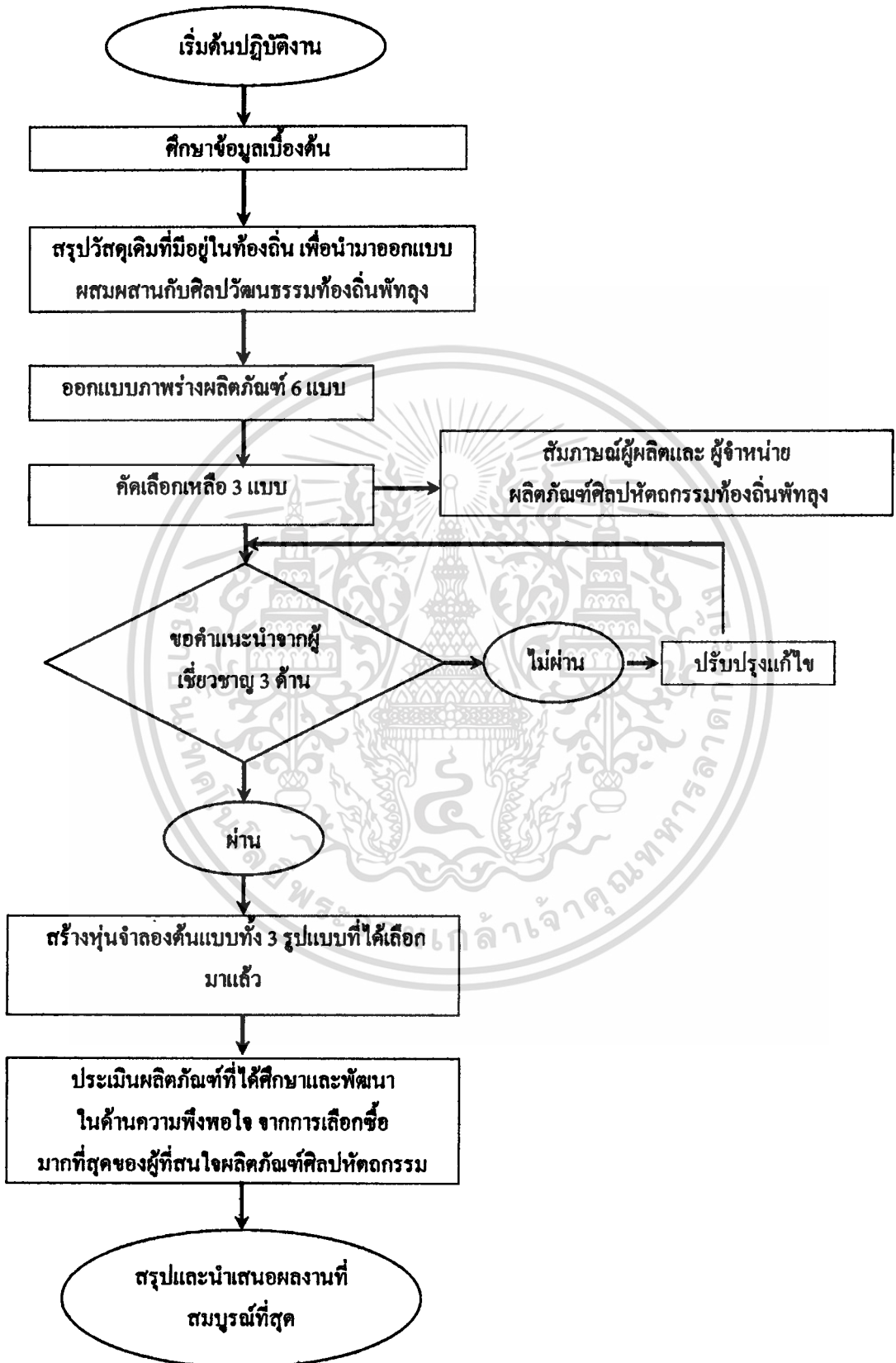
5. วิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจโดยได้การให้เหตุผล แสดงการคิดเห็นโดยได้การสร้างเงื่อนไขและกฎเกณฑ์ เพื่อใช้สรุปข้อมูลที่ใช้ในการพัฒนาต่อไป

6. การสรุปข้อวิจัยและข้อเสนอแนะ เป็นส่วนสรุปการรวบรวมประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับและข้อบกพร่องที่เกิดกับงานวิจัย เป็นการเสนอข้อคิดเห็นที่สามารถทำให้การพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ให้เกิดความสมบูรณ์มากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.1 แสดงขั้นตอนในการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและ
ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยเรื่องศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

4.1 การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์แบบประเมินที่มีต่อการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ขั้นตอนพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ขั้นตอนการศึกษาความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้ว

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์แบบประเมินที่มีต่อการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

1.1 ผลการวิเคราะห์แบบประเมินความต้องการของผู้ผลิตที่มีต่อการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

สรุปข้อมูลทั่วไปของกลุ่มผู้ผลิต ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นในจังหวัดพัทลุง จากแบบสอบถามจำนวนทั้งหมด 3 ท่าน คิดเป็นร้อยละ 100 โดยเป็นผู้หญิงทั้งหมด อายุ 50 ปี ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 100 มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดพัทลุง คิดเป็นร้อยละ 100 และมีประสบการณ์ในการผลิตผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นในจังหวัดพัทลุงมานานกว่า 6 ปี คิดเป็นร้อยละ 60 และเป็นผู้ผลิตและจำหน่ายด้วยโดยคิดเป็นร้อยละ 100 จึงมีความชำนาญเป็นพิเศษและเคยมีแนวความคิดที่จะปรับเปลี่ยนรูปแบบของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นให้มีความแตกต่างไปจากเดิมที่มีอยู่

คิดเป็นร้อยละ60 วัสดุในท้องถิ่นที่มีมากคือ กระจูด คิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าความ คิดเห็นส่วนใหญ่ของผู้ผลิตมีความต้องการศิลปวัฒนธรรม มโนราห์ เพื่อมาออกแบบผสมผสานกับ วัสดุท้องถิ่น โดยนำมาออกแบบและพัฒนาเป็นเครื่องแต่งกาย ประเภทเครื่องประดับได้แก่ กระเป่า สตรีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ40

1.2 ผลการวิเคราะห์แบบประเมินความต้องการของผู้จำหน่ายที่มีต่อการศึกษาและพัฒนา ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

สรุปข้อมูลทั่วไปของผู้จำหน่ายที่มีต่อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นในจังหวัด พัทลุงจากแบบสอบถามจำนวนทั้งหมด 10 ท่าน เป็นชาย 3 ท่าน คิดเป็นร้อยละ30 เป็นหญิง 7 ท่าน คิด เป็นร้อยละ70 มีอายุระหว่าง 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ50 เป็นคนจังหวัดพัทลุง 6 คน คิดเป็นร้อยละ60 และเป็นคนจังหวัดนครศรีธรรมราช 4 คน คิดเป็นร้อยละ40 ซึ่งทุกคนมีประสบการณ์ในการจำหน่าย ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นพัทลุง 6 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ100 และเป็นผู้นำเพียง อย่างเดียว คิดเป็นร้อยละ100 ผลิตภัณฑ์จากวัสดุท้องถิ่นที่จำหน่ายได้มากที่สุดคือ กระจูด คิดเป็นร้อย ละ100

1.3 ผลการวิเคราะห์แบบประเมินความต้องการของนักท่องเที่ยวที่มีความสนใจผลิตภัณฑ์ ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลความต้องการของผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์
ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (N=100)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	0	0
หญิง	100	100
รวม	100	100
2. อายุ		
ไม่เกิน 20 ปี	16	16
21-30 ปี	34	34
31-40 ปี	19	19
41-50 ปี	20	20
51-60	11	11
61 ปีขึ้นไป	0	0
รวม	100	100
3. อาชีพ		
นักเรียน-นักศึกษา	31	31
ข้าราชการ	23	23
รับจ้างทั่วไป	15	15
พนักงานบริษัท	16	16
ค้าขาย	15	15
อื่นๆ(โปรดระบุ).....	0	0
รวม	100	100

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (N=100)	ร้อยละ
4. ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่น ประเภทใดที่ท่านพบเห็นมากที่สุดในท้องตลาด		
เครื่องแต่งกาย	31	31
ของใช้ภายในสำนักงาน	23	23
ของใช้บนโต๊ะอาหาร	17	17
ของประดับตกแต่งบ้าน	29	29
อื่นๆ (โปรดระบุ).....	0	0
รวม	100	100
5. ถ้าท่านจะเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม จากวัสดุท้องถิ่น ท่านจะมีแนวทางในการเลือก ซื้ออย่างไร		
รูปแบบสวยงาม	33	33
ความแปลกใหม่	11	11
ความประณีต	9	9
ประโยชน์ใช้สอย	35	35
ความพึงพอใจ	8	8
ความเหมาะสมของราคา	4	4
รวม	100	100

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (N=100)	ร้อยละ
6. ท่านคิดว่าความเป็นไปได้ในการนำวัสดุใน ท้องถิ่น มาออกแบบและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ ควรที่จะเป็นผลิตภัณฑ์ประเภทใดและรูปแบบ ใด		
เครื่องแต่งกาย ประเภทเครื่องประดับ		
กระเป๋าสตรี	37	37
อุปกรณ์ติดผม	14	14
เครื่องตกแต่งร่างกาย	8	8
อื่นๆ (โปรดระบุ).....	0	0
ประเภทของใช้ภายในสำนักงาน		
ที่วางซีดี	2	2
กล่องใส่นามบัตร	6	6
แฟ้ม	14	14
อื่นๆ (โปรดระบุ).....	0	0
ประเภทของใช้บนโต๊ะอาหาร		
จาน-ชาม	0	0
ช้อน-ส้อม	0	0
ชุดใส่เครื่องปรุง	0	0
อื่นๆ (โปรดระบุ).....	0	0
ประเภทของประดับตกแต่งประเภทโคมไฟ		
โคมไฟตั้งโต๊ะ	15	15
โคมไฟผนัง	4	4
โคมไฟตั้งพื้น	4	4
อื่นๆ (โปรดระบุ).....	0	0
รวม	100	100

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างจากแบบสอบถามจำนวนทั้งหมด 100 ท่านสรุปได้ว่าเป็นเพศหญิงทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 100 มีอายุระหว่าง 21-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 34 เป็นนักเรียน-นักศึกษาคิดเป็นร้อยละ 31 ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นประเภทเครื่องแต่งกายพบเห็นมากที่สุด โดยคิดเป็นร้อยละ 31 โดยส่วนใหญ่แล้วจะเลือกซื้อผลิตภัณฑ์หัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นค่านึงถึงประโยชน์ใช้สอยเป็นหลัก คิดเป็นร้อยละ 35 และคิดว่าความเป็นไปได้ในการนำวัสดุในท้องถิ่น มาออกแบบและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ ควรที่จะเป็นผลิตภัณฑ์ประเภทเครื่องประดับและในรูปแบบกระเป๋าสตรี มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 37

1.4 ผลการวิเคราะห์แบบประเมินของผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ ที่มีความสนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

สรุปได้ว่า ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้หญิงทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 100 การศึกษาระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 66.67 ทั้ง 3 ท่านมีมีอายุระหว่าง 46-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 100 โดยรู้จักผลิตภัณฑ์หัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นในจังหวัดพัทลุงในระดับดีมาก คิดเป็นร้อยละ 66.67 และศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงที่รู้จักมากที่สุดมโนราห์ คิดเป็นร้อยละ 66.67 วัสดุที่เหมาะสมในการนำมาออกแบบและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงมากที่สุดคือ กระจูด คิดเป็นร้อยละ 100 โดยคิดว่าความเป็นไปได้ในการนำวัสดุ กระจูดมาออกแบบและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ ประเภทเครื่องประดับและในรูปแบบกระเป๋าสตรีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.67

1.5 ผลการวิเคราะห์แบบประเมินของผู้เชี่ยวชาญด้านวัสดุ ที่มีความสนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

สรุปได้ว่า ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้หญิงทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 100 การศึกษาระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 66.67 ทั้ง 3 ท่านมีมีอายุ 50ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 100 โดยรู้จักผลิตภัณฑ์หัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นในจังหวัดพัทลุงในระดับดีมาก คิดเป็นร้อยละ 66.67 และคิดว่ากระจูดเป็นวัสดุท้องถิ่นที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดพัทลุงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100 และศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงที่รู้จักมากที่สุดมโนราห์ คิดเป็นร้อยละ 66.67 และกระจูดมีความเหมาะสมในการนำมาออกแบบและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100 โดยคิดว่าความเป็นไปได้ในการนำวัสดุ กระจูดมาออกแบบและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ ประเภทเครื่องประดับและในรูปแบบกระเป๋าสตรีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.67

1.6 ผลการวิเคราะห์แบบประเมินของผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิต ที่มีความสนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

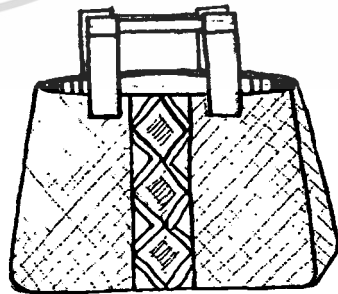
สรุปได้ว่า ผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นในจังหวัดพัทลุง จากแบบสอบถามจำนวนทั้งหมด 3 ท่าน คิดเป็นร้อยละ100 โดยเป็นผู้หญิงทั้งหมด อายุ 50 ปี ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ100 เป็นคนพัทลุง คิดเป็นร้อยละ100 มีประสบการณ์ในการผลิตผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นในจังหวัดพัทลุงมานานกว่า 6 ปี คิดเป็นร้อยละ60 โดยเป็นทั้งผู้จำหน่ายและผู้ผลิต คิดเป็นร้อยละ100 ความสามารถในการทำงานด้านการผลิตผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นก็สามารถทำได้ดีทุกคน คิดเป็นร้อยละ100 และเคยมีแนวความคิดที่จะปรับเปลี่ยนรูปแบบของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นให้มีความแตกต่างไปจากเดิมที่มีอยู่ คิดเป็นร้อยละ60 คิดว่าควรนำมโนราห์ มาออกแบบและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.67 โดยกระจุกลมเหมาะสมในการนำมาออกแบบและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.67 โดยนำมาออกแบบและพัฒนาเป็นเครื่องแต่งกาย ประเภทเครื่องประดับได้แก่ กระเป๋าสตริมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.67

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ขั้นตอนพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

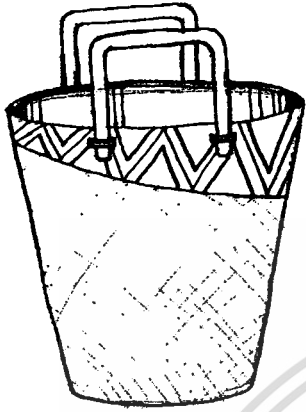
รูปแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง
ด้านประโยชน์ใช้สอยและความสวยงาม

รูปแบบที่ 1

รูปแบบที่ 2

รูปแบบที่ 3

รูปแบบที่ 4

รูปแบบที่ 5

รูปแบบที่ 6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ผลิต ผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสาน วัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงด้านประโยชน์ใช้สอย (โดยการผสมผสาน ระหว่างจักสานกระชูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์)

รายการ	ผู้ผลิต (N=3)		ผู้จำหน่าย (N=10)		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ด้านประโยชน์ใช้สอย						
รูปแบบที่ 1	0	0	1	10	1	7.69
รูปแบบที่ 2	1	33.33	2	20	3	23.07
รูปแบบที่ 3	1	33.33	3	30	4	30.78
รูปแบบที่ 4	0	0	1	20	1	7.69
รูปแบบที่ 5	1	33.33	2	20	3	23.07
รูปแบบที่ 6	0	0	1	10	1	7.69
รวม	3	100	10	100	13	100

จากตารางที่ 4.2 ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย มีความต้องการรูปแบบของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงในด้านประโยชน์ใช้สอย (โดยการผสมผสาน ระหว่างจักสานกระชูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับ คือ รูปแบบที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 30.78 รูปแบบที่ 2 และรูปแบบที่ 5 มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 23.07 และนำไปขอข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข โดยมี คำแนะนำ ดังนี้

รูปแบบที่ 3 กระเป๋าคควรมีขนาดใหญ่กว่านี้เพื่อความสะดวกในการใส่สิ่งของต่างๆ หูจับต้อง ทำมาจากวัสดุธรรมชาติด้วยจะได้เข้ากันได้กับตัวกระเป๋า ควรเพิ่มความยาวของหูกระเป๋าด้วย และต้องมีzipเปิดปิดได้ง่าย ลูกบิดที่นำมาผสมผสานระหว่างกระชูดต้องเด่นชัด

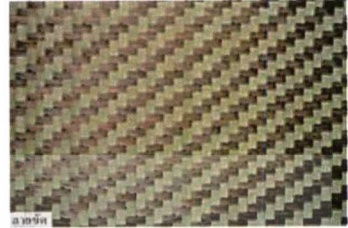
รูปแบบที่ 2 เปลี่ยนหูจับเป็นแบบสายยาวเหมือนใบที่ 3 รูปทรงของกระเป๋ายาวและลึกเกินไป ทำให้ยากต่อการใช้งาน จึงควรเพิ่มขนาดให้ใหญ่ขึ้น ส่วนลวดลายของลูกบิดที่นำมาใช้ควรมีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น และมีzipเพื่อความปลอดภัยในทรัพย์สินด้วย

รูปแบบที่ 5 เปลี่ยนหูจับเป็นแบบสายยาวเช่นเดียวกัน และปรับปรุงรูปแบบของกระเป๋าให้ เหมาะกับกลุ่มผู้ใช้มากกว่านี้ อาจเปลี่ยนลูกบิดเป็นลวดลายแบบอื่นบ้าง และมีzipเพื่อความปลอดภัย ในทรัพย์สินด้วย

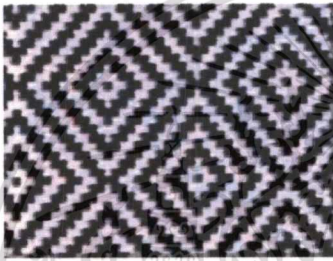
รูปแบบลวดลายจกสานกระจูดที่นำมาออกแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและ
 ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงด้านความสวยงาม
 (การผสมผสานระหว่างจกสานกระจูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์)

ลายสอง

ลายสาม

ลายลูกแก้ว

ลายก้างปลา

รูปแบบ เครื่องประดับของมโนราห์ที่นำมาออกแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและ
 ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงด้านความสวยงาม
 (การผสมผสานระหว่างจกสานกระจูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์)

บ้า

ผ้าห้อย

พานอก

ปีก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ผลิต ผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสาน
วัสดุแลคศิลปะวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มุ่งด้านความสวยงาม (การผสมผสานระหว่างจักสาน
กระจูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์)

รายการ	ผู้ผลิต (N=3)		ผู้จำหน่าย (N=10)		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2. ด้านความงาม						
2.1 การผสมผสานระหว่างจักสานกระจูด: เครื่องประดับของมโนราห์						
ลวดลายจักสาน						
ลายสอง	3	100	7	70	10	76.9
ลายสาม	0	0	1	10	1	7.69
ลายลูกแก้ว	0	0	2	20	2	15.38
ลายก้างปลา	0	0	0	0	0	0
เครื่องประดับของมโนราห์						
ป้า	0	0	1	10	1	7.69
ผ้าห้อย	1	33.33	4	40	5	38.46
พานอก	2	66.67	5	50	7	46.15
ปีก	0	0	0	0	0	0
รวม	3	100	10	100	13	100
2.2 อัตราส่วนระหว่างวัสดุ (กระจูด/วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์)						
กระจูด 80% วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์ 20%	2	66.67	3	50	5	38.46
กระจูด 70% วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์ 30%	0	0	3	50	3	23.08
กระจูด 60% วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์ 40%	1	33.33	3	0	4	30.77
กระจูด 50% วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์ 50%	0	0	1	10	1	7.69
รวม	3	100	10	100	13	100

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.3 ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย มีความต้องการรูปแบบของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงในด้านความงาม (โดยการผสมผสานระหว่างจักสานกระจูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์) โดยเลือก จักสานลายสอง คิดเป็นร้อยละ 76.92 และเครื่องประดับของมโนรา พานอก คิดเป็นร้อยละ 46.66 โดยนำมาออกแบบระหว่าง กระจูด 80% และวัสดุเครื่องประดับของมโนราห์ 20% คิดเป็นร้อยละ 38.46 และนำไปขอข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข โดยมีคำแนะนำ คือ กระจ่า 1 ใน 3 ใบที่ ออกแบบ ควรมีผ้าห้อยของมโนราด้วย เพราะค่าเฉลี่ยระหว่าง พานอก และผ้าห้อยไม่ห่างกันมาก

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงด้านคุณค่าทางวัฒนธรรม (การผสมผสานระหว่างจักสานกระจูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
3.ด้านคุณค่าทางวัฒนธรรม		
เอกลักษณ์เฉพาะถิ่น		
ลวดลายบ่งบอกชัดเจน	3	13.50
สีสันทนเด่น	3	13.50
วัสดุ		
มีมากในท้องถิ่น	3	13.50
เหนียว ไม่ขาดง่าย	2	10.90
การประกอบด้วยวัสดุและวัฒนธรรมท้องถิ่น		
คงทน แข็งแรง มั่นคง	3	13.50
เหมาะสม ประณีต สวยงาม	3	13.50
กระบวนการผลิต		
สามารถผลิตได้	3	13.50
ลดเวลาและขั้นตอนการผลิตแบบเดิม	1	8.10
รวม	21	100

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.4 ผู้ผลิต มีความเชื่อว่ารูปแบบของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุ และศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นที่หลงในด้านคุณค่าทางวัฒนธรรม (โดยการผสมผสานระหว่างจักสาน กระชูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์) โดยกระชูด 80% สามารถสรุปได้ว่าความคิดเห็นส่วนใหญ่ของผู้ผลิตมีความต้องการวัสดุเครื่องประดับ มโนราห์ 20% โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้ดังนี้ 1. ลวดลายบ่งบอกชัดเจนและมีสีสันโดดเด่น 2. มีมากในท้องถิ่น 3. คงทน แข็งแรง มั่นคง เหมาะสม ประณีต สวยงาม 4. สามารถผลิตได้ คิดเป็นร้อยละ 13.50 5. เหนียว ไม่ขาดง่าย คิดเป็นร้อยละ 10.90 และ 6. ลดเวลาและขั้นตอนการผลิตแบบเดิม คิดเป็นร้อยละ 8.10

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้จำหน่าย ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุแล ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นที่หลงด้านคุณค่าทางวัฒนธรรม (การผสมผสานระหว่างจักสาน กระชูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
3.ด้านคุณค่าทางวัฒนธรรม		
เอกลักษณ์เฉพาะถิ่น		
ลวดลายบ่งบอกชัดเจน	10	12.82
สีสันโดดเด่น	10	12.82
วัสดุ		
มีมากในท้องถิ่น	10	12.82
เหนียว ไม่ขาดง่าย	10	12.82
การประกอบด้วยวัสดุและวัฒนธรรมท้องถิ่น		
คงทน แข็งแรง มั่นคง	8	10.26
เหมาะสม ประณีต สวยงาม	10	12.82
กระบวนการผลิต		
มีความแตกต่างไปจากเดิม	10	12.82
สามารถเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์	10	12.82
รวม	78	100

จากตารางที่ 4.5 ผู้จำหน่าย มีความเชื่อว่ารูปแบบของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสาน วัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงในด้านคุณค่าทางวัฒนธรรม (โดยการผสมผสานระหว่างจักสานกระจูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์) โดยกระจูด 80% และสามารถสรุปได้ว่าความคิดเห็นส่วนใหญ่ของผู้จำหน่ายมีความต้องการวัสดุเครื่องประดับ มโนราห์ 20% โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้ดังนี้ 1. ลวดลายบ่งบอกชัดเจนและมีสีสันโดดเด่น 2. มีมากในท้องถิ่น เหนียว ไม่ขาดง่าย 3. เหมาะสม ประณีต สวยงาม 4. มีความแตกต่างไปจากเดิม สามารถเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์ คิดเป็นร้อยละ 12.82 และ 5. คงทน แข็งแรง มั่นคง คิดเป็นร้อยละ 10.26

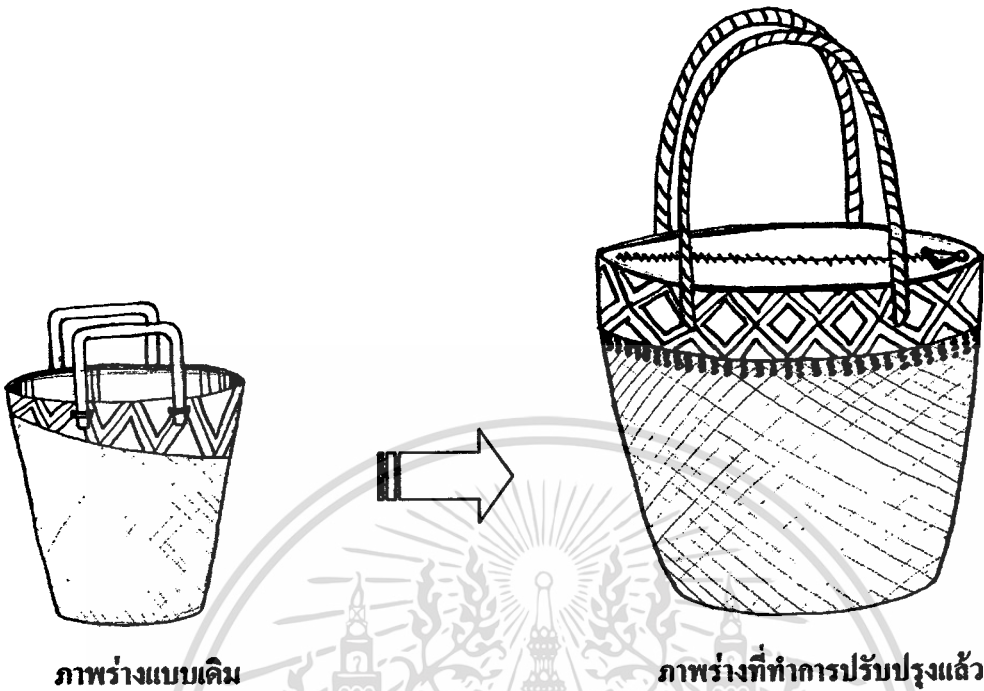

ภาพร่างแบบเดิม

ภาพร่างที่ทำการปรับปรุงแล้ว

ภาพที่ 4.1 การพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น พัทลุง โดยปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ (1)

จากภาพร่างเดิม กระเป๋ามีขนาดเล็กเกินไป จึงทำให้ใส่สิ่งของได้น้อย อาจไม่โดนใจวัยรุ่นมากนัก และหูจับค่อนข้างสั้นซึ่งดูแล้วไม่เข้ากับรูปแบบของกระเป๋าเท่าที่ควร จึงทำให้ดูแก่เกินไป ซึ่งผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะมาปรับปรุง คือ เพิ่มขนาดของกระเป๋าให้ใหญ่ขึ้น หูจับยาวขึ้นและทำมาจากวัสดุธรรมชาติด้วยจะได้เข้ากันได้กับตัวกระเป๋ามากขึ้น กระจูดที่นำมาจักสานจะเป็นสิริธรรมชาติทำให้สีสันของลูกปัดเด่นชัดมากขึ้น ตัวกระเป๋าติดซิปที่สามารถเปิดปิดได้ง่าย ทำให้สิ่งของภายในกระเป๋าไม่หล่นหาย

ภาพที่ 4.2 การพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น
 พัทลุง โดยปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ (2)

จากภาพร่างเดิม หูจับค่อนข้างสั้นซึ่งดูแล้วไม่เข้ากับรูปแบบของกระเป๋าเท่าที่ควร จึงทำให้ดู
 แก่เกินไป รูปทรงของกระเป๋ายาวและลึกลงไป ทำให้ยากต่อการใช้งาน ลวดลายของลูกบิดที่นำมาใช้
 ควรจะมีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น ผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะมาปรับปรุง คือ เพิ่มขนาดของกระเป๋าให้ใหญ่ขึ้น
 ลดความยาวของกระเป๋าลงเล็กน้อย หูจับยาวขึ้นและทำมาจากวัสดุธรรมชาติ สีเส้นและลวดลายของ
 ลูกบิดที่นำมาใช้ บ่งบอกถึงความเป็นมโนราห์อย่างชัดเจน ตัวกระเป๋าติดซิปที่สามารถเปิดปิดได้ง่าย
 ทำให้สิ่งของภายในกระเป๋าไม่หล่นหาย

ภาพร่างแบบเดิม

ภาพร่างที่ทำการปรับปรุงแล้ว

ภาพที่ 4.3 การพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรม ท้องถิ่น พัทลุง โดยปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ(3)

จากภาพร่างเดิม หูจับดูแคบเกินไป รูปแบบและขนาดของกระเป๋าเล็กเกินไป และควรปรับปรุงรูปแบบของกระเป๋าให้เหมาะกับกลุ่มผู้ใช้งานมากกว่าเดิม ผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะมาปรับปรุง คือปรับเปลี่ยนแบบรูปแบบกระเป๋าให้มีขนาดใหญ่ขึ้น หูจับยาวขึ้นและทำมาจากวัสดุธรรมชาติ เปลี่ยนรูปแบบสวดลายของลูกบิดให้แปลกตามากขึ้น แต่ยังคงบ่งบอกถึงความเป็นมโนราห์อยู่ ตัวกระเป๋าดิจิปรที่สามารถเปิดปิดได้ง่าย ทำให้สิ่งของภายในกระเป๋าไม่หล่นหาย

ภาพที่ 4.4 รูปแบบที่ 1 ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมที่ผสมผสานกระจูดและเครื่องประดับ
ของมโนราห์ เป็นขั้นตอนก่อนการศึกษาความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม:
ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้ว
จากผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม

ที่มา: ถ่ายเมื่อ 19 สิงหาคม 2551

ภาพที่ 4.5 รูปแบบที่ 2 ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมที่ผสมผสานกระจุดและเครื่องประดับของ
มโนราห์ เป็นขั้นตอนก่อนการศึกษาความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม:
ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้ว
จากผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม

ที่มา: ถ่ายเมื่อ 19 สิงหาคม 2551

ภาพที่ 4.6 รูปแบบที่ 3 ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมที่ผสมผสานกระจุดและเครื่องประดับของ
มโนราห์ เป็นขั้นตอนก่อนการศึกษาความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม:
ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้วจาก
ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม

ที่มา: ถ่ายเมื่อ 19 สิงหาคม 2551

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของความต้องการรูปแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม:
ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้วจาก
ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย (การผสมผสานระหว่างจักสานกระจูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์)

รายการ	ผู้ผลิต (N=3)		ผู้จำหน่าย (N=10)		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. รูปแบบที่ 1 	1	33.33	3	30	4	30.76
2. รูปแบบที่ 2 	2	66.67	5	50	7	53.84
3. รูปแบบที่ 3 	0	0	2	20	2	15.38
รวม	3	100	10	100	13	100

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.6 พบว่าผู้ผลิต ผู้จำหน่ายมีความต้องการรูปแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง (การผสมผสานระหว่างจักสานกระจูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์) ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้วในภาพรวมได้แก่ รูปแบบที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 53.84

ภาพที่ 4.7 ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมที่ผสมผสานกระจูดและเครื่องประดับของมโนราห์ เป็นการศึกษาความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น พัทลุงที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้วจากผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม

ที่มา: ถ่ายเมื่อ 19 สิงหาคม 2551

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ขั้นตอนการศึกษาความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม:
ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้ว

ตารางที่ 4.7 แสดงค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความเหมาะสมของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม:
ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ของผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจ
ผลิตภัณฑ์หัตถกรรม

รายการ	ผู้ผลิต		ผู้จำหน่าย		ผู้ที่สนใจ		รวม					
	N=3		N=10		N=100		ระดับ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ		
	\bar{X}	S.D.	ความพึงพอใจ	\bar{X}	S.D.	ความพึงพอใจ					\bar{X}	S.D.
1. ด้านประโยชน์ใช้สอย												
1.1 ผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบและพัฒนาแล้วมีประโยชน์ใช้สอยเหมาะสมกับรูปร่างรูปทรง.....	4.00	.00	มากที่สุด	4.90	.31	มากที่สุด	4.61	.49	มากที่สุด	4.50	.26	มากที่สุด
1.2 ผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบและพัฒนาแล้วสนองความต้องการในการใช้งาน.....	5.00	.00	มากที่สุด	5.00	.00	มากที่สุด	4.78	.43	มากที่สุด	4.81	.76	มากที่สุด
1.3 ผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบและพัฒนาแล้วสอดคล้องกันทั้งรูปร่างรูปทรงโครงสร้าง รูปแบบ การเลือกใช้วัสดุ.....	4.67	1.87	มากที่สุด	4.70	.48	มากที่สุด	4.58	.53	มากที่สุด	4.65	.96	มากที่สุด
รวม	4.55	.62	มากที่สุด	4.86	.26	มากที่สุด	4.65	.48	มากที่สุด	4.65	.66	มากที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

รายการ	ผู้ผลิต			ผู้จำหน่าย			ผู้ที่สนใจ			รวม		
	N=3		ระดับ ความ พึง พอใจ	N=10		ระดับ ความ พึง พอใจ	N=100		ระดับ ความ พึง พอใจ	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ พึง พอใจ
	\bar{X}	S.D.		\bar{X}	S.D.		\bar{X}	S.D.				
2. ด้านความงามและ ศิลปะ												
2.1 ความพึงพอใจในการ ออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ พัฒนาแล้วด้านความ สวยงาม.....	5.00	.00	มาก ที่สุด	4.80	.42	มาก ที่สุด	4.74	.46	มาก ที่สุด	4.84	.29	มาก ที่สุด
2.2 ความพึงพอใจในการ ออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ พัฒนาแล้วด้านรูปร่าง รูปทรง.....	4.33	.50	มาก	4.90	.31	มาก ที่สุด	4.81	.41	มาก ที่สุด	4.68	.40	มาก ที่สุด
2.3 ความพึงพอใจในการ ออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ พัฒนาแล้วด้าน โครงสร้าง.....	4.00	.00	มาก	4.90	.31	มาก ที่สุด	4.81	.41	มาก ที่สุด	4.57	.24	มาก ที่สุด
2.4 ความพึงพอใจในการ ออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ พัฒนาแล้วด้านวัสดุ.....	4.67	1.87	มาก ที่สุด	4.80	.42	มาก ที่สุด	4.63	.56	มาก ที่สุด	4.70	.95	มาก ที่สุด
รวม	4.50	.59	มาก ที่สุด	4.85	.36	มาก ที่สุด	4.74	.46	มาก ที่สุด	4.69	.47	มาก ที่สุด
รวม 2 ด้าน	4.52	.60	มาก ที่สุด	4.85	.31	มาก ที่สุด	4.69	.47	มาก ที่สุด	4.67	.56	มาก ที่สุด

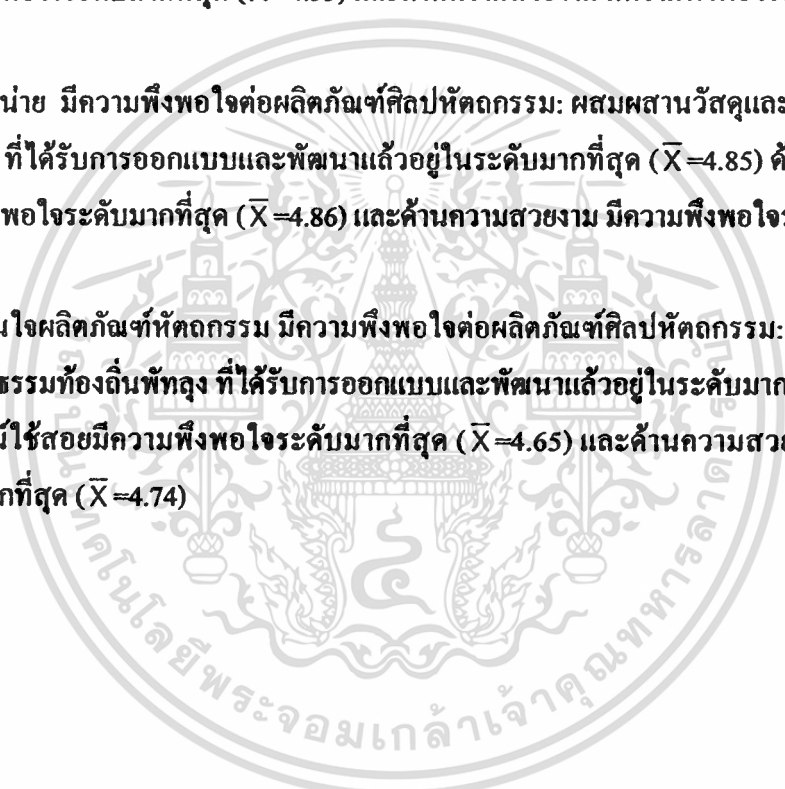
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

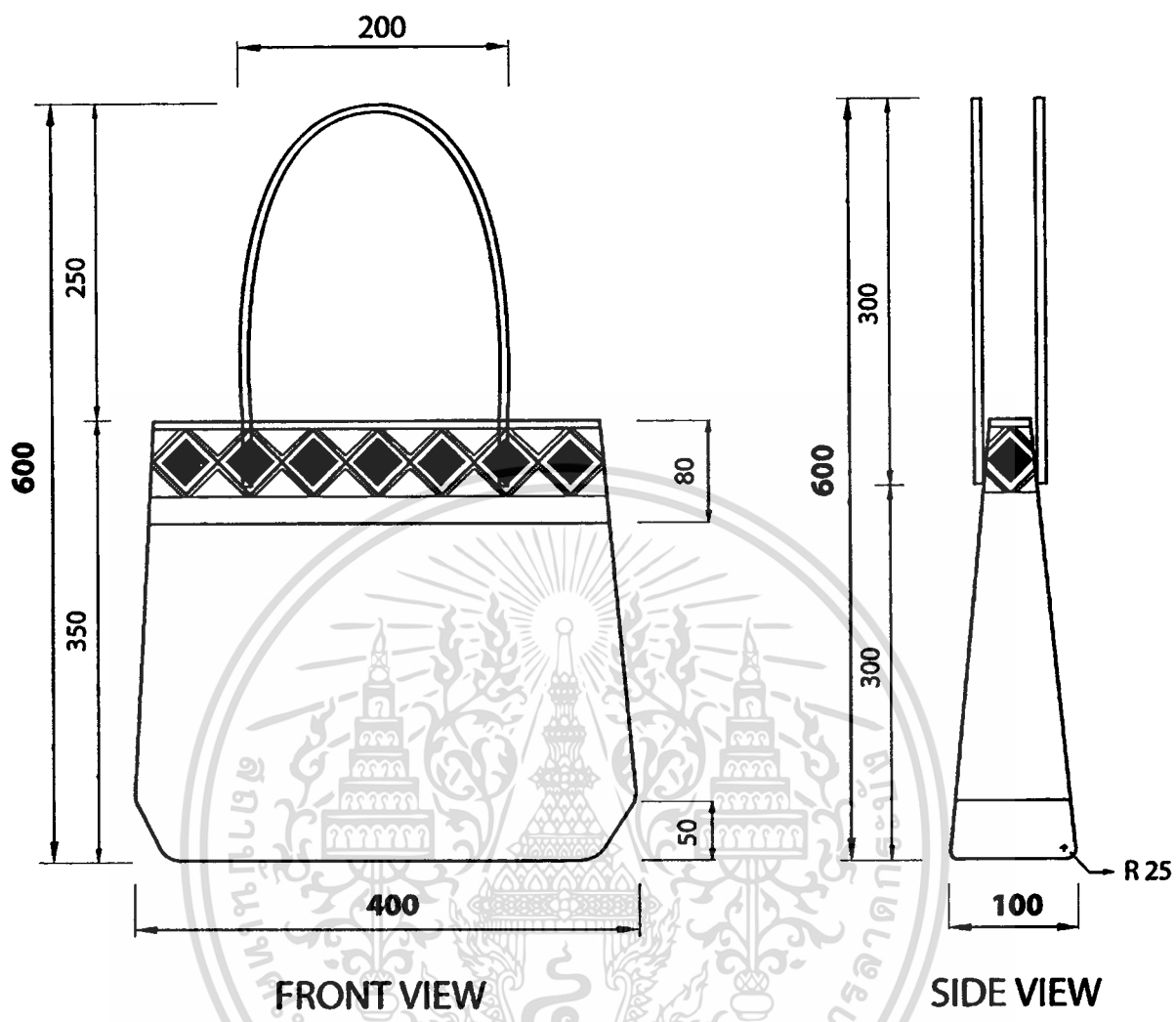
จากตารางที่ 4.7 ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุ และศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง มีความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้วโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.67$) ด้านประโยชน์ใช้สอยมีความพึงพอใจระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.65$) และด้านความสวยงาม มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.69$)

ผู้ผลิต มีความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้วอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.52$) ด้านประโยชน์ใช้สอยมีความพึงพอใจระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.55$) และด้านความสวยงาม มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.50$)

ผู้จำหน่าย มีความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้วอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.85$) ด้านประโยชน์ใช้สอยมีความพึงพอใจระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.86$) และด้านความสวยงาม มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.85$)

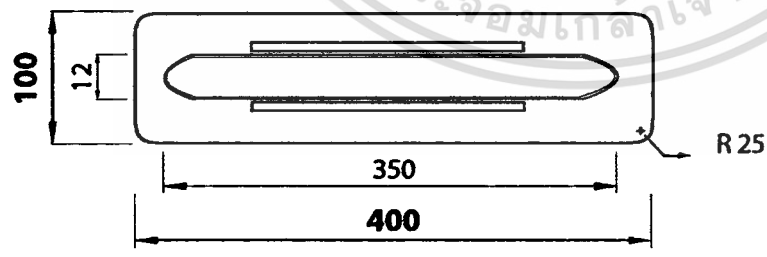
ผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์หัตถกรรม มีความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้วอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.67$) ด้านประโยชน์ใช้สอยมีความพึงพอใจระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.65$) และด้านความสวยงาม มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.74$)

FRONT VIEW

SIDE VIEW

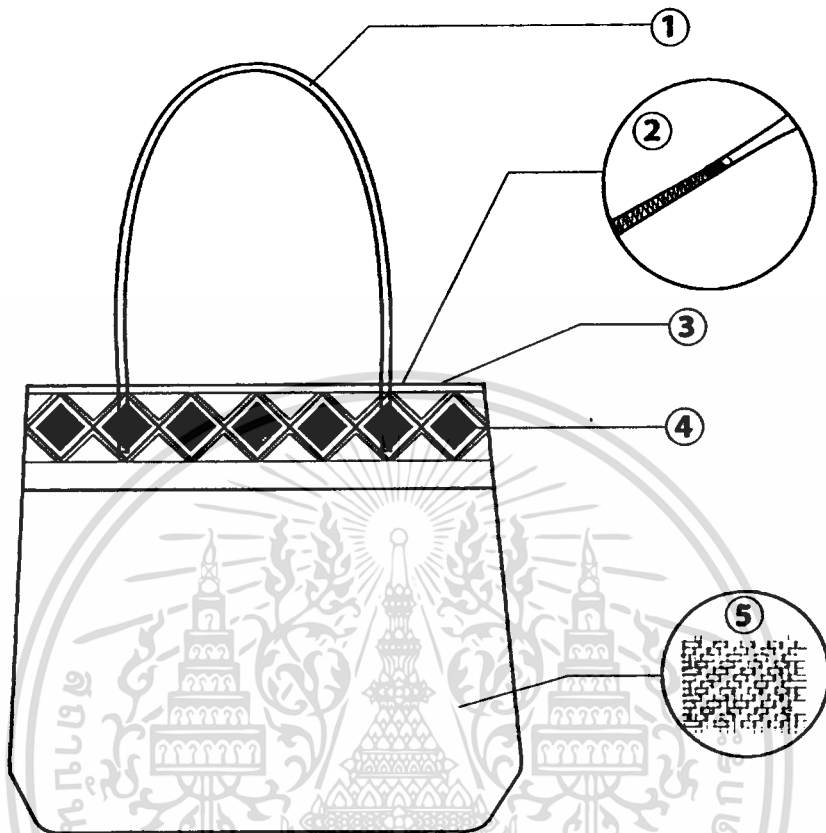
TOP VIEW

DIMENSION

SCALE 1 : 5
UNIT OF M.M.

	School of Graduate Studies, Program in Industrial Design Technology, KMUTL	
	STUDY AND DEVELOPMENT OF ART AND CRAFTS PRODUCT : MIX MATERIAL AND CULTURE LOCAL PHATTALUNG	
	Name : Miss.Wilailak Choochuy No.49063674	1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยญาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

DETAIL

SCALE 1 : 5
UNIT OF M.M.

5.	รูปทรงกระเป๋า	กระดาษ	1 ใบ	จักสาน
4.	ลูกบิด	พลาสติก	1 ชิ้น	-
3.	ผ้าซับด้านใน	ผ้า	1 ชิ้น	เย็บติดกระเป๋า
2.	จิป	พลาสติก	1 เส้น	-
1.	สายสะพาย	กกกลม	2 ข้าง	พันเกลียว
ลำดับ	รายการ	วัสดุ	จำนวน	หมายเหตุ

ตารางแบบ

School of Graduate Studies, Program in Industrial Design Technology, KMUTL.

STUDY AND DEVELOPMENT OF ART AND CRAFTS PRODUCT : MIX MATERIAL AND CULTURE LOCAL PHATTALING

Name : Miss.Wilailak Choochuy
No.49063674

2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรม
ท้องถิ่นพัทลุง สามารถสรุปผลการวิจัยอภิปรายผล และข้อเสนอแนะดังนี้

5.1 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรม
ท้องถิ่นพัทลุง

2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และนักท่องเที่ยวที่สนใจผลิตภัณฑ์
ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

5.2 กรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรม
ท้องถิ่นพัทลุงครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำกรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

1. กรอบแนวคิดในการศึกษาความต้องการของผู้ผลิต และผู้จำหน่าย เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์
ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ผู้วิจัยได้ประยุกต์แนวความคิด
ของ วิบูลย์ ลิ้มสุวรรณ (2538: 89) ในการศึกษางานหัตถกรรม ได้แก่ การเลือกสรรวัสดุที่นำมา
ออกแบบร่วมกัน

2. กรอบแนวคิดในการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและ
ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง กับวัสดุอื่นที่ได้ศึกษาและเลือกมาแล้ว ผู้วิจัยได้ประยุกต์
แนวความคิดของ นิทัศน์ คณะวรรณ (2545: 110) 2 ด้าน คือ

1. คุณค่าทางวัฒนธรรม

2. เอกลักษณ์เฉพาะกลุ่ม

3. กรอบแนวคิดในการศึกษาความพึงพอใจจากผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และนักท่องเที่ยวที่
สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ที่ได้รับการ
ออกแบบและพัฒนาแล้วนั้น ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้แนวความคิดของ วิบูลย์ ลิ้มสุวรรณ (2532: 126)
2 ด้าน ได้แก่

1. ด้านประโยชน์ใช้สอย

2. ด้านศิลปะและความสวยงาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์หรือที่สงวนเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.3 ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวแปรต้น

1.1 ความต้องการของผู้ผลิต ผู้จำหน่าย เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสาน วัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

1.2 ความพึงพอใจของผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้ว

2. ตัวแปรตาม

กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

2.1 ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยการสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 3 ท่าน (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพัทลุง: 2548) ได้แก่

2.1.1 กลุ่มแม่บ้านผลิตภัณฑ์กระจูดปลายตรอกร่วมใจ จำนวน 1 ท่าน

2.1.2 กลุ่มจักสานกระจูดมะกอกเหนือ จำนวน 1 ท่าน

2.1.3 ผู้ผลิตชุดมโนราห์ในจังหวัดพัทลุง จำนวน 1 ท่าน

2.2 ผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยการสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 10 ท่าน ได้แก่

2.2.1 อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จำนวน 5 ท่าน

2.2.2 วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 5 ท่าน

2.3 ผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยการสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 100 ท่าน ได้แก่

2.3.1 อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จำนวน 50 ท่าน

2.3.2 วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 50 ท่าน

5.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มุ่งเพื่อประเมินระดับความพึงพอใจของผู้ผลิต ผู้จำหน่ายและ ผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยแบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

3.4.1 ศึกษาจากสถานที่จริงโดยการถ่ายภาพและการสัมภาษณ์

การศึกษาจากสถานที่จริงนั้น ได้ทำการศึกษาและถ่ายภาพวิถีชีวิตตลอดจนกรรมวิธีการผลิตผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง และ มีการสัมภาษณ์ กลุ่มผู้ผลิตและผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม โดยจะนำข้อมูลทั้งหมดมาทำการเอกสารเป็นเอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นำไปเผยแพร่ในสื่อใดๆ ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบ่งข้อมูลออกเป็นหมวดหมู่และเลือกใช้เฉพาะที่จำเป็นต่อการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์
ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงเท่านั้น

3.4.2 แบบสอบถาม

แบบสอบถามได้มีการแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ชุดด้วยกัน คือ

1. แบบสอบถามผู้ผลิต จำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย
 - 1.1 กลุ่มแม่บ้านผลิตภัณฑ์กระจุกปลายครอกร่วม จำนวน 1 ท่าน
 - 1.2 กลุ่มจักสานกระจุกมะกอกเหนือ จำนวน 1 ท่าน
 - 1.3 ผู้ผลิตชุดมโนราห์ในจังหวัดพัทลุง จำนวน 1 ท่าน

เพื่อประเมินระดับความพึงพอใจและความเป็นไปได้ในการผลิต

2. แบบสอบถามผู้จำหน่าย จำนวน 10 ท่าน ประกอบด้วย
 - 2.1 อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จำนวน 5 ท่าน
 - 2.2 วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหารจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 5 ท่าน

เพื่อประเมินระดับความพึงพอใจ

3.แบบสอบถามผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่น จำนวน 100
ท่าน ประกอบด้วย

- 3.1 อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จำนวน 50 ท่าน
- 3.2 วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหารจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 50 ท่าน

เพื่อประเมินระดับความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมาย

4. แบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 9 ท่าน ซึ่งประกอบด้วย

4.1 ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ จำนวน 3 ท่าน

4.1.1 อาจารย์อัปสร ชาญโอฬาร อาจารย์ประจำวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ วิทยาลัย
ศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช

4.1.2 อาจารย์เบญจวรรณ สุขปรีชา อาจารย์ประจำวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ วิทยาลัย
อาชีวศึกษานนบุรี

4.1.3 อาจารย์โสภา หนูแดง อาจารย์ประจำวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

4.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านวัสดุ จำนวน 3 ท่าน

4.2.1 นางนงนภัส เพชรสุข เจ้าหน้าที่ส่งเสริมอุตสาหกรรม 7 สำนักพัฒนาอุตสาหกรรม
ในครัวเรือนและหัตถกรรม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

4.2.2 นางสมใจ ชุมสุวรรณ ปฏิบัติราชการแทนผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรม
ภาคที่ 11 กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.3 ผู้ช่วยศาสตราจารย์อรชฎา ภาคสัตย์ไชย อาจารย์ประจำวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

4.3 ผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิต จำนวน 3 ท่าน

4.3.1 นางนิยม ขาวเผือก กลุ่มแม่บ้านผลิตภัณฑ์กระจูดปลายตรอกร่วมใจ ตำบลทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง

4.3.2 นางอำภา แลนค์โคดัท กลุ่มจักสานกระจูดมะกอกเหนือ ตำบลมะกอกเหนือ อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง

4.3.3 นางหนูพิน ทองศรีชุม ผู้ผลิตชุดคนโนรา ตำบลกวนขนุน อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง

ซึ่งทั้ง 4 นี้เป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน เพื่อขอคำแนะนำในการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

โดยทั้ง 4 แบบสอบถาม แยกแบบสอบถามออกเป็นการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ของมูลทั่วไป โดยมีเกณฑ์ให้คำตอบเป็นการเช็คตามข้อที่กำหนดไว้

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ของมูลคิดเห็นและความพึงพอใจต่อการศึกษและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยมีเกณฑ์การกำหนดน้ำหนัก (Rating Scale) แบบประเมินค่า 5 ระดับ ข้อคำถามเชิงบวก มีดังนี้

5	หมายถึง ความพึงพอใจมากที่สุด
4	หมายถึง ความพึงพอใจมาก
3	หมายถึง ความพึงพอใจปานกลาง
2	หมายถึง ความพึงพอใจน้อย
1	หมายถึง ความพึงพอใจน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ของมูลแสดงความคิดเห็นแบบปลายเปิด เป็นคำถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบสามารถแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

5.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การสำรวจและรวบรวมข้อมูล

1.1 การศึกษาข้อมูลจากการค้นคว้า (ปฐมภูมิ) จากหนังสือ และอินเทอร์เน็ต เกี่ยวกับหลักการออกแบบ

1.2 การศึกษาข้อมูลภาคสนาม (ทฤษฎีภูมิ)

1. การถ่ายภาพ ผู้วิจัยได้ทำการถ่ายภาพกรรมวิธีในการผลิต พร้อมบรรยากาศในการซื้อขาย เพื่อนำมาเป็นแนวความคิดในการการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

2. การสอบถาม ผู้วิจัยได้ทำแบบสอบถามระดับความคิดเห็นและความพึงพอใจจากกลุ่มตัวอย่างที่มีความสนใจต่อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

2. แหล่งที่มาของข้อมูล

2.1 ข้อมูลบุคคล ได้แก่ ผู้ผลิต, ผู้จำหน่าย, และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นใน จังหวัดพัทลุง

2.2 ข้อมูลอ้างอิง

- สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัดพัทลุง
- คำราและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่น
- ภาพถ่ายจากสถานที่ผลิตจริง
- วิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการออกแบบผลิตภัณฑ์
- อินเทอร์เน็ต

5.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาจากแบบสอบถาม คือ

1. แบบสอบถามผู้ผลิต	จำนวน 3 ท่าน
2. แบบสอบถามผู้จำหน่าย	จำนวน 10 ท่าน
3. แบบสอบถามผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์หัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่น	จำนวน 100 ท่าน
4. แบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญ	จำนวน 9 ท่าน

โดยทั้ง 4 แบบสอบถาม แยกแบบสอบถามออกเป็นการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเป็นส่วนที่วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป และข้อมูลทางด้านสถานที่ โดยการหาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยวิเคราะห์ ข้อมูลในรูปแบบตารางพร้อมคำบรรยาย

ประกอบเอกสารที่ส่งไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลคิดเห็นและความพึงพอใจต่อการการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง เป็นส่วนที่วิเคราะห์ความคิดเห็นและความพึงพอใจที่มีต่อการเลือกวัสดุในท้องถิ่นเพื่อนำมาออกแบบร่วมกัน โดยการหาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยในการวิเคราะห์ (อ้างในนิรัช สุดสังข์: 2548)

โดยมีเกณฑ์การวิเคราะห์พิจารณาประเมินจากช่วงค่าเฉลี่ยเลขคณิต ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง ผลการประเมินความพึงพอใจมากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง ผลการประเมินความพึงพอใจมาก
2.50 – 3.49	หมายถึง ผลการประเมินความพึงพอใจปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง ผลการประเมินความพึงพอใจน้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง ผลการประเมินความพึงพอใจน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แสดงความคิดเห็นแบบปลายเปิด การวิเคราะห์ข้อมูลแสดงความคิดเห็นแบบปลายเปิด เป็นคำถามปลายเปิดเพื่อให้ผู้ตอบสามารถแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ซึ่งใช้สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป
2. ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) ซึ่งใช้ในการวิเคราะห์และอธิบายเกี่ยวกับความพึงพอใจในส่วนประกอบต่างๆ ของการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ที่ได้ออกแบบขึ้นมาใหม่

5.7 สรุปผลการวิจัย

การการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ผู้ผลิต ผู้จำหน่ายมีความต้องการรูปแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง (การผสมผสานระหว่างจักสานกระชูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์) ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้วในภาพรวมได้แก่ รูปแบบที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 53.84

5.8 การอภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลในการวิจัย ผู้วิจัยได้กล่าวถึงประเด็นที่สำคัญจากความคิดเห็นจาก

1. แบบสอบถามผู้ผลิต	จำนวน 3 ท่าน
2. แบบสอบถามผู้จำหน่าย	จำนวน 10 ท่าน
3. แบบสอบถามผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์หัตถกรรม	จำนวน 100 ท่าน
4. แบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญ	จำนวน 9 ท่าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรม
ท้องถิ่นพัทลุง ในภาพรวมสามารถ สร้างความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

5.9 ข้อเสนอแนะ

5.9.1 ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรม
ท้องถิ่นพัทลุง เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าเพื่อให้ได้มาซึ่งความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างถึง
3 กลุ่ม คือผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์หัตถกรรมที่เป็นสตรีได้เป็นอย่างดีในส่วนของ
ชาวต่างจังหวัด การพัฒนารูปแบบของผลิตภัณฑ์ โดยเพิ่มกระบวนการสร้างสรรค์และมี
แนวความคิดเฉพาะ การสร้างแรงบันดาลใจในการออกแบบ เพื่อสร้างเอกลักษณ์เฉพาะให้กับ
ผลิตภัณฑ์และสอดคล้องกับการตลาดจะทำให้ผลิตภัณฑ์หัตถกรรมไปไกลกว่าเดิม

5.9.2 ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยต่อไป

จากการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรม
ท้องถิ่นพัทลุง เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่าง ตลอดจน
การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง
ในโอกาสต่อไป ดังนี้

1. การศึกษาวัสดุชนิดอื่นๆที่มีอยู่ในท้องถิ่นหรือจังหวัดใกล้เคียงเพื่อนำมาออกแบบ
ผสมผสานกับศิลปวัฒนธรรมในท้องถิ่นพัทลุงหรือศิลปวัฒนธรรมใหม่ๆ จะทำให้งานวิจัยมีความ
สมบูรณ์และสวยงามมากขึ้น
2. ในการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและ
ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง พบว่าควรมีการพัฒนาช่างฝีมือท้องถิ่น ให้รู้จักสร้างแนวคิดในการ
ออกแบบผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบหลากหลายและทันสมัยกว่าที่เป็นอยู่ เพราะผู้ผลิตส่วนใหญ่จะผลิต
ผลิตภัณฑ์ที่มีรูปแบบซ้ำๆกัน โดยไม่คำนึงถึงสภาพสังคมปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่าง
ตลอดเวลา

บรรณานุกรม

กะลามะพร้าว.[Online]. Available:<http://www.phattalugn.com>. 04/04/51

กะลามะพร้าวสร้างอาชีพ.2544. แปรกะลาที่เคยไร้ค่า สร้างคุณค่าเพิ่มราคา. นิตยสารเส้นทางเศรษฐกิจ. ปีที่ 7 ฉบับที่ 81 (พฤศจิกายน 2544): หน้า 36 - 38.

กรมพัฒนาชุมชน.2536. ศิลปหัตถกรรมจากกระจูด.[Online].

Available:<http://www.suratculture.com/data/Hattagum.pdf>.12/2/51

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม.2527.ออกแบบผลิตภัณฑ์กระจูด.กรุงเทพฯ: กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม.

----- . 2549.ผลิตภัณฑ์กระจูด. [Online]. Available:<http://www.kajood.com>. 02/03/51

----- . 2549.Products. [Online]. Available:<http://www.thaitambon.com>. 02/03/51

----- . 2550.Products. [Online]. Available:<http://www.phattalugn.com>. 02/03/51

กมล อมันตกุล.2546. การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์หัตถกรรมสินค้าของที่ระลึกทองเหลืองสถาน
จ. ฉะเชิงเทรา. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยี
ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง.

กัลยาณี ปฎิมาพรเทพ. 2548. “การวิจัยและพัฒนาเพื่อแก้ปัญหาชุมชน โดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น:
กรณีศึกษาชุมชนไม้เรียง อ.ฉวาง จ.นครศรีธรรมราช”. หน้า 209-240. ใน ภูมิปัญญากับ
การสร้างพลังชุมชน.กรุงเทพฯ: ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน).

แก้วทอง สอนสังข์. 2546. การศึกษางานศิลปหัตถกรรมกระจูดใน จ. นราธิวาส พัทลุงและสุ-
ราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

กรวย ภูมาดิศร.2538.สังสรรค์ชาวปักษ์ใต้.สวท.พัทลุง.ออกอากาศวันที่12 ม.ค.51.

เจิม เศรษฐ์ณรงค์ .2542. ประวัติความเป็นมาของมโนราห์.[Online].

Available:<http://www.suratculture.com/data/Hattagum.pdf>. 22/2/51

ชูศักดิ์ เศรษฐกิจกรกุล และนิทัศน์ คณะวรรณ. 2545. การตลาด 1 ตำบล 1 ผลิตภัณฑ์.
กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.

ไทยทัวร์ อินโฟ.2550. วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร [Online].Available:<http://www.thai-tour.com/thai-tour/South/Nakornsrihammarach/data/place/pic-wat-mahathat.htm>.04/04/51

นวนน้อย บุญวงษ์. 2539. หลักการออกแบบ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประวัติวัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร.[Online].Available:<http://www.seekuang.com>.16/02/51

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มาโนช กงกะนันท์.2548.การรวบรวมและศึกษาเครื่องจักสานของ จังหวัดราชบุรี,สง.

เสริมสร้างเอกลักษณ์ของชาติ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี.

ยางพารา. [Online].Available: <http://www.geocities.com/SoHo/Study/2957.25/03/51>

เรวัต สุทธิกาญจน์.2548.การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์จักสานกระจูดในจังหวัด

นครศรีธรรมราช.วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยี
ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง.

วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร. [Online].Available<http://www.suriyanchantra.com>.04/04/51

วิบูลย์ ลีสุวรรณ.2537.หัตถกรรมพื้นบ้าน.กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

วินัย วิริยะปานนท์. 2527. เครื่องจักสาน. กรุงเทพฯ: คอมแพคพริ้นท์.

วิมลพรรณ ปัตถวิชัย. 2519. ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านของภาคใต้. กรุงเทพฯ: มูลนิธิแม่บ้านอาสา.

ศักดิ์ชัย เกียรติภินทร.2540. วัฒนธรรมกับการพัฒนาชุมชนบทบาทของการศึกษามนุษยศาสตร์
ที่มีการพัฒนา. วารสารวัฒนธรรมไทย 35.

ศิลปกรรมท้องถิ่น [Online].Available: <http://>

www.benchama.ac.th/social/kanokporn/pdf/lesson%204_01.pdf. 04/04/51

ศิลปกรรมและประเพณี โบราณในท้องถิ่นภาคใต้. [Online].Available: <http://>

www.sema.go.th/files/Content/Art/k4/0003/art/sinlapakum.html - 8k. 04/04/51

สถาบันศิลปะและวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยบูรพา.2546. หัตถกรรมพื้นบ้าน.

[Online]. Available:<http://www.siamculture.org>. 09/04/51

สามารถ จันทร์สุรย์.2534. ภูมิปัญญาท้องถิ่น. ในคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน.

การสัมมนาทางวิชาการภูมิปัญญาท้องถิ่น.

สุรเชษฐ์ ไชยอุปละ.2546. การศึกษาและพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องจักสานฝักคบชาวดำหรับ
ศูนย์ศิลปาชีพบางไทร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชา
เทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้า-
คุณทหารลาดกระบัง.

สมพงศ์ หนูขวัญ.2543. แข่งโพน-ลากพระที่เมืองลุง. [Online].Available:

<http://www.fisheries.go.th/freshwater/Blb/lyrptdtalug/sr.doc>.19/03/51

สำนักงานจังหวัดพัทลุง.2548. พัทลุง.[Online].Available:

<http://www.fisheries.go.th/freshwater/Blb/lyrptdtalug/sr.doc>. 19/03/51

สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม.2549. มาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน

ชน มผช.53/2546 ผลิตภัณฑ์จากต้นกระจุค. [Online].Available:

www.tisi.go.th/otop/pdf_file/tcps65_46.pdf. 14/03/51

สำนักงาน ททท.ภาคใต้ เขต 2.2548. คู่มือท่องเที่ยวธรรมชาติ ทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง.กรุงเทพฯ: พรานนกวิทยา.

สำนักงานพาณิชย์จังหวัดพัทลุง.2544.

[Online].Available: www.pcoc.moc.go.th/pcocsys/module.aspx?pv=93.12/04/51

สำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมในครอบครัวและหัตถกรรม. 2548. OTOP ผลิตภัณฑ์ชาวบ้านต้องพัฒนาให้ยั่งยืน. [Online].Available:http:// www.bchid.dip.go.th/distribute. 14/03/51

สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม. 2549.

[Online].Available:<http://www.ocac.go.th>. 12/04/51

สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพัทลุง.2548.

[Online].Available:<http://members.thai.net/indplg.Phatthalung>

Provincial Industrial.12/04/51

สำนักทะเบียนกลาง กรมการปกครอง.2545. [Online].Available:

<http://www.muanglung.com>.04/04/51

อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ อาจารย์พ่วง นุชรรัตน์ 13 มิถุนายน2541. ความรู้เรื่อง “หนังสือสูง”. [Online].Available:http://www.sacict.net/research/T093.doc. 14/03/51

อภิสิทธิ์ ไต้ศัตรูโกล และคณะ .2543-2546. รายงานการวิจัยเรื่อง หนีบห่อจากวัสดุธรรมชาติ: การศึกษางานออกแบบเพื่อการอนุรักษ์. คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อุดมศักดิ์ สารินุตร . 2549. เทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

อุระคินทร์ วิริยะบุรณะ และคณะ. 2537. ตำราพรหมชาติ ฉบับหลวง. กรุงเทพฯ:สำนักงาน ลูก ส. ธรรมภักดี, มปป.

เอกชาติ จันอุไรรัตน์ และคณะ. 2545. รายงานการวิจัยโครงการการออกแบบและพัฒนาบรรจุภัณฑ์ประเภทเครื่องจักสานใบลาน. คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

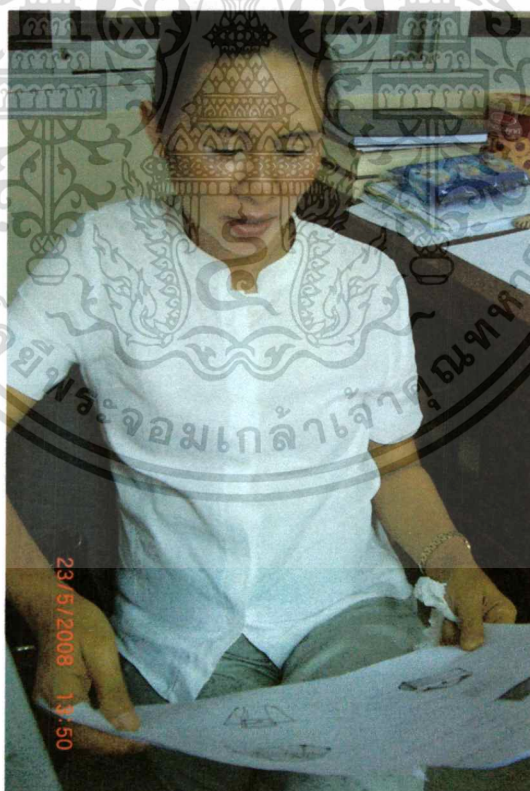

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 1 การเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ

ที่มา: ถ่ายเมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม 2551

ภาพที่ 2 การเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญด้านวัสดุ

ที่มา: ถ่ายเมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2551

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3 นางสมใจ ชุมสุวรรณ จากผู้เชี่ยวชาญด้านวัสดุ

ที่มา: ถ่ายเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2551

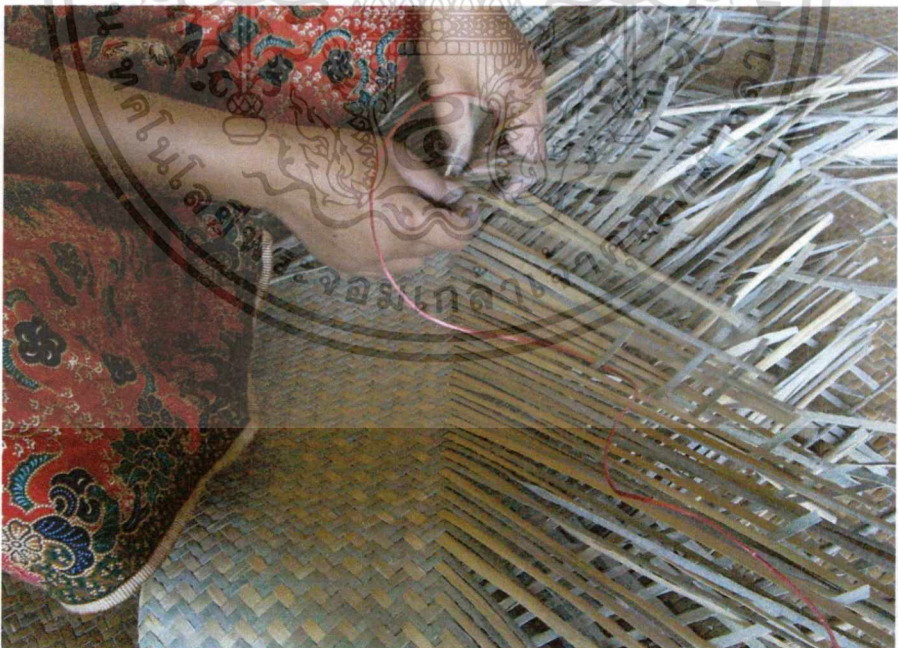
ภาพที่ 4 การเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตและวัสดุ

ที่มา: ถ่ายเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2551

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

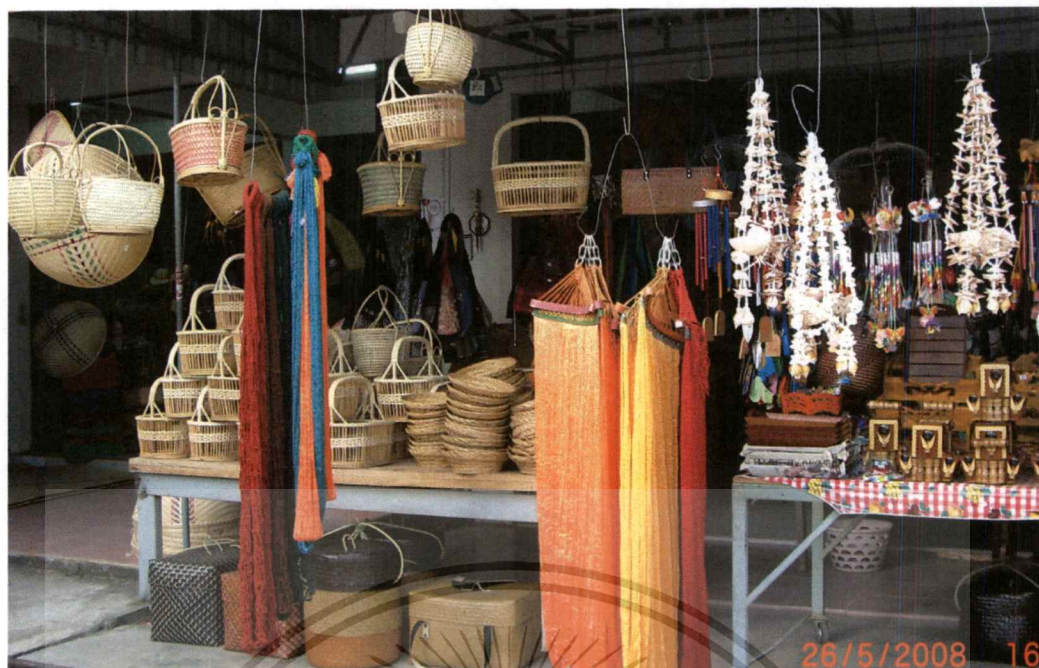

ภาพที่ 5 การเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตและวัสดุ
ที่มา: ถ่ายเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2551

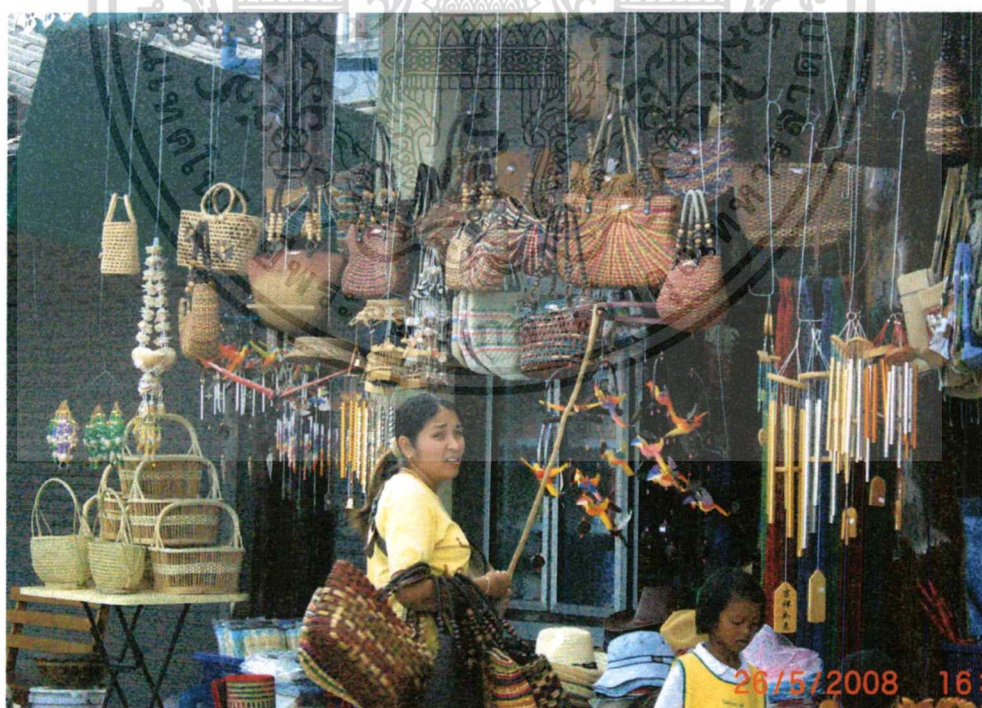

ภาพที่ 6 การจักสานกระจูดเป็นกระเป๋า
ที่มา: ถ่ายเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2551

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 7 ร้านจำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมในอุทยานนกน้ำทะเลน้อยจังหวัดพัทลุง
ที่มา: ถ่ายเมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2551

ภาพที่ 8 ร้านจำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมในอุทยานนกน้ำทะเลน้อยจังหวัดพัทลุง
ที่มา: ถ่ายเมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2551

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 9 ร้านจำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมในวัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร
ที่มา: ถ่ายเมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2551

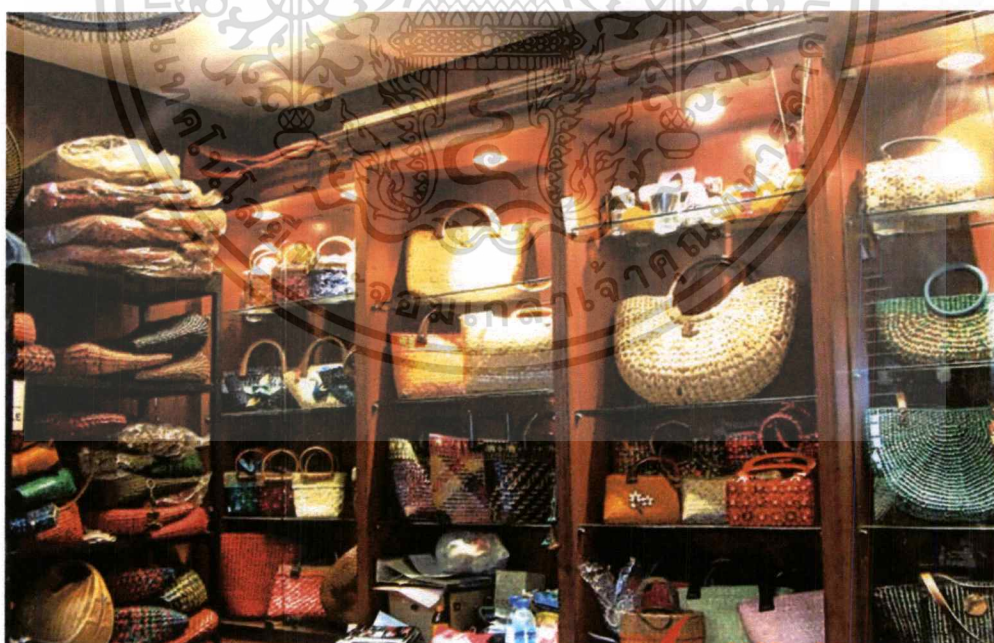
ภาพที่ 10 การเดินทางไปพบผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิต

ที่มา: ถ่ายเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2551

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 11 ร้านจำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมในอุทยานนกน้ำทะเลน้อยจังหวัดพัทลุง
ที่ผู้วิจัยนำทีมงานไปสอบถามความพึงพอใจ
ที่มา: ถ่ายเมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม 2551

ภาพที่ 12 ร้านจำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมในวัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร
ที่ผู้วิจัยนำทีมงานไปสอบถามความพึงพอใจ

ที่มา: ถ่ายเมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2551

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถาม (ผู้ผลิต)

การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

Study and Development of Art and Crafts Product: Mix Material and Culture Local Phattalung

สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ.2551

จัดทำโดย : นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย รุ่นที่ 10 เลขประจำตัว 49063674

อาจารย์ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์อุดมศักดิ์ สาริบูคร

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย / ลงใน () หน้าข้อความที่ตรงกับความต้องการของท่านมากที่สุด

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. อายุ

() 35-40 ปี

() 46-50 ปี

() 41-45 ปี

() 50 ปีขึ้นไป

3. ภูมิลำเนา

() อยู่ในจังหวัดพัทลุง

() ไม่ได้อยู่ในจังหวัดพัทลุง (โปรดระบุ).....

4. ประสบการณ์ในการผลิตผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่น

() 1-2 ปี

() 5-6 ปี

() 3-4 ปี

() 6 ปีขึ้นไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. สถานะภาพ

- เป็นผู้ผลิตเพียงอย่างเดียว
- เป็นผู้จำหน่ายเพียงอย่างเดียว
- เป็นทั้งผู้จำหน่ายและผู้ผลิต

6. ความสามารถในการทำงานด้านการผลิตผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่น

- สามารถทำได้
- ไม่สามารถทำได้

7. แนวความคิดและการพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่น

- ไม่เคยคิดที่จะปรับเปลี่ยนรูปแบบที่แตกต่างไปจากเดิม
- เคยคิดที่จะปรับเปลี่ยนรูปแบบที่แตกต่างไปจากเดิม
- เคยผลิตรูปแบบที่แตกต่างจากเดิม โดยออกแบบเองตามความคิดสร้างสรรค์
- เคยผลิตรูปแบบที่แตกต่างไปจากเดิม โดยทำตามที่ผู้ซื้อต้องการ

8. ท่านคิดว่าศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงประเภทใดที่เหมาะสมแก่การนำมาออกแบบและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์มากที่สุด

- มโนรา
- หนังตะลุง
- อื่นๆ (โปรดระบุ).....

9. วัสดุที่เหมาะสมในการนำมาออกแบบและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงมากที่สุด

- กระจูด
- กะลามะพร้าว
- ใบขางพารา
- ผ้าบาติก

10. หากนำข้อที่ 8 และวัสดุในข้อที่ 9 มาออกแบบและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ ควรที่จะเป็นผลิตภัณฑ์ประเภทใดและรูปแบบใด (กรุณาเลือกตอบเพียงประเภทเดียวและรูปแบบเดียว)

- เครื่องแต่งกาย ประเภทเครื่องประดับ
- กระเป๋าสตรี
- อุปกรณ์คิดผม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่ง เครื่องตกแต่งร่างกาย การศึกษา อื่นๆ (โปรดระบุ).....

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

() ของใช้ภายในสำนักงาน

() ที่วางซีดี

() กล่องใส่นามบัตร

() แฟ้มใส่เอกสาร

() อื่นๆ (โปรดระบุ).....

() ของใช้บนโต๊ะอาหารประเภทภาชนะต่างๆ

() จาน-ชาม

() ช้อน-ส้อม

() ชุดใส่เครื่องปรุง

() อื่นๆ (โปรดระบุ).....

() ของประดับตกแต่งบ้านประเภทโคมไฟ

() โคมไฟตั้งโต๊ะ

() โคมไฟห้อย

() โคมไฟตั้งพื้น

() อื่นๆ (โปรดระบุ).....

ตอนที่ 2 แสดงความคิดเห็นแบบปลายเปิด

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีค่ะ)

นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

ภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

แบบสอบถาม (ผู้จำหน่าย)

การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

Study and Development of Art and Crafts Product: Mix Material and Culture Local Phattalung

สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ.2551

จัดทำโดย : นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย รุ่นที่ 10 เลขประจำตัว 49063674

อาจารย์ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์อุดมศักดิ์ สาริบุตร

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย / ลงใน () หน้าข้อความที่ตรงกับความต้องการของท่านมากที่สุด

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. อายุ

() 35-40 ปี

() 46-50 ปี

() 41-45 ปี

() 50 ปีขึ้นไป

3. ภูมิลำเนา

() อยู่ในจังหวัดพัทลุง

() ไม่ได้อยู่ในจังหวัดพัทลุง (โปรดระบุ).....

4. ประสบการณ์ในการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่น

() 1-2 ปี

() 5-6 ปี

() 3-4 ปี

() 6 ปีขึ้นไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. สถานะภาพ

- () เป็นผู้ผลิตเพียงอย่างเดียว
- () เป็นผู้จำหน่ายเพียงอย่างเดียว
- () เป็นทั้งผู้จำหน่ายและผู้ผลิต

6. ผลิตภัณฑ์จากวัสดุท้องถิ่นชนิดใดที่จำหน่ายได้มากที่สุด

- () กระจูด
- () กะลามะพร้าว
- () ใบยางพารา
- () ผ้าบาติก

ตอนที่ 2 แสดงความคิดเห็นแบบปลายเปิด

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

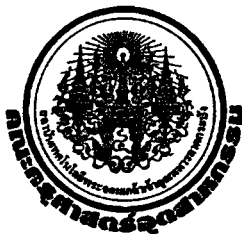
(ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีค่ะ)

นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

ภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

แบบสอบถาม

(ผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่น)

การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

Study and Development of Art and Crafts Product: Mix Material and Culture Local Phattalung

สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ.2551

จัดทำโดย : นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย รุ่นที่ 10 เลขประจำตัว 49063674

อาจารย์ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์อุคมศักดิ์ สารินุตร

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย / ลงใน () หน้าข้อความที่ตรงกับความต้องการของท่านมากที่สุด

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. อายุ

() ไม่เกิน 20 ปี

() 21-30 ปี

() 31-40 ปี

() 41-50 ปี

() 51-60 ปี

() 61 ปีขึ้นไป

3. อาชีพ

() นักเรียน-นักศึกษา

() ข้าราชการ

() รับจ้างทั่วไป

() พนักงานบริษัท

() ค้าขาย

() อื่นๆ(โปรดระบุ).....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นประเภทใดที่ท่านพบเห็นมากที่สุดในตลาด (ตอบได้เพียง 1 ข้อ)

- () เครื่องแต่งกาย
- () ของใช้ภายในสำนักงาน
- () ของใช้บนโต๊ะอาหาร
- () ของประดับตกแต่ง
- () อื่นๆ (โปรดระบุ).....

5. ถ้าท่านจะเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นที่ทูลง ท่านจะมีแนวทางในการเลือกซื้ออย่างไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- () รูปแบบสวยงาม
- () ความแปลกใหม่
- () ความประณีต
- () ประโยชน์ใช้สอย
- () ความพึงพอใจ
- () ความเหมาะสมของราคา

6. หากนำวัสดุในข้อที่ 5 มาออกแบบและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ ควรที่จะเป็นผลิตภัณฑ์ประเภทใด และรูปแบบใดที่ท่านให้ความสนใจมากที่สุด (กรุณาเลือกตอบเพียงประเภทเดียวและรูปแบบเดียว)

- () เครื่องแต่งกาย ประเภทเครื่องประดับ
 - () กระเป๋าสตรี
 - () อุปกรณ์ติดผม
 - () เครื่องตกแต่งร่างกาย
 - () อื่นๆ (โปรดระบุ).....
- () ของใช้ภายในสำนักงาน
 - () ที่วางซีดี
 - () กล่องใส่นามบัตร
 - () แฟ้มใส่เอกสาร
 - () อื่นๆ (โปรดระบุ).....
- () ประเภทของใช้บนโต๊ะอาหาร
 - () จาน-ชาม
 - () ช้อน-ส้อม
 - () ชุดใส่เครื่องปรุง
 - () อื่นๆ (โปรดระบุ).....
- () ประเภทของประดับตกแต่งประเภทโคมไฟ
 - () โคมไฟตั้งโต๊ะ
 - () โคมไฟผนัง
 - () โคมไฟตั้งพื้น
 - () อื่นๆ (โปรดระบุ).....

ตอนที่ 2 แสดงความคิดเห็นแบบปลายเปิด

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีค่ะ)

นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย
 นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
 ภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

แบบสอบถาม

(ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ)

การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

Study and Development of Art and Crafts Product: Mix Material and Culture Local Phattalung

สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ.2551

จัดทำโดย : นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย รุ่นที่ 10 เลขประจำตัว 49063674

อาจารย์ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์อุดมศักดิ์ สารินบุตร

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย / ลงใน () หน้าข้อความที่ตรงกับความต้องการของท่านมากที่สุด

1. ชื่อ.....

2. ตำแหน่ง.....

3. เพศ

() ชาย

() หญิง

4. ระดับการศึกษา

() ต่ำกว่าปริญญาตรี

() ปริญญาตรี

() ปริญญาโท

() ปริญญาเอก

5. อายุ

() 35-40 ปี

() 46-50 ปี

() 41-45 ปี

() 50 ปีขึ้นไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. ท่านรู้จักผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นในจังหวัดพัทลุงมากน้อยแค่ไหน

- () มาก () น้อย
() ปานกลาง () ไม่รู้จัก

7. ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงที่ท่านรู้จักมากที่สุด

- () มโนรา () หนังตะลุง
() อื่นๆ (โปรดระบุ).....

8. ท่านคิดว่าวัสดุใดที่เหมาะสมในการนำมาออกแบบและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงมากที่สุด (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- () กระจูด
() กะลามะพร้าว
() ใบยางพารา
() ผ้าบาติก

9. หากนำข้อที่ 7 และวัสดุในข้อที่ 8 มาออกแบบและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ ควรที่จะเป็นผลิตภัณฑ์ประเภทใดและรูปแบบใด (กรุณาเลือกตอบเพียงประเภทเดียวและรูปแบบเดียว)

- () เครื่องแต่งกาย ประเภทเครื่องประดับ
() กระเป๋าสตรี () อุปกรณ์คิดผม
() เครื่องตกแต่งร่างกาย () อื่นๆ (โปรดระบุ).....
- () ของใช้ภายในสำนักงาน
() ที่วางซีดี () กล่องใส่นามบัตร
() แฟ้มใส่เอกสาร () อื่นๆ (โปรดระบุ).....
- () ของใช้บนโต๊ะอาหารประเภทภาชนะต่างๆ
() จาน-ชาม () ช้อน-ส้อม
() ชุดใส่เครื่องปรุง () อื่นๆ (โปรดระบุ).....
- () ของประดับตกแต่งบ้านประเภทโคมไฟ
() โคมไฟตั้งโต๊ะ () โคมไฟห้อย
() โคมไฟตั้งพื้น () อื่นๆ (โปรดระบุ).....

ตอนที่ 2 แสดงความคิดเห็นแบบปลายเปิด

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีค่ะ)

นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

ภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

แบบสอบถาม
(ผู้เชี่ยวชาญด้านวัสดุ)

การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

Study and Development of Art and Crafts Product: Mix Material and Culture Local Phattalung

สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ.2551

จัดทำโดย : นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย รุ่นที่ 10 เลขประจำตัว 49063674
อาจารย์ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์อุดมศักดิ์ สารินทร

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย / ลงใน () หน้าข้อความที่ตรงกับความต้องการของท่านมากที่สุด

1. ชื่อ.....
2. ตำแหน่ง.....
3. ระดับการศึกษา

☐ ต่ำกว่าปริญญาตรี	☐ ปริญญาตรี
☐ ปริญญาโท	☐ ปริญญาเอก
4. อายุ

☐ 35-40 ปี	☐ 46-50 ปี
☐ 41-45 ปี	☐ 50 ปีขึ้นไป
5. ท่านรู้จักผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นในจังหวัดพัทลุงมากน้อยแค่ไหน

☐ มาก	☐ น้อย
☐ ปานกลาง	☐ ไม่รู้จัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. วัสดุชนิดใดที่พบมากและเป็นจุดเด่นของจังหวัดพัทลุง

- () กระจูด
- () กะลามะพร้าว
- () ใบยางพารา
- () ผ้าบาติก

7. ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงที่ท่านรู้จักมากที่สุด

- () มโนรา
- () หนังตะลุง
- () อื่นๆ (โปรดระบุ).....

8. ท่านคิดว่าวัสดุใดที่เหมาะสมในการนำมาออกแบบและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงมากที่สุด (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- () กระจูด
- () กะลามะพร้าว
- () ใบยางพารา
- () ผ้าบาติก

9. หากนำข้อที่ 7 และวัสดุในข้อที่ 8 มาออกแบบและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ ควรที่จะเป็นผลิตภัณฑ์ประเภทใดและรูปแบบใด (กรุณาเลือกตอบเพียงประเภทเดียวและรูปแบบเดียว)

- () เครื่องแต่งกาย ประเภทเครื่องประดับ
 - () กระเป๋าสตรี
 - () อุปกรณ์ติดผม
 - () เครื่องตกแต่งร่างกาย
 - () อื่นๆ (โปรดระบุ).....
- () ของใช้ภายในสำนักงาน
 - () ที่วางซีดี
 - () กล่องใส่นามบัตร
 - () แฟ้มใส่เอกสาร
 - () อื่นๆ (โปรดระบุ).....
- () ของใช้บนโต๊ะอาหารประเภทภาชนะต่างๆ
 - () จาน-ชาม
 - () ช้อน-ส้อม
 - () ชุดใส่เครื่องปรุง
 - () อื่นๆ (โปรดระบุ).....
- () ของประดับตกแต่งบ้านประเภท โคมไฟ
 - () โคมไฟตั้งโต๊ะ
 - () โคมไฟห้อย
 - () โคมไฟตั้งพื้น
 - () อื่นๆ (โปรดระบุ).....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2 แสดงความคิดเห็นแบบปลายเปิด

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีค่ะ)

นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
ภาควิชาวิศวกรรมสถาปัตยกรรม คณะวิศวกรรมศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

แบบสอบถาม

(ผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิต)

การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

Study and Development of Art and Crafts Product: Mix Material and Culture Local Phattalung

สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ.2551

จัดทำโดย : นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย วันที่ 10 เลขประจำตัว 49063674

อาจารย์ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์อุดมศักดิ์ สารบุตร

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย / ลงใน () หน้าข้อความที่ตรงกับความต้องการของท่านมากที่สุด

1. ชื่อ.....
2. อายุ

☐ 35-40 ปี	☐ 46-50 ปี
☐ 41-45 ปี	☐ 50 ปีขึ้นไป
3. ประสบการณ์ในการผลิตผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่น

☐ 1-2 ปี	☐ 5-6 ปี
☐ 3-4 ปี	☐ 6 ปีขึ้นไป
4. ท่านรู้จักผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นในจังหวัดพัทลุงอย่างน้อยแค่ไหน

☐ มาก	☐ น้อย
☐ ปานกลาง	☐ ไม่รู้จัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2 แสดงความคิดเห็นแบบปลายเปิด

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีค่ะ)

นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย
 นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
 ภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

แบบสอบถาม (ผู้ผลิตและผู้จำหน่าย ครั้งที่ 2)

การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

Study and Development of Art and Crafts Product: Mix Material and Culture Local Phattalung

สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ.2551

ผู้สัมภาษณ์: นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย รุ่นที่ 10 เลขประจำตัว 49063674

อาจารย์ที่ปรึกษา: รองศาสตราจารย์อุดมศักดิ์ สาริบุตร

ลักษณะรูปแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงที่ได้รับการออกแบบและพัฒนา 3 ด้าน (การผสมผสานระหว่างจักสานกระจูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์)

แนวทางการออกแบบและพัฒนา	รูปแบบการผสมผสานระหว่างจักสานกระจูด: เครื่องประดับของมโนราห์
1. ด้านประโยชน์ใช้สอย	<input data-bbox="642 1421 696 1476" type="checkbox"/> แบบที่ 1

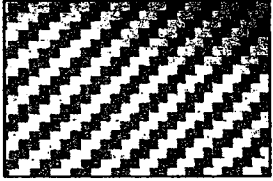
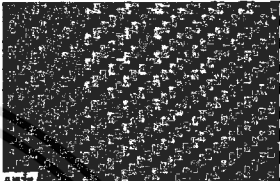
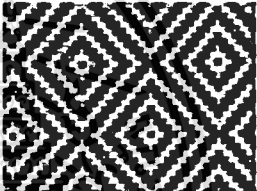
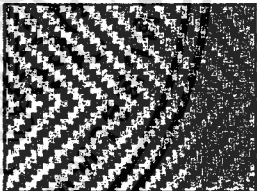
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวทางการออกแบบและพัฒนา	รูปแบบการผสมผสานระหว่างจักสานกระจัด: เครื่องประดับของมโนราห์
<p>1. ด้านประโยชน์ใช้สอย</p>	<div style="display: flex; flex-direction: column; align-items: center;"> <div style="display: flex; align-items: center; margin-bottom: 20px;"> <input style="width: 30px; height: 30px; margin-right: 10px;" type="checkbox"/> <div style="text-align: left;"> <p>แบบที่ 2</p> </div> </div> <div style="display: flex; align-items: center; margin-bottom: 20px;"> <input style="width: 30px; height: 30px; margin-right: 10px;" type="checkbox"/> <div style="text-align: left;"> <p>แบบที่ 3</p> </div> </div> <div style="display: flex; align-items: center;"> <input style="width: 30px; height: 30px; margin-right: 10px;" type="checkbox"/> <div style="text-align: left;"> <p>แบบที่ 4</p> </div> </div> </div>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวทางการออกแบบและพัฒนา	รูปแบบการผสมผสานระหว่างจักสานกระชูด: เครื่องประดับของมโนราห์
1. ด้านประโยชน์ใช้สอย	<div data-bbox="642 400 698 455" style="display: inline-block; border: 1px solid black; width: 20px; height: 20px; margin-bottom: 5px;"></div> <div data-bbox="642 463 711 497" style="display: inline-block;">แบบที่ 5</div> <div data-bbox="773 527 1102 859" style="display: inline-block; margin-top: 20px;"> </div> <div data-bbox="642 923 698 978" style="display: inline-block; border: 1px solid black; width: 20px; height: 20px; margin-top: 20px; margin-bottom: 5px;"></div> <div data-bbox="642 987 711 1021" style="display: inline-block;">แบบที่ 6</div> <div data-bbox="742 1089 1123 1391" style="display: inline-block; margin-top: 20px;"> </div>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวทางการออกแบบและพัฒนา	รูปแบบการผสมผสานระหว่างจักสานกระชูด: เครื่องประดับของมโนราห์
2. ด้านความสวยงาม	<p>2.1 รูปแบบลวดลายจักสาน</p> <p>☐ </p> <p>1. ลายสอง</p> <p>☐ </p> <p>2. ลายสาม</p> <p>☐ </p> <p>3. ลายลูกแก้ว</p> <p>☐ </p> <p>4. ลายก้างปลา</p>
2. ด้านความสวยงาม	<p>2.2 อัตราส่วนระหว่างวัสดุ (กระชูด/วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์)</p> <p>☐ กระชูด 80% วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์ 20%</p> <p>☐ กระชูด 70% วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์ 30%</p> <p>☐ กระชูด 60% วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์ 40%</p> <p>☐ กระชูด 50% วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์ 50%</p>

แนวทางการออกแบบและพัฒนา	รูปแบบการผสมผสานระหว่างจักสานกระจูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์
3. ด้านคุณค่าทางวัฒนธรรม	<p style="text-align: center;">เอกลักษณ์เฉพาะถิ่น</p> <p>☐ ลวดลายบ่งบอกชัดเจน</p> <p>☐ สี สัน โคนเค้น</p> <p style="text-align: center;">วัสดุ</p> <p>☐ มีมากในท้องถิ่น</p> <p>☐ เหนียว ไม่ขาดง่าย</p> <p style="text-align: center;">การประกอบด้วยวัสดุและวัฒนธรรมท้องถิ่น</p> <p>☐ คงทน แข็งแรง มั่นคง</p> <p>☐ เหมาะสม ประณีต สวยงาม</p> <p style="text-align: center;">กระบวนการผลิต (ผู้ผลิต)</p> <p>☐ สามารถผลิต ได้</p> <p>☐ ลดเวลาและขั้นตอนการผลิตแบบเดิม</p> <p style="text-align: center;">กระบวนการผลิต (ผู้จำหน่าย)</p> <p>☒ มีความแตกต่างไปจากเดิม</p> <p>☐ สามารถเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์</p>

(ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีค่ะ)

นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

ภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถาม (ผู้ผลิตและผู้จำหน่าย ครั้งที่ 2.1)

การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

Study and Development of Art and Crafts Product: Mix Material and Culture Local Phattalung

สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ.2551

ผู้สัมภาษณ์: นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย รุ่นที่ 10 เลขประจำตัว 49063674

อาจารย์ที่ปรึกษา: รองศาสตราจารย์อุดมศักดิ์ สารินทร

แบบสัมภาษณ์ผู้ผลิตและผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ในอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง และวัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้ว 3 รูปแบบ (การผสมผสานระหว่างจักสานกระจูด: วัสดุเครื่องประดับของมโนราห์)

แนวทางการออกแบบและพัฒนา	รูปแบบการผสมผสานระหว่างจักสานกระจูด: เครื่องประดับของมโนราห์
☐ รูปแบบที่ 1	
☐ รูปแบบที่ 2	
☐ รูปแบบที่ 3	

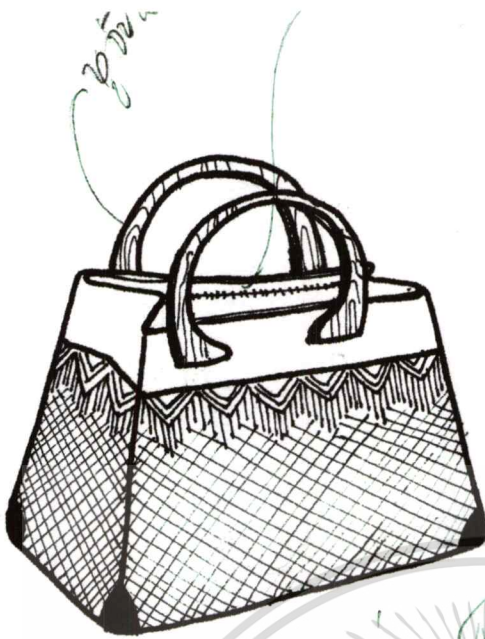
(ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีค่ะ)

นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย
 นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
 ภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ทำจากวัสดุลวดลายนำรัตนพร.
- ใช้สารสี 100%
- ลูกเข้า ร้อยมารัตนพร. → ฟรอนต์ (gold)
- จักสานทาบเรียด.
- นวัตกรรมสมัยใหม่

• ขูดผิวหนังเป็นสีออกชมพู เพื่อขึ้นเงา และทาสี

- ขูดผิวหนัง
- จักสานทาบเรียด
- ทำจากวัสดุรัตนพร.

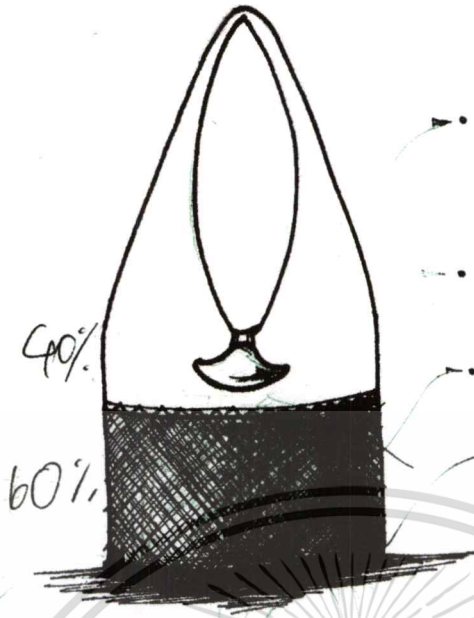
5 + 6

- วัสดุ 70% วัสดุ
- วัสดุ 30%

7 + 8

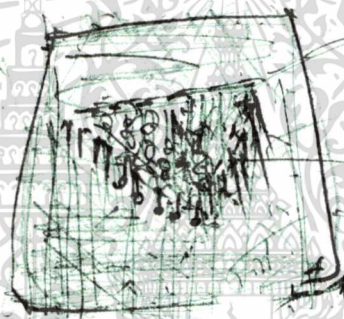
- วัสดุ 50%
- วัสดุ 50%

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- วัสดุที่ใช้ทำรองเท้าส่วนใหญ่มาจากวัสดุธรรมชาติ
- สวมสบายเท้า
- ใช้เวลาทำรองเท้าใช้เวลาประมาณ 1 เดือน
- วัสดุที่ใช้ทำรองเท้าส่วนใหญ่มาจากวัสดุธรรมชาติ
- วัสดุที่ใช้ทำรองเท้าส่วนใหญ่มาจากวัสดุธรรมชาติ

รองเท้าหนัง
 1100 บาท
 + ภาษี
 70% ของราคา
 30% ของราคา

- วัสดุที่ใช้ทำกระเป๋าส่วนใหญ่มาจากวัสดุธรรมชาติ
- สวมสบายเท้า
- ใช้เวลาทำกระเป๋าใช้เวลาประมาณ 1 เดือน
- วัสดุที่ใช้ทำกระเป๋าส่วนใหญ่มาจากวัสดุธรรมชาติ

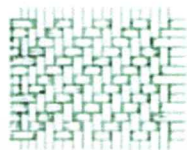
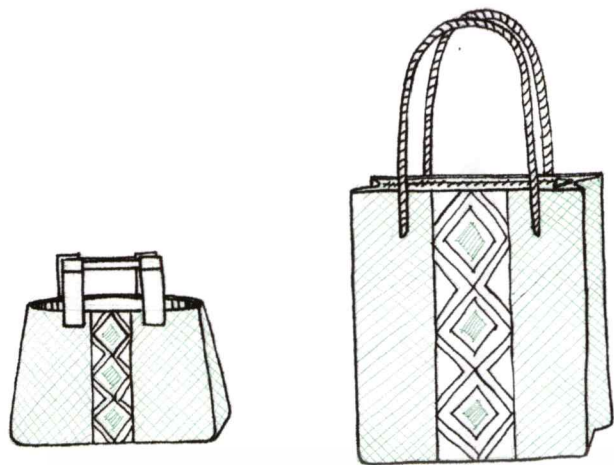
- วัสดุที่ใช้ทำกระเป๋าส่วนใหญ่มาจากวัสดุธรรมชาติ
- สวมสบายเท้า
- ใช้เวลาทำกระเป๋าใช้เวลาประมาณ 1 เดือน
- วัสดุที่ใช้ทำกระเป๋าส่วนใหญ่มาจากวัสดุธรรมชาติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

SKETCH DESIGN

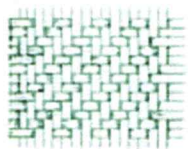
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลายสอง

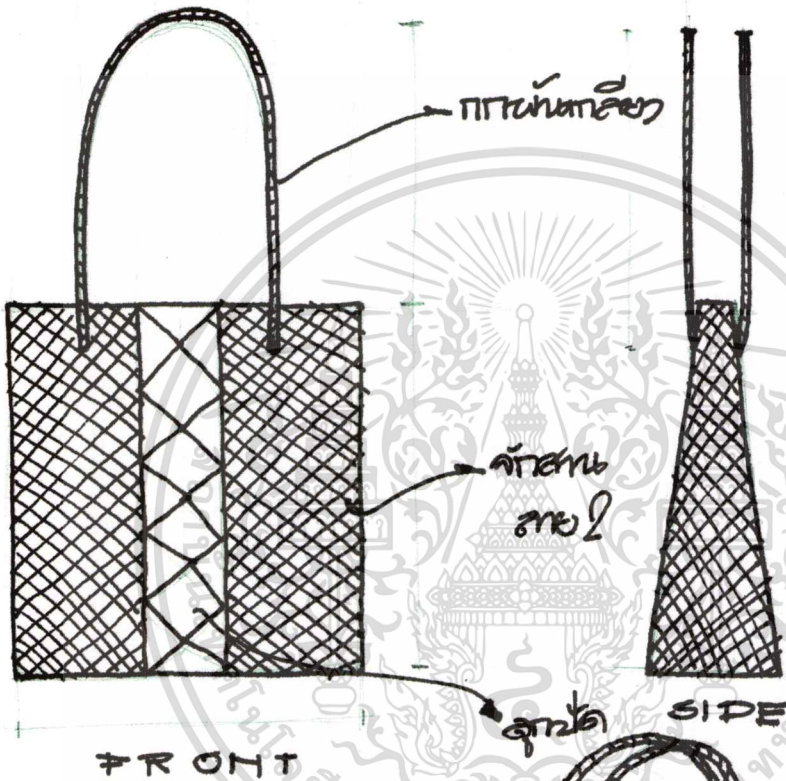
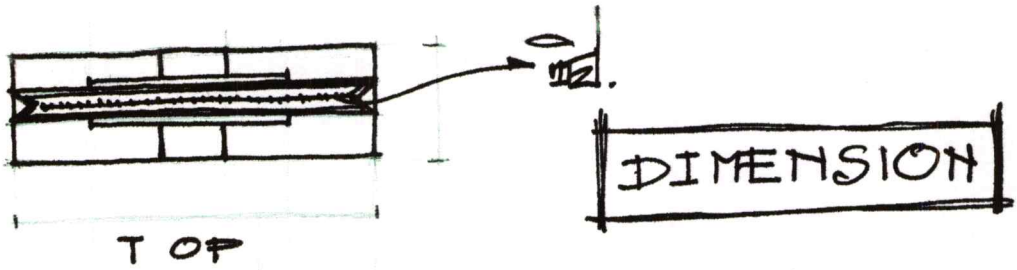

ลายสอง

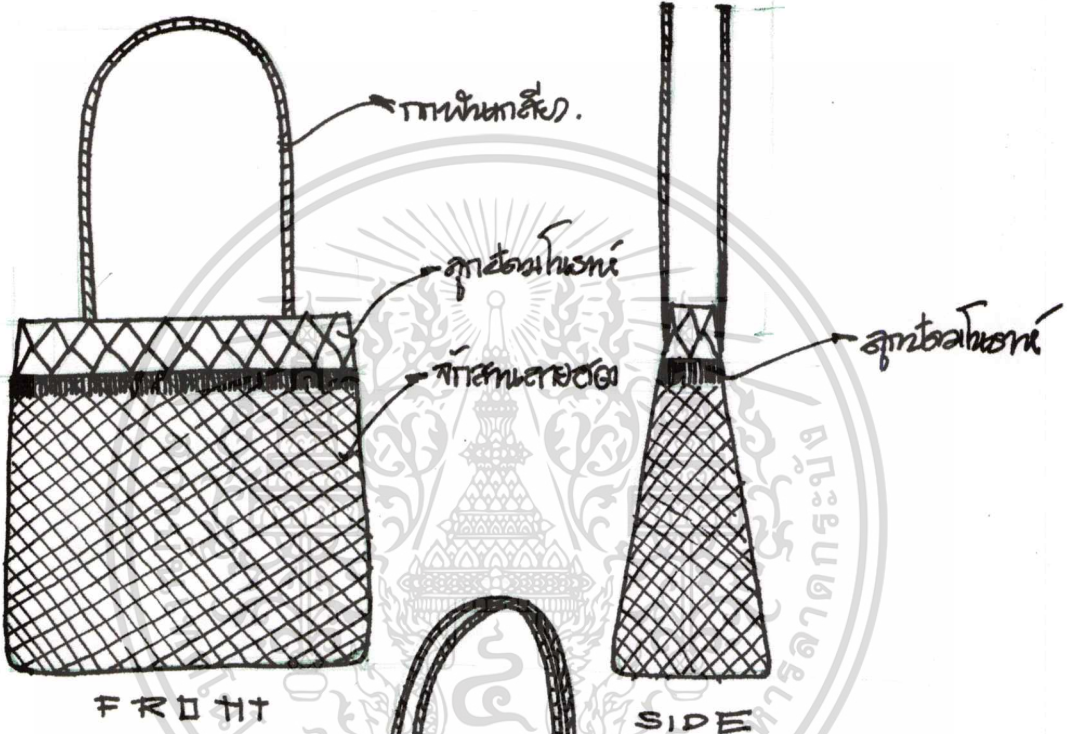
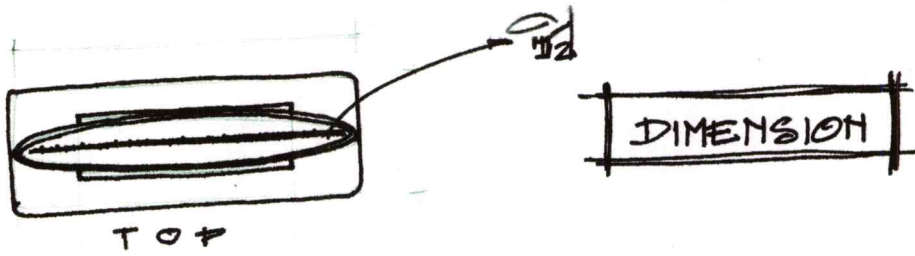

ลายสอง

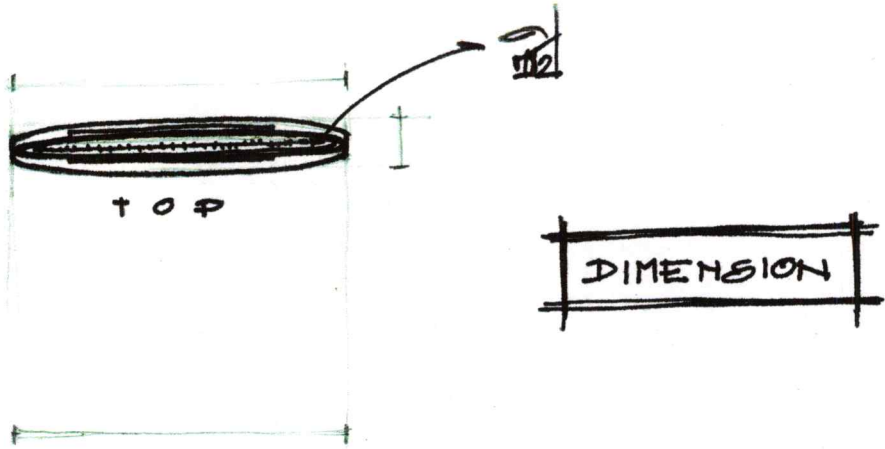
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง
STUDY AND DEVELOPMENT OF ART AND CRAFTS PRODUCT : MIX MATERIAL AND CULTURE LOCAL PHATTALUNG

บทที่ 1
บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัฒนธรรมและศิลปหัตถกรรมมีความเกี่ยวข้องกับภารกิจชีวิตของมนุษย์ชาติเพราะงานด้านศิลปหัตถกรรมเป็นผลพวงจากประดิษฐ์ อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ ที่จำเป็นและใช้สอยในการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์ในสังคม ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมเป็นงานฝีมือที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์โดยการนำวัสดุธรรมชาติ ในท้องถิ่นมาประดิษฐ์เป็นสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ งานศิลปหัตถกรรมที่ผลิตขึ้นมาในท้องถิ่นส่วนหนึ่งจะมีการสืบทอดกันมา ก็นำมาเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นนั้นๆ และทำให้กำเนิด ศิลปวัฒนธรรมประเพณีที่รุ่งเรืองของชาติไทยในแต่ละยุคสมัยมีวิวัฒนาการตลอดมาโดยลำดับ

จังหวัดพัทลุงมีประวัติความเป็นมาอันยาวนาน รวมถึงศิลปหัตถกรรมที่มีเอกลักษณ์อย่างเด่นชัดหลายอย่าง เนื่องจากลักษณะภูมิประเทศภาคใต้เป็นแหล่งที่มีความอุดมสมบูรณ์ ทำให้ราษฎรมีการสร้างงานศิลปหัตถกรรมขึ้นในภูมิภาค เนื่องจากชาวบ้านได้ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นในการผลิต มีขั้นตอนและวิธีการผลิตที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น และการคิดประดิษฐ์ วดลายที่สวยงามทำให้งานศิลปหัตถกรรมเป็นมรดกทางวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีคุณค่ายิ่ง โดยงานศิลปหัตถกรรมส่วนใหญ่ จะถูกส่งไปจำหน่ายยังสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงมากที่สุดใน จังหวัดพัทลุง คือ อุทยานนกน้ทะเลน้อย จนเกิดการแข่งกันของผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมประเภทเดียวกันกันค่อนข้างสูงตามมา

จากการศึกษาเบื้องต้นผู้วิจัยจึงได้มีแนวความคิดในการผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงร่วมกันเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคที่ชื่นชอบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นโดยการขยายตลาดผลผลิตผู้จังหวัดใกล้เคียงคือ วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช ทั้งนี้เพื่อส่งผลกระทบต่อกลุ่มผู้ผลิตในด้านการเพิ่ม รายได้ และผู้จำหน่ายสินค้าศิลปหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่นในการจัดจำหน่ายเพิ่มขึ้น รวมถึงการส่งเสริมและพัฒนาผลิตภัณฑ์ในรูปแบบใหม่ๆ ซึ่งเป็นปัจจัยพื้นฐานของการ อนุรักษ์ภูมิปัญญาไทยให้ดำรงอยู่ และเกิดคุณค่าในตัวผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมโดยผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุงสืบไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1 เพื่อศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง
- 1.2.2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

1.3 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

- 1.3.1 กรอบแนวคิดในการศึกษาความต้องการของผู้ผลิต และผู้จำหน่าย ได้ประยุกต์แนวความคิดของ วิบูลย์ สี่สุวรรณ (2538: 89) คือ การเลือกสรรวัสดุที่นำมาออกแบบร่วมกับกัน
- 1.3.2 กรอบแนวคิดในการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง กับวัสดุอื่นที่ได้ศึกษาและเลือกมาแล้ว ประยุกต์แนวความคิดของ นิตินท์ คณวรรณ (2545: 110) 2 ด้าน คือ 1. คุณค่าทางวัฒนธรรม 2. เอกลักษณ์เฉพาะกลุ่ม
- 1.3.3 กรอบแนวคิดในการศึกษาความพึงพอใจจากผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนามาแล้ว ได้ประยุกต์ใช้แนวความคิดของ วิบูลย์ สี่สุวรรณ (2532: 126) 2 ด้าน ได้แก่ 1. ด้านประโยชน์ใช้สอย 2. ด้านศิลปะและความสวยงาม

1.4 ขอบเขตของงานวิจัย

1. ตัวแปรที่ทำการศึกษา

- 1.1 ความต้องการของผู้ผลิต ผู้จำหน่าย เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง
- 1.2 ความพึงพอใจของผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้ว

2. กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

- 2.1 ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง สุ่มแบบเจาะจง จำนวน 3 ท่าน (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพัทลุง: 2548)
 - 2.1.1 กลุ่มแม่บ้านผลิตภัณฑ์กระจูดลายตรอกร่วมใจ จำนวน 1 ท่าน
 - 2.1.2 กลุ่มจักสานกระจูดแยกอกเหนือ จำนวน 1 ท่าน
 - 2.1.3 ผู้ผลิตตุ้มในราตีในจังหวัดพัทลุง จำนวน 1 ท่าน
- 2.2 ผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยการสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 10 ท่าน ได้แก่
 - 2.2.1 อุทยานนกน้ทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จำนวน 5 ท่าน
 - 2.2.2 วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 5 ท่าน
- 2.3 ผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยการสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 100 ท่าน ได้แก่
 - 2.3.1 อุทยานนกน้ทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จำนวน 50 ท่าน
 - 2.3.2 วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 50 ท่าน

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

- 1.5.1 การศึกษาแบบเชิงลึก หมายถึง การเจาะลึกผู้ให้ข้อมูลผู้ให้ข้อมูลเชิงลึกหรือผู้ให้ข้อมูลเชิงลึกเป็นการศึกษาเชิงลึกที่มุ่งเน้นการศึกษารายละเอียดของปัญหาหรือข้อสงสัยในเชิงลึก
- 1.5.2 ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม หมายถึง ผลิตภัณฑ์ที่สร้างขึ้นด้วยมือ มีรูปร่างประณีตสวยงามและมีความหมายหรือคุณค่า
- 1.5.3 ผสมผสาน หมายถึง การนำวัสดุหรือวัฒนธรรมท้องถิ่นที่ดูแตกต่างกันมาผสมผสานกันเพื่อให้เกิดประโยชน์ใช้สอย
- 1.5.4 วัสดุท้องถิ่น หมายถึง วัสดุที่มาจากแหล่งธรรมชาติที่มีอยู่ในท้องถิ่นหรือจังหวัดพัทลุง ได้แก่ กระจูด กระดาษปอ ทุบดินเผา
- 1.5.5 ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น หมายถึง ตัวตนของบุคคลที่ถ่ายทอดกันมาในวิถีชีวิตและวิถีชีวิตของชุมชน
- 1.5.6 วัสดุประกอบเป็นชิ้น หมายถึง ทุบดินเผา กระจูด ไม้ และผ้า
- 1.5.7 จังหวัดพัทลุง หมายถึง จังหวัดพัทลุง ตั้งอยู่ทางภาคใต้ของประเทศไทย มีพื้นที่ทั้งหมด 2,140,200 ไร่
- 1.5.8 แหล่งศิลปวัฒนธรรม หมายถึง แหล่งที่รวบรวมหรือแสดงศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติหรือท้องถิ่น
- 1.5.9 ภูมิปัญญาท้องถิ่น หมายถึง องค์ความรู้ที่ได้มีการสืบทอดและเรียนรู้กันมาโดยภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ทุบดินเผา กระจูด ทุบดินเผา กระจูด
- 1.5.10 ด้านวัฒนธรรมและศิลปหัตถกรรม หมายถึง ศิลปกรรมที่สืบทอดกันมาและแสดงความเป็นมาของชนชาติหรือชนกลุ่มน้อย และสื่อถึงอารยธรรมอันสูงส่ง
- 1.5.11 ความพึงพอใจ หมายถึง ความพึงพอใจของผู้ให้ข้อมูล ผู้ให้ข้อมูล และผู้ให้ข้อมูลในการศึกษาวิจัย โดยพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ของงาน
- 1.5.12 ผู้ผลิต หมายถึง ผู้ที่ผลิตหรือสร้างงานศิลปหัตถกรรม
- 1.5.13 ผู้จำหน่าย หมายถึง เจ้าหน้าที่ที่ขายหรือจำหน่ายศิลปหัตถกรรม
- 1.5.14 ผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ หมายถึง บุคคลที่สนใจหรือมีความสนใจในผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม
- 1.5.15 อุทยานนกน้ทะเลน้อย หมายถึง สถานที่ท่องเที่ยวและเป็นแหล่งจำหน่ายสินค้าผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมที่มีชื่อเสียงและมีนักท่องเที่ยวจำนวนมาก
- 1.5.16 วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร หมายถึง เป็นศูนย์กลางอันเป็นที่เคารพศรัทธาและรวมมาหากษัตริย์และประชาชนได้ จังหวัดนครศรีธรรมราช

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 2.1 จังหวัดพัทลุง
- 2.2 ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น
- 2.3 ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมเดิมและผลิตภัณฑ์ข้างเคียง
- 2.4 ทฤษฎีการออกแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม
- 2.5 สถานการณ์ในการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม
- 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แผ่นนำเสนอบทที่ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การศึกษานและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

STUDY AND DEVELOPMENT OF ART AND CRAFTS PRODUCT : MIX MATERIAL AND CULTURE LOCAL PHATTALUNG

02

3.1 ตำราและรวบรวมข้อมูล ศึกษาข้อมูลปฐมภูมิ ศึกษาข้อมูลทุติยภูมิ

3.2 แหล่งที่มารองข้อมูล ข้อมูลบุคคล ข้อมูลอ้างอิง

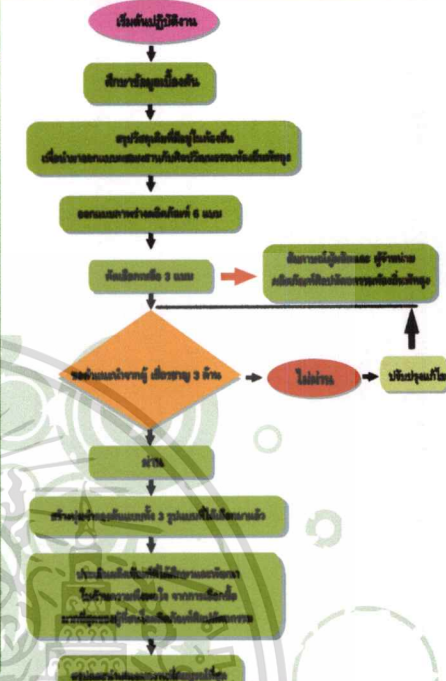
3.3 ประชากรกลุ่มตัวอย่าง ประชากร ได้แก่ ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้สนใจในผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

- ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยกลุ่มแบบเจาะจงจำนวน 3 ท่าน (สำหรับงานอุตสาหกรรมจังหวัดพัทลุง: 2548)
 - กลุ่มแม่บ้านผลิตภัณฑ์กระดาษดอกทานตะวัน จำนวน 1 ท่าน
 - กลุ่มช่างทำขนมและลูกกวาด จำนวน 1 ท่าน
 - ผู้ผลิตขนมโบราณในจังหวัดพัทลุง จำนวน 1 ท่าน
 - ผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยกลุ่มแบบเจาะจงจำนวน 10 ท่าน
 - อุทยานแม่บ้านทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จำนวน 5 ท่าน
 - วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 5 ท่าน
 - นักออกแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยกลุ่มแบบเจาะจง จำนวน 100 ท่าน
 - อุทยานแม่บ้านทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จำนวน 50 ท่าน
 - วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 50 ท่าน
- 3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ศึกษาจากงานที่จริงโดยการถ่ายภาพและการสัมภาษณ์ และสรุบบท
- ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป โดยนักคณิตศาสตร์และนักสถิติที่ทางคณะวิจัย
- ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป โดยนักคณิตศาสตร์และนักสถิติที่ทางคณะวิจัย โดยนักคณิตศาสตร์ที่ทางคณะวิจัย (Rating Scale) แบบประมาณค่า 5 ระดับ ใช้ค่าความถี่รวม ดังนี้:
- 5 หมายถึง ความพึงพอใจมากที่สุด
 - 4 หมายถึง ความพึงพอใจมาก
 - 3 หมายถึง ความพึงพอใจปานกลาง
 - 2 หมายถึง ความพึงพอใจน้อย
 - 1 หมายถึง ความพึงพอใจน้อยที่สุด
- ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติแบบหลายมิติ เป็นค่าขนาดแปรปรวนเพื่อใช้ผู้ตอบสามารถแสดงความคิดเห็น
- 3.5 วิธีวิเคราะห์ข้อมูล
- ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ที่ตอบข้อมูลทั่วไป
- ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติและวิเคราะห์ทางคณิตศาสตร์ โดยการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ (SPSS) ดังนี้:
- 4.90 - 5.00 หมายถึง ผลการประเมินความพึงพอใจมากที่สุด
 - 3.90 - 4.89 หมายถึง ผลการประเมินความพึงพอใจมาก
 - 2.90 - 3.89 หมายถึง ผลการประเมินความพึงพอใจปานกลาง
 - 1.90 - 2.89 หมายถึง ผลการประเมินความพึงพอใจน้อย
 - 1.00 - 1.89 หมายถึง ผลการประเมินความพึงพอใจน้อยที่สุด
- ตอนที่ 3 แสดงความถี่เชิงสัมประสิทธิ์
- สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้
- ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับประชากร
 - ค่าเฉลี่ย ใช้ในการวิเคราะห์และอธิบายเกี่ยวกับตัวแปร
- 3.6 การดำเนินการวิจัย
- การนำแบบสอบถาม
 - การเก็บข้อมูลและสรุปผล
 - ดำเนินการศึกษาและตีพิมพ์
 - นำเสนอผลการศึกษานำเสนอผลงาน
 - วิเคราะห์ข้อมูลรวมทั้งการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ
 - การสรุปวิธีและข้อเสนอแนะ

ขั้นตอนในการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

บทที่ 4
การวิเคราะห์ข้อมูล

วิธีวิจัยได้ทดสอบการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้: 4.1 ตรวจสอบผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า: ผลการวิเคราะห์แบบประเมินผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

- วิเคราะห์แบบประเมินความพึงพอใจของผู้ผลิตและผู้จำหน่ายและผู้สนใจในผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง
- วิเคราะห์แบบประเมินความพึงพอใจของผู้จำหน่ายและผู้สนใจในผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง
- วิเคราะห์แบบประเมินความพึงพอใจของผู้ผลิตและผู้สนใจในผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง
- วิเคราะห์แบบประเมินความพึงพอใจของผู้จำหน่ายและผู้สนใจในผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง
- วิเคราะห์แบบประเมินความพึงพอใจของผู้ผลิตและผู้สนใจในผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง
- วิเคราะห์แบบประเมินความพึงพอใจของผู้จำหน่ายและผู้สนใจในผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

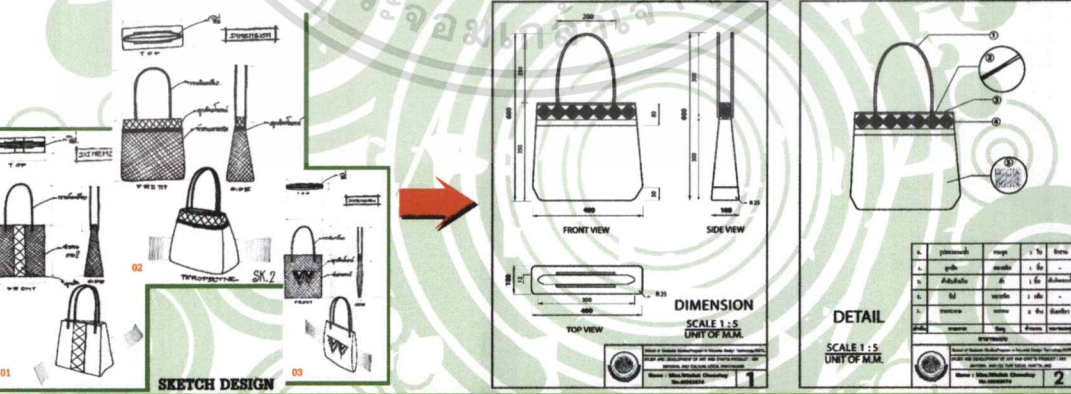
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้สนใจในผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยกลุ่มแบบเจาะจงจำนวน 3 ท่าน (สำหรับงานอุตสาหกรรมจังหวัดพัทลุง: 2548) โดยนักคณิตศาสตร์ที่ทางคณะวิจัย

ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้สนใจในผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยกลุ่มแบบเจาะจงจำนวน 100 ท่าน (สำหรับงานอุตสาหกรรมจังหวัดพัทลุง: 2548) โดยนักคณิตศาสตร์ที่ทางคณะวิจัย

ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้สนใจในผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง โดยกลุ่มแบบเจาะจงจำนวน 100 ท่าน (สำหรับงานอุตสาหกรรมจังหวัดพัทลุง: 2548) โดยนักคณิตศาสตร์ที่ทางคณะวิจัย

แผ่นนำเสนอที่ 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงงานเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การศึกษานวัตกรรมผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง

STUDY AND DEVELOPMENT OF ART AND CRAFTS PRODUCT :
MIX MATERIAL AND CULTURE LOCAL PHATTALUNG

03

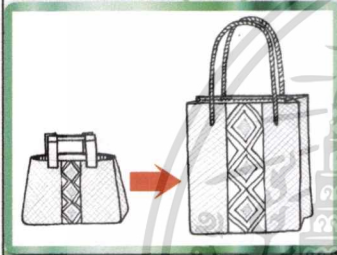
กระจุต

มโนราห์

SKETCH DESIGN

แบบที่ 1

แบบที่ 2

แบบที่ 3

สรุป ผู้จัดทำมีความพึงพอใจรูปแบบผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง(การผสมผสานระหว่างกระจุต: วัสดุคือเป็นระบบในรายได้ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนามาไว้ในภาพรวมได้แก่ แบบที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 03.04

สรุป ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้ที่สนใจผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง มีความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม: ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาแล้ว โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (X=4.67) ด้านประโยชน์ใช้สอยมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด (X=4.65) และด้านความสวยงาม มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด (X=4.68)

นางสาววิไลภรณ์ ชูช่วย รหัส 49063674 รุ่น 10 อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รศ.อุดมศักดิ์ สารีบุตร อาจารย์ที่ปรึกษาช่วย ผศ.ดร.วีระพงษ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา

แผ่นนำเสนอที่ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ง
หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หน่วยบัณฑิตศึกษา งานทะเบียน โทร.3692

ที่ ศธ 0524.04 / 2188

วันที่ 10 มิถุนายน 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรียน ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม

ด้วย นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง” โดยมี รศ.อุคมศักดิ์ สาริบุตร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.ธีระพล เทพหัสดิน ณ อยุธยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม ดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น พร้อมกันนี้ได้แนบบทแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรัสเสกข์ ศรีเมธสุนทร)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หน่วยบัณฑิตศึกษา งานทะเบียน โทร.3692

ที่ ศธ 0524.04 / 2188

วันที่ 10 มิถุนายน 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์เบญจมาภรณ์ สยังกุล

ด้วย นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง” โดยมี รศ.อุดมศักดิ์ สารินบุตร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.ธีระพล เทพหัสดิน ณ อยุธยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม ดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น พร้อมกันนี้ได้แนบบแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรัสเสกข์ ศรีเมธสุนทร)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หน่วยบัณฑิตศึกษา งานทะเบียน โทร.3692

ที่ ศธ 0524.04 / 2188

วันที่ 10 มิถุนายน 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์พรทิพย์ หุตะสิงห์

ด้วย นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง” โดยมี รศ.อุคมศักดิ์ สาริบุตร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.ธีระพล เทพหัสดิน ณ อยุธยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม ดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น พร้อมกันนี้ได้แนบบแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรัสเสกข์ ตรีเมธสุนทร)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

ที่ ศธ 0524.04/ 2305

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๑๗ มิถุนายน 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบเพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์อัปสร ชาญโอฬาร

ด้วย นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง” โดยมี รศ.อุดมศักดิ์ สาริบุตร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.ธีระพล เทพหัสดิน ณ อยุธยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องดังกล่าว เป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านดังกล่าว เพื่อการวิจัยของ นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จระเสกข์ ตรีเมธสุนทร)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 2305

คณะกรรมการอำนวยการ

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

17 มิถุนายน 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบเพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์เบญจวรรณ สุขปรีชา

ด้วย นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง” โดยมี รศ.อุดมศักดิ์ สารินุต เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.ธีระพล เทพหัสดิน ณ อยุธยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการอำนวยการ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องดังกล่าว เป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านดังกล่าว เพื่อการวิจัยของ นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธีระเสกข์ ตรีเมธสุนทร)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 2305

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

17 มิถุนายน 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบเพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์โสภา หนูแดง

ด้วย นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง” โดยมี รศ.อุดมศักดิ์ สาริบุตร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.ธีระพล เทพหัสดิน ณ อยุธยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องดังกล่าว เป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านดังกล่าว เพื่อการวิจัยของ นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรูญเสกข์ ศรีเมธสุนทร)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 2305

คณะกรรมการผู้ค้ำจุนการศึกษาระดับ

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

17 มิถุนายน 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านวัสดุเพื่อการวิจัย

เรียน นางนงนภัส เพชรสุข

ด้วย นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง” โดยมี รศ.อุดมศักดิ์ สารินุตร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.ธีระพล เทพหัสดิน ณ อยุธยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการผู้ค้ำจุนการศึกษาระดับปริญญาโท พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านดังกล่าว เพื่อการวิจัยของ นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธีระเสกข์ ตรีเมธสุนทร)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศร 0524.04/ 2305

คณะกรรมการอุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

17 มิถุนายน 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านวัสดุเพื่อการวิจัย

เรียน นายสมใจ ชุมสุวรรณ

ด้วย นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง” โดยมี รศ.อุคมศักดิ์ สารินุตร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.ธีระพล เทพหัสดิน ณ อยุธยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการอุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านดังกล่าว เพื่อการวิจัยของ นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรัสเสกข์ ศรีเมธสุนทร)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 2305

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

17 มิถุนายน 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านวัสดุเพื่อการวิจัย

เรียน ผศ.อรชฎา ภาคสัตย์ไชย

ด้วย นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง” โดยมี รศ.อุดมศักดิ์ สาริบุตร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.ธีระพล เทพหัสดิน ณ อยุธยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการอุดมศึกษา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องดังกล่าว เป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านดังกล่าว เพื่อการวิจัยของ นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จระเสกข์ ศรีเมธสุนทร)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 2305

คณะกรรมการอุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

17 มิถุนายน 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตเพื่อการวิจัย

เรียน นางนิยม ขาวเผือก

ด้วย นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง” โดยมี รศ.อุดมศักดิ์ สารินทร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.ธีระพล เทพหัสดิน ณ อยุธยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการอุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องดังกล่าว เป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านดังกล่าว เพื่อการวิจัยของ นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธีระเสกข์ ตรีเมธสุนทร)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 2305

คณะกรรมการอุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๑๗ มิถุนายน 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตเพื่อการวิจัย

เรียน นางอัมภา แลนด์โดนัท

ด้วย นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง” โดยมี รศ.อุดมศักดิ์ สาริบุตร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.ธีระพล เทพหัสดิน ณ อยุธยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการอุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องดังกล่าว เป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านดังกล่าว เพื่อการวิจัยของ นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรัสเสกข์ ตรีเมธสุนทร)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/2305

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

17 มิถุนายน 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตเพื่อการวิจัย

เรียน นางหนูพิน ทองศรีชุม

ด้วย นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑศิลป์หัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง” โดยมี รศ.อุดมศักดิ์ สาริบุตร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.ธีระพล เทพหัสดิน ณ อยุธยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการอุดมศึกษา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องดังกล่าว เป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านดังกล่าว เพื่อการวิจัยของ นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรัสเสกข์ ตรีเมธสุนทร)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ.0579.05/สก.

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
2 ถนนนางลิ้นจี่ ทุ่งมหาเมฆ
สาทร กรุงเทพฯ 10120

10 มิถุนายน 2551

เรื่อง รับรองการตีพิมพ์บทความของ นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย

เรียน คณะบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ด้วยคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ กำหนดตีพิมพ์วารสารคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (SCI-TECH) เพื่อเป็นการเผยแพร่ความรู้ ผลงานวิชาการด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จึงมีความยินดีอย่างยิ่งในการรับบทความวิชาการ เรื่อง การศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง ของ นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย ไว้ตีพิมพ์ลงในวารสาร SCI-TECH ฉบับที่ 3 ประจำเดือน พฤศจิกายน 2551 - มีนาคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายชัยมิตร แสงมงคล)

บรรณาธิการ วารสาร SCI-TECH

ฝ่ายกิจการทั่วไป คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

โทรศัพท์ 0 2287 9681

โทรสาร 0 2287 9681

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประกาศบัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เรื่อง รายชื่อวารสารและการประชุมวิชาการสำหรับตีพิมพ์บทความวิจัย
ระดับบัณฑิตศึกษา

เพื่อให้การดำเนินงานเกี่ยวกับสารสอบวิทยานิพนธ์การวัดผลการศึกษาและการสำเร็จการศึกษา
ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย ถูกต้อง และ
สอดคล้องกับเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและข้อบังคับสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบังว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ.2549 คณะกรรมการดำเนินงานบัณฑิตวิทยาลัย ใน
การประชุมครั้งที่ 5/2551 เมื่อวันที่ 23 มิถุนายน 2551 มีมติเห็นชอบให้นักศึกษาเสนอบทความทาง
วิชาการลงตีพิมพ์ในวารสารและการประชุมทางวิชาการดังต่อไปนี้

การสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท

วารสาร

An Academic Journal of the Faculty of Science and Technology,
Rajamangala University of Technology Krungthep (วารสารคณะ
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ)

ประกาศ ณ วันที่ 1 กรกฎาคม 2551

(รองศาสตราจารย์วีรธรรม ชินะตระกูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประกาศบัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เรื่อง ผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

.....

บัณฑิตวิทยาลัย โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ขอประกาศรายชื่อหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ซึ่งได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2551 ให้
ดำเนินการดังนี้

นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย รหัสประจำตัว 49063674 ให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาและ
พัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม : ผสมผสานวัสดุและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นพัทลุง (Study and Development
of Art and Crafts Product : Mix Material and Culture Local Phattalung)” โดยมี รศ.อุดมศักดิ์ สาริบุตร
เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.ธีระพล เทพหัสดิน ณ อยุธยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ทั้งนี้ให้นักศึกษาค้นคว้าและเขียนวิทยานิพนธ์ โดยปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้เสร็จสิ้น
ภายในเวลาที่กำหนดในระเบียบของบัณฑิตวิทยาลัย

ประกาศ ณ วันที่ 27 พฤษภาคม พ.ศ. 2551

(รศ.ดร.รวีวรรณ ชินะตระกูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

School of Graduate Studies
King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang

English for Graduate Studies Training Course Test Score Result

Miss.Wilailak Choochuy

Date of Training : May 3 ,2008 – May 31 ,2008

Date of Test : May 31,2008

Result	
U	S
-	✓

School of Graduate Studies
King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang

Date of issue : June 3, 2008

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**SCHOOL OF GRADUATE STUDIES
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG**

This is to certify that

Miss. Wilailak Choochuy
has attended the forty five hour English for
Graduate Studies Training Course
Awarded on May 31, 2008

(Assoc.Prof.Dr.Ravewan Shinatrakool)
Dean, School of Graduate Studies :
King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน ผลิตภัณฑ์จากต้นกระจุต

๑. ขอบข่าย

๑.๑ มาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนนี้ครอบคลุมเฉพาะผลิตภัณฑ์ที่ถักสาน ทอ หรือประดิษฐ์ขึ้นจากต้นกระจุตเป็นหลัก

๒. บทนิยาม

ความหมายของคำที่ใช้ในมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนนี้ มีดังต่อไปนี้

- ๒.๑ ต้นกระจุต หมายถึง พืชจำพวกกกชนิดหนึ่ง ลักษณะลำต้นกลม กลวง มีสีเขียวอ่อน สูงประมาณ ๑ เมตรถึง ๓ เมตร มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ ๐.๑ เซนติเมตร ถึง ๑ เซนติเมตร ออกดอกเป็นกระจุก ชอบขึ้นในพื้นที่มีน้ำขัง หรือตามริมทะเลสาบที่มีน้ำขังที่เรียกว่า “พรุ” ต้นกระจุตมี ๒ ชนิด คือ จุดใหญ่กับจุดหนู ต้นกระจุตมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะนำมาจักสาน ถักสาน และทอเป็นผลิตภัณฑ์ โดยนำต้นกระจุตที่มีความยาวพอเหมาะมาคลุกน้ำโคลน นำไปตากให้แห้ง
- ๒.๒ ผลิตภัณฑ์จากต้นกระจุต หมายถึง ผลิตภัณฑ์ที่ถักสาน ทอ หรือประดิษฐ์ขึ้นจากต้นกระจุตเป็นวัสดุหลัก อาจมีการย้อมสีและประกอบด้วยวัสดุอื่น เช่น ไม้ ผ้า เพื่อให้เกิดความแข็งแรง เรียบร้อย และสวยงาม อาจทาสีเคลือบเงาเพื่อความสวยงาม นำมาใช้ประโยชน์ เช่น ทำเป็นเสื่อ ของใช้ทั่วไป

๓. คุณลักษณะที่ต้องการ

๓.๑ ลักษณะทั่วไป

- ๓.๑.๑ ต้องมีรูปทรงสวยงาม ประณีต เหมาะสมกับประโยชน์ใช้สอย
- ๓.๑.๒ ต้องแข็งแรง ทนทาน ไม่บิดเบี้ยว หรือเอนเอียง
- ๓.๑.๓ ต้องไม่มีราและคราบสนิมน้ำปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดตลอดชิ้นงาน

๓.๒ เส้นกระจุต

ต้องมีขนาดสม่ำเสมอ เหนียว คงทน ไม่ขาดง่าย ไม่มีร่องรอยการเจาะกัดกินของแมลง

๓.๓ การจักสาน ถักสาน และการทอ

ต้องเรียบเสมอกัน แน่นหนา มีช่องไฟสม่ำเสมอ ไม่หัก งอ ขาด หรือแตก

๓.๕ ลวดลาย (ถ้ามี)

ต้องประณีต สวยงาม สม่ำเสมอ และต้องไม่เห็นรอยต่อตลอดชิ้นงานอย่างเด่นชัด

๓.๕ สี (ถ้ามี)

ต้องมีสีสม่ำเสมอ ยกเว้นกรณีที่มีการย้อมไล่ระดับสี หรือसानสลับสีในชิ้นงานเดียวกัน สีต้องไม่ตก และเมื่อลูบผลิตภัณฑ์แล้วสีต้องไม่ติดมือ

๓.๖ การเก็บริม

ต้องเรียบร้อยสวยงาม ประณีตสม่ำเสมอตลอดชิ้นงาน

๓.๗ การประกอบด้วยวัสดุอื่น (ถ้ามี)

การประกอบด้วยวัสดุอื่นเพื่อให้เกิดความแข็งแรง มั่นคง สวยงาม ต้องมีความประณีต เหมาะสม ติดแน่น คงทน

๓.๘ การเคลือบเงา (ถ้ามี)

ต้องเรียบ มีความเงาสม่ำเสมอ ไม่กรอบ ไม่แตก ไม่หลุดลอก ไม่เป็นเม็ด และไม่ทำให้ชิ้นงานขาดความสวยงามตามธรรมชาติ

เมื่อตรวจสอบโดยวิธีให้คะแนนตามข้อ ๗.๑ แล้ว ต้องได้คะแนนเฉลี่ยของแต่ละลักษณะจากผู้ตรวจสอบทุกคน ไม่น้อยกว่า ๓ คะแนน และต้องไม่มีลักษณะใดได้ ๑ คะแนน จากผู้ตรวจสอบคนใดคนหนึ่ง

๓.๙ การใช้งาน

ต้องสามารถใช้งานได้ตามวัตถุประสงค์ของการใช้งาน

๔. การบรรจุ

๔.๑ หากมีการบรรจุ ให้บรรจุผลิตภัณฑ์จากต้นกระจุตในภาชนะบรรจุที่สะอาด เรียบร้อย และแข็งแรงพอที่จะป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นกับผลิตภัณฑ์จากต้นกระจุตได้

๕. เครื่องหมายและฉลาก

๕.๑ ที่ฉลากหรือภาชนะบรรจุผลิตภัณฑ์จากต้นกระจุตทุกหน่วย อย่างน้อยต้องมีเลข อักษร หรือเครื่องหมายแจ้งรายละเอียดต่อไปนี้ให้เห็นได้ง่าย ชัดเจน

(๑) ชื่อเรียกผลิตภัณฑ์ เช่น กระเป๋ากระจุต ที่รองแก้วกระจุต เสื่อกระจุต

(๒) เดือน ปีที่ทำ

(๓) ชื่อนำเสนอในการใช้และดูแลรักษา (ถ้ามี)

(๔) ชื่อผู้ทำ หรือสถานที่ทำ พร้อมสถานที่ตั้ง หรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในกรณีที่ใช้ภาษาต่างประเทศ ต้องมีความหมายตรงกับภาษาไทยที่กำหนดไว้ข้างต้น

๖. การชักตัวอย่างและเกณฑ์ตัดสิน

- ๖.๑ รุ่น ในที่นี้ หมายถึง ผลิตภัณฑ์จากต้นกระจุตที่ทำหรือส่งมอบหรือซื้อขายในระยะเวลาเดียวกัน
- ๖.๒ การชักตัวอย่างและการยอมรับ ให้เป็นไปตามแผนการชักตัวอย่างที่กำหนดต่อไปนี้
- ๖.๒.๑ การชักตัวอย่างและการยอมรับ สำหรับทดสอบการใช้งาน การบรรจุ และเครื่องหมายและฉลาก ให้ชักตัวอย่างโดยวิธีสุ่มจากรุ่นเดียวกัน จำนวน ๕ ตัวอย่าง เมื่อตรวจสอบแล้วทุกตัวอย่างต้องเป็นไปตามข้อ ๓.๙ ข้อ ๔. และข้อ ๕. จึงจะถือว่าผลิตภัณฑ์จากต้นกระจุตรุ่นนั้นเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด
- ๖.๒.๒ การชักตัวอย่างและการยอมรับ สำหรับการทดสอบลักษณะทั่วไป เส้นกระจุต การจักสาน ถักสาน และการทอ ลวดลาย สี การเก็บริม การประกอด้วยวัสดุอื่น และการเคลือบเงา ให้ใช้ตัวอย่างที่ผ่านการตรวจสอบตามข้อ ๖.๒.๑ แล้ว จำนวน ๕ ตัวอย่าง เมื่อตรวจสอบแล้วตัวอย่างต้องเป็นไปตามข้อ ๓.๑ ถึงข้อ ๓.๘ จึงจะถือว่าผลิตภัณฑ์จากต้นกระจุตรุ่นนั้นเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด
- ๖.๓ เกณฑ์ตัดสิน
ตัวอย่างผลิตภัณฑ์จากต้นกระจุตต้องเป็นไปตามข้อ ๖.๒.๑ และข้อ ๖.๒.๒ ทุกข้อ จึงจะถือว่าผลิตภัณฑ์จากต้นกระจุตรุ่นนั้นเป็นไปตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนนี้

๗. การทดสอบ

- ๗.๑ การทดสอบลักษณะทั่วไป เส้นกระจุต การจักสาน ถักสานและการทอ ลวดลาย สี การเก็บริม การประกอด้วยวัสดุอื่น และการเคลือบเงา
- ๗.๑.๑ ให้แต่งตั้งคณะผู้ตรวจสอบ ประกอบด้วยผู้ที่มีความชำนาญในการตรวจสอบผลิตภัณฑ์จากต้นกระจุตอย่างน้อย ๕ คน แต่ละคนจะแยกกันตรวจและให้คะแนนโดยอิสระ
- ๗.๑.๒ หลักเกณฑ์การให้คะแนน ให้เป็นไปตามตารางที่ ๑

ตารางที่ ๑ หลักเกณฑ์การให้คะแนน
(ข้อ ๗.๑.๒)

ลักษณะที่ตรวจสอบ	เกณฑ์ที่กำหนด	ระดับการตัดสิน (คะแนน)			
		ดีมาก	ดี	พอใช้	ต้องปรับปรุง
ลักษณะทั่วไป	ต้องมีรูปทรงสวยงาม ประณีต เหมาะสมกับประโยชน์ใช้สอย	๕	๓	๒	๑
	ต้องแข็งแรง ทนทาน ไม่บิดเบี้ยว หรือ เอนเอียง	๕	๓	๒	๑
	ต้องไม่มีราและคราบสนิมน้ำปรากฏให้ เห็นอย่างเด่นชัดตลอดชิ้นงาน	๕	๓	๒	๑
เส้นกระจุด	ต้องมีขนาดสม่ำเสมอ เหนียว คงทน ไม่ขาดง่าย ไม่มีร่องรอยการเจาะกัด กินของแมลง	๕	๓	๒	๑
การจัดสาน ถักสาน และ การทอ	ต้องเรียบเสมอกัน แน่นหนา มีช่องไฟ สม่ำเสมอ ไม่หัก งอ ขาด หรือแตก	๕	๓	๒	๑
ลวดลาย(ถ้ามี)	ต้องประณีต สวยงาม สม่ำเสมอ และ ต้องไม่เห็นรอยต่อตลอดชิ้นงานอย่าง เด่นชัด	๕	๓	๒	๑
สี (ถ้ามี)	ต้องมีสีสม่ำเสมอ ยกเว้นกรณีที่มีการ ย้อมไล่ระดับสี หรือส้านสลับสีในชิ้น งานเดียวกัน สีต้องไม่ตกและเมื่อลูบ ผลิตภัณฑ์แล้วสีต้องไม่ติดมือ	๕	๓	๒	๑
การเก็บริม	ต้องเรียบร้อยสวยงาม ประณีต สม่ำเสมอตลอดชิ้นงาน	๕	๓	๒	๑
การประกอบด้วยวัสดุอื่น (ถ้ามี)	การประกอบด้วยวัสดุอื่นเพื่อให้เกิด ความแข็งแรง มั่นคง สวยงาม ต้องมี ความประณีต เหมาะสม ติดแน่น คงทน	๕	๓	๒	๑
การเคลือบเงา (ถ้ามี)	ต้องเรียบ มีความเงาสม่ำเสมอ ไม่กรอบ ไม่แตก ไม่หลุดลอก ไม่เป็นเม็ด และ ไม่ทำให้ชิ้นงานขาดความสวยงามตาม ธรรมชาติ	๕	๓	๒	๑

**๗.๒ การทดสอบการใช้งาน การบรรจุ และเครื่องหมายและฉลาก
ให้ตรวจพินิจ**

-๕-

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล นางสาววิไลลักษณ์ ชูช่วย
วัน เดือน ปีเกิด 28 มกราคม 2526
ที่อยู่ 129 ม.9 ต.ควนขนุน อ.ควนขนุน จ.พัทลุง 93110
ประวัติการศึกษา

- 2547 สาขาวิชาออกแบบพณิชยศิลป์ คณะศิลปกรรม
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตเพาะช่าง
- 2549 ครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ 1)
สาขาวิชาศิลปอุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
- 2551 ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
ภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ความสามารถเฉพาะด้าน

ออกแบบกราฟิก
ออกแบบผลิตภัณฑ์

ประสบการณ์การทำงาน

- 2545 ช่างศิลป์ประจำโรงเรียนใจรักอนุบาล
- 2547 กราฟิคดีไซน์ บ.ม.เฟนตาเซียร์ จำกัด
- 2548 อาจารย์ฝึกสอนสาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ คณะศิลปกรรม
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตเพาะช่าง
- 2549 อาจารย์ประจำวิชาศิลปะ โรงเรียนศิริวัฒนวิทยา
- 2550 อาจารย์พิเศษประจำวิชาคอมพิวเตอร์ โรงเรียนเสรีวิทยา
- 2550 อาจารย์พิเศษประจำวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ของเด็กเล่น
สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษารนบุรี
- ปัจจุบัน** อาจารย์สาขาวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้